

GRATUIT

thrillerul **Final Exit** oferit împreună cu **Flacăra**

FLACĂRA

Cei mai săraci
din Europa

China, trezirea
Dragonului

Propaganda
în film

Dinastia
Boc

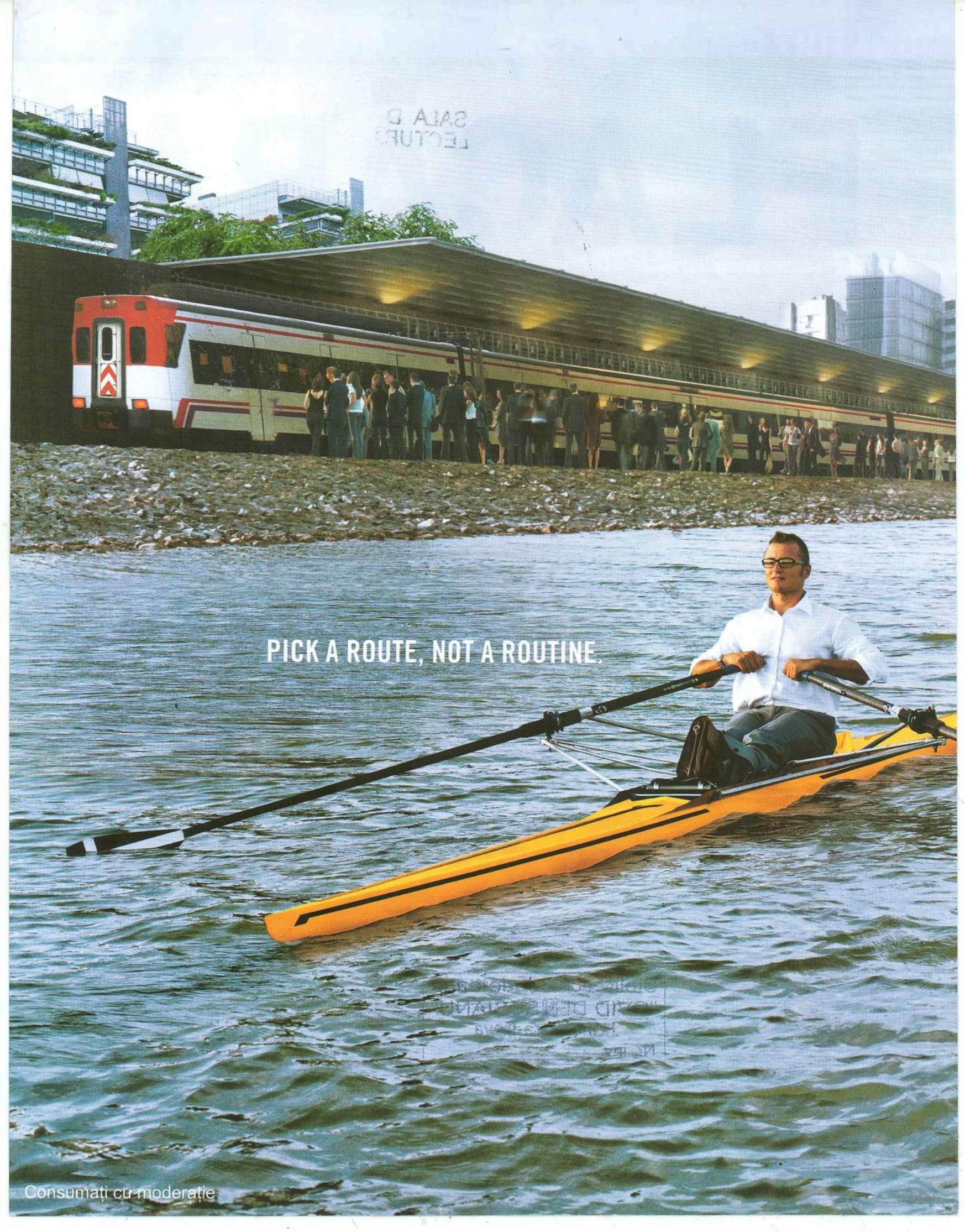
9,90 lei

EXCLUSIV

Sărăcia

ca obiectiv turistic

SALA D
LETTURE

PICK A ROUTE, NOT A ROUTINE.

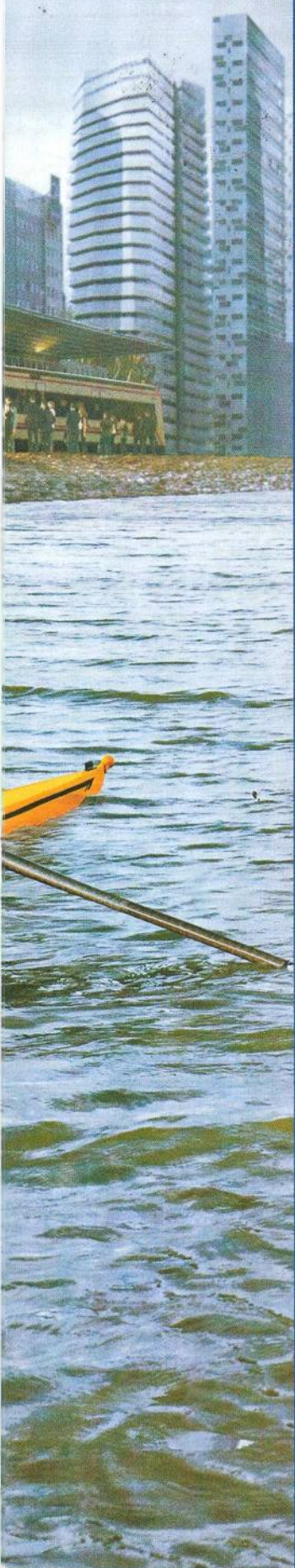
WORLD DESIGN AWARDS
2014
WINNER
BEST PRODUCT DESIGN
FOR A SERVICE

003
763

PLAN

SALA DE
LECTURA

Ballantine's®

Biblioteca Județeană
"OVID DENSUȘIANU"
Hunedoara-Deva
Nr. inv. P/452112

LEAVE AN IMPRESSION

A photograph showing two young children standing on a muddy bank next to a polluted, murky river. The child on the left is wearing a blue beanie, a grey sweatshirt with a small graphic, dark pants, and black rubber boots. The child on the right is wearing a black beanie, a blue and red jacket, dark pants, and red rubber boots. In the background, there is a slum with makeshift wooden shacks, some with corrugated metal roofs, and a lot of trash and debris scattered around. The ground is muddy and littered with trash. The sky is overcast.

Când ne-au văzut, în loc de bună
ziua, Samuel și Gheorghiță ne-au
cerut niște bani.

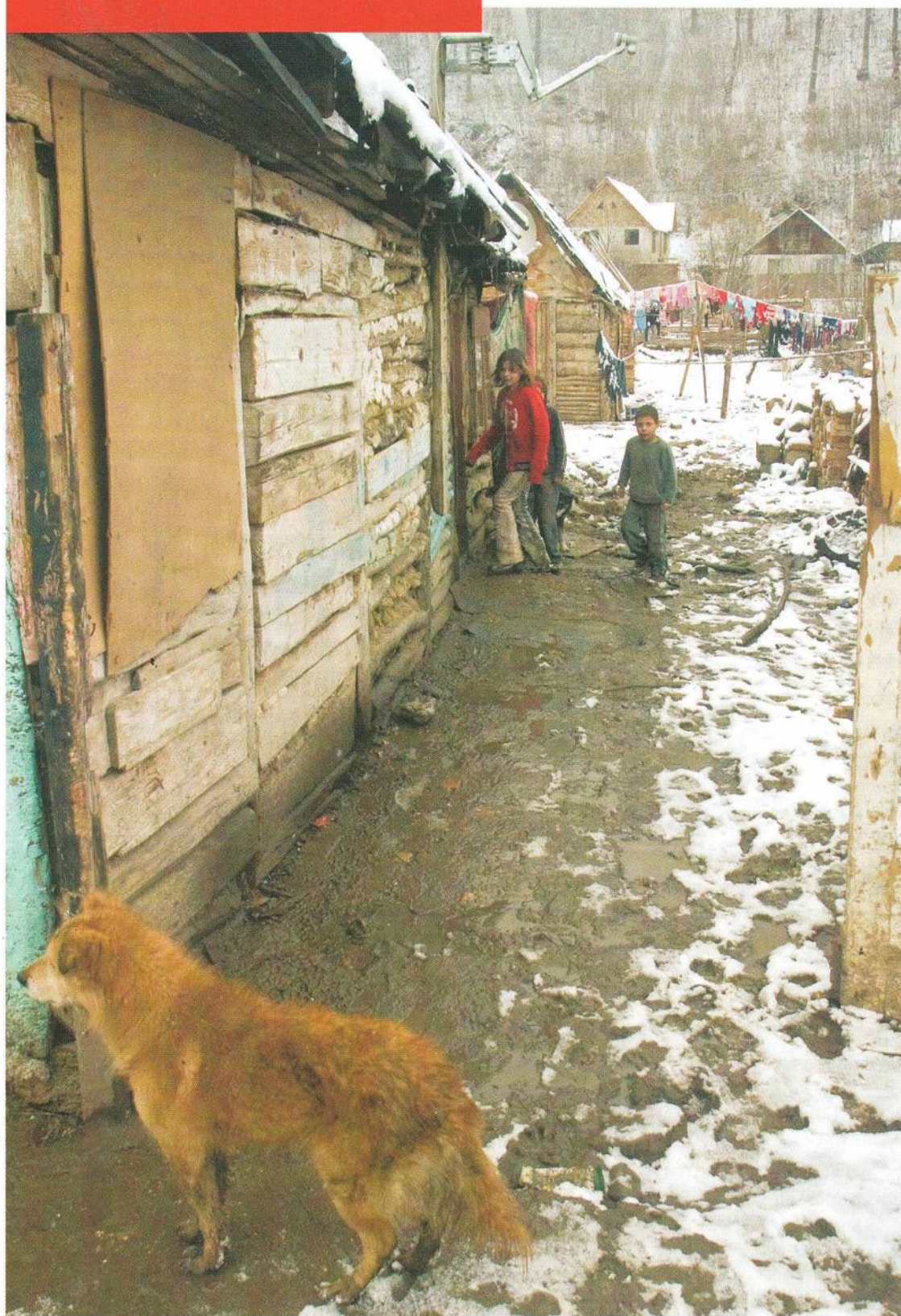

DOSAR

Sărăcia ca obiectiv turistic

Oricâtă imaginație aș avea, nu mi-a trecut niciodată prin cap că sărăcia din România poate fi *obiectiv turistic*. Până când un prieten din Râșnov mi-a povestit, cu tristețe, că asta se întâmplă în orașul lui. Autocarele cu turiști străini opresc, din prima, în cartierul Predeal. Că e tocmai la șosea. Și e păcat să ratezi așa *mândrețe* de comunitate primitivă. Cum n-ai să vezi în toată Europa! Se fac fotografii cu localnici zdrențăroși, copii murdari, desculți și cu mâna întinsă, cocioabe fără apă și curent electric, prestări servicii prin gunoaie. Străinii spun că-i *funny*, nu se așteptau la așa senzații tari! Alo, Ministerul de Finanțe, n-ați vrea să punem și o taxă de intrare?

Interzis copiilor sub 15 ani

Sigur că sărăcia extremă nu dă bine nicăieri, dar în Râșnov, localitate altfel frumoasă, turistică prin tradiție, e amplasată chiar foarte prost. Exact la intrarea în oraș, dinspre București. Îți sare în ochi înaintea Cetății, a străduțelor cu iz medieval, a pensiunilor cochete sau a spectacolului natural oferit de Cheile Râșnoavei. După o plimbare prin cartierul Predeal, caz în care ești masochist, sau, mă rog, ziarist, nu-ți mai arde, cel puțin o vreme, de nimic altceva. Cu atâta sărăcie pe cap de locuitor, de piatră dac-ai fi și tot te cutremuri.

Un labirint de drumuri desfundate, bălți, gropi, noroi. Când mașina nu mai poate, o luăm la pas. Câinii, mulți și agresivi, ne cam dau bătăi de cap. Casele, dacă pot fi numite așa, dau un peisaj cel puțin ciudat. Un perete din cărămidă, altul din chirpici, ușa din carton. Unele n-au acoperiș, îți ninge în farfurie dacă ai ce mânca. Altele n-au geamuri, când bate vântul stinge lumânările. La flacăra cărora câțiva copii chiar citesc.

Înainte de-a intra într-o locuință de acest fel, aș pune bulina cu *interzis copiilor sub 15 ani*. Ca să încăpem, Nicoleta Suraș își scoate copiii afară. Număr vreo cinci, doi sunt la școală. În cămăruța asta stau nouă persoane. Plus două pisici și un câine. Șobolanii vin numai noaptea. Pe un perete atârna o icoană cu un Iisus răstignit. Pentru căldură, ard niște gunoaie într-o sobă improvizată. Un singur pat, un taburet pe post de masă. Când au ce mânca, o fac pe rând. O felie de pâine cu orice se poate molfăi și pe-afară, la aer curat. Apropo, miroase îngrozitor. A mizerie, a fum și a iad. Chiar dacă sârmele din curte sunt pline de rufe. Se spală în râul din spatele casei. De acolo beau și apă, acolo aruncă și gunoaiele. Și în loc de wc,

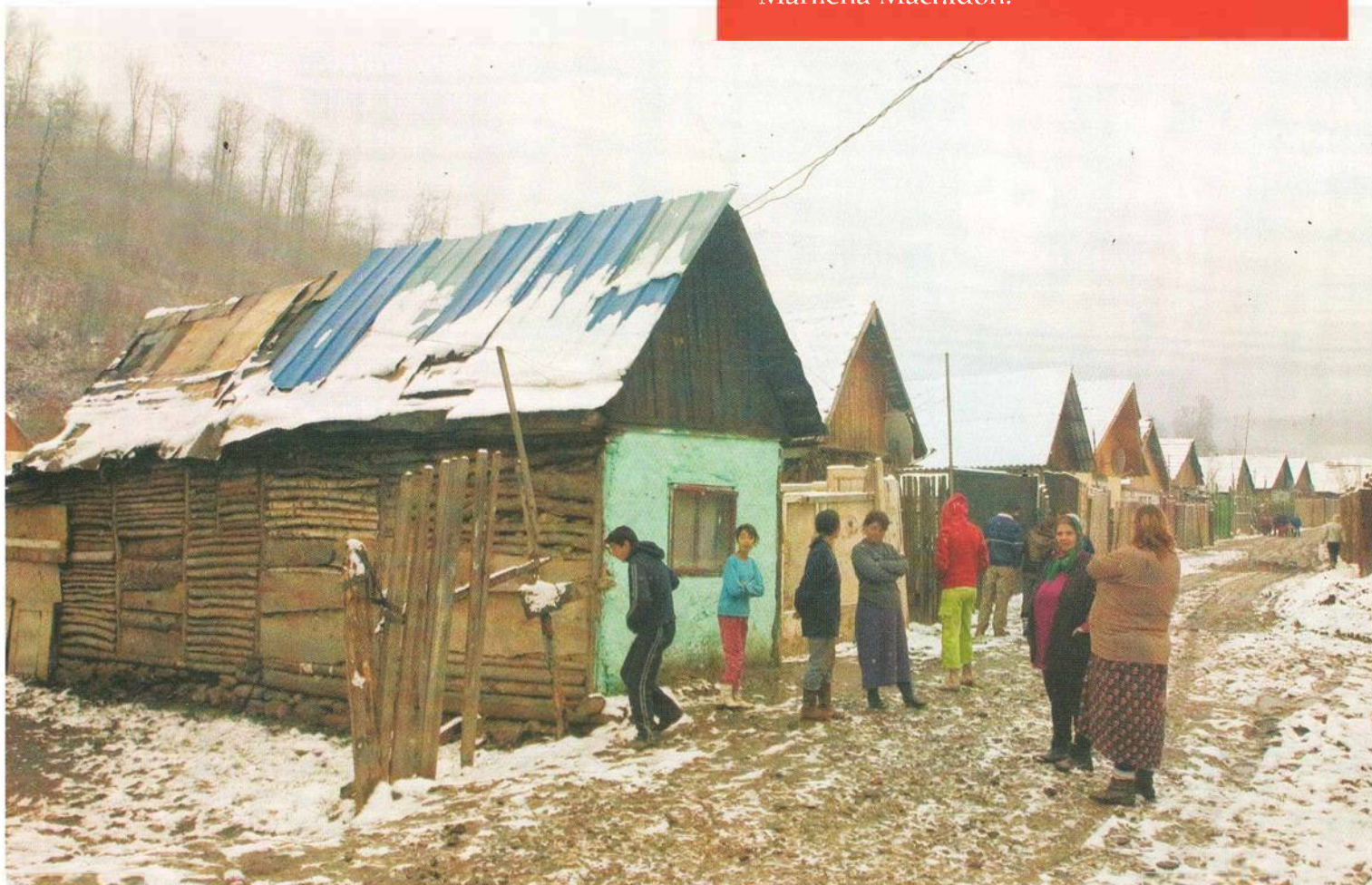
mă-nțelegeți. Familia Suraș n-are nici o sursă de venit, trăiește doar din alocația copiilor. Vreo trei milioane pe lună. O situație aproape generalizată printre localnici. Ei spun că nu-i angajează nimeni, că și puținii care aveau un loc de muncă au fost dați în șomaj. „Al meu a lucrat la gunoaie, acum s-a desființat și rampa. Am cinci copii, cum să-i cresc? Suntem murtitori de foame, nimeni nu ne ajută cu nimic. Vara mai culegem bureți și fructe, dar acum chiar n-am ce pune pe masă. Și nu mai avem nici masă, că am ars-o, să ne încălzim”, povestește Elena Gabor. De fapt, mai mult strigă, ca și când ar vrea să se asigure că o aude cineva. Și o aud vecinii, ies pe la porți, apoi pe uliță. Trag de noi, pur și simplu, să ne spună păsul. În ideea că dacă au venit unii, de la București, poate se rezolvă ceva. Ioan Tinea, văduv, cu cinci copii de crescut, are ce are cu primarul: „Tot timpul ne minte, zice că ne dă ajutoare, că

o să lucrăm nu știu unde, că o să facă locuințe sociale. Numai vorbe, el cu vîlele lui, noi cu mizeria noastră. Și culmea este că l-am și votat, că pentru asta ne-a dat niște bani. Și în situația mea, pentru bani fac orice!”

Bogdan Pinteau are 28 de ani și îi este jenă că nu-și poate întreține familia. Patru copii, al cincilea stă să vină. Ionica e de școală, dar n-o trimite, n-are cu ce s-o îmbrace. Când găsește, lucrează cu ziua. Dar și norocul ăsta e din ce în ce mai rar. Nici alocația copiilor nu e sigură, n-au primit-o din noiembrie. Are datorii la o mătușă, de la care și-a tras un fir de curent electric. Și la magazin, nici nu știe cât. Vînzătoarea are un *caiet de credite*, le mai dă o pâine, un orez, cât să nu moară de foame: „Și suntem de onoare, primii bani primiți îi lăsăm la ea. Iar peste două zile începem creditul următor!”

După vreo câteva ore de vorbit cu localnici și intrat prin curțile și coșmeliile lor șubrede,

Oamenii recunosc, cinstit, că mai întind și mâna. Pe la o biserică, pe la un autocar cu turiști. Nu de plăcere, ci de foame, de lipsă de muncă, de disperare și de frig: „Nu știți ce face foamea din om, doamnă, bine că nu furăm și nu dăm în cap la nimeni”, susține Marilena Machidon.

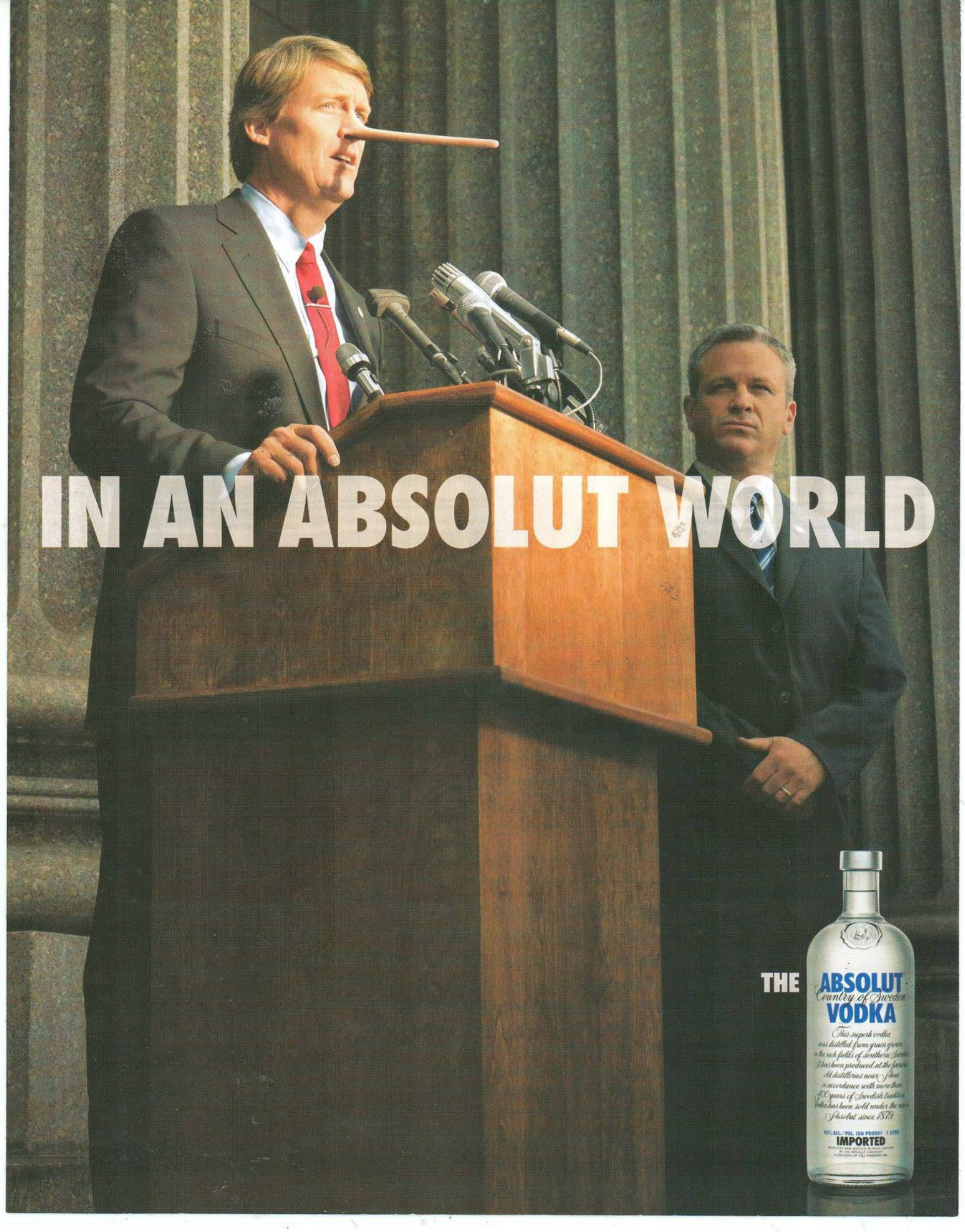

am simțit, dintr-o dată, că nu mai pot. Că mi se face rău, fizic, de atâta sărăcie. Că nu mai suport s-o privesc în față și nici să mi se povestească despre ea. Așa că am fugit, pur și simplu, spre centrul orașului. În ideea că acolo, chiar dacă există, sărăcia o fi și ea mai decentă. Pe strada Brazilor, la numărul 38, în vecinătatea Poliției, între mândrețe de case săsești, iese din peisaj, cumva, o locuință deteriorată. În spatele porții, vai și jale! Claie peste grămadă, șapte familii în cinci camere. Intrăm în stânga, la Emilia Notar. Ea lucrează la fermă, soțul pe șantier. Împreună câștigă cam zece milioane de lei vechi pe lună. Jumătate din bani se duc pe întreținere, restul pe mâncare și medicamente. Cei trei copii merg la școală, ba chiar învață bine. Doar că sunt convinși că asta nu le va folosi la nimic. Cartea nu ține de foame. În cameră e curat, în ciuda înghesuiei: „Ne străduim să trăim omeneste, cât de cât, dar e tare greu! În camera asta gătim, dormim, copiii își fac lecțiile, tot aici ne spălăm, pe rând, în lighean, cu apă de la cișmea. Când se spală unul, ceilalți ieșim afară, că, de, fetele sunt deja mari. Am parte de copii înțelegători, știu că nu avem și nu cer. Nici măcar nu iau alocație pentru ei, că nu am reușit să ne facem mutație. Casa e a cumnatului, a rățăcit actele. Și tare i-am rugat la Primărie să o rezolvăm cumva! Cu banii ăștia ne-am mai cârpi și noi, am mai ieși din cartofi și fasole”, povestește Emilia.

I-am întrebat pe localnici de ce fac atâția copii, dacă tot sunt săraci. Ei dau vina pe Dumnezeu, că așa vrea El. Psihologul Florin Tudose are o explicație mai științifică: „Numărul mare de copii este măsura psihologică inconștientă pe care și-o ia specia umană împotriva sărăciei și a crizei. Specia vrea să supraviețuiască și să se reproducă mai ales în condiții vitrege. O să vedeți, în 2010, în România vor fi cele mai multe nașteri din ultimele decenii”.

Mezina, Roxana, a avut și probleme mari de sănătate. A fost internată în spital, cu fractură de bazin, a lovit-o o mașină, pe trecerea de pietoni. Spun că e norocoasă că e în viață, omul de lângă ea a fost omorât. Ea mă corectează că asta

A man with a long, thin nose, resembling Pinocchio, is speaking at a wooden podium. He is wearing a dark suit, a white shirt, and a red tie. Several microphones are positioned in front of him. Another man in a dark suit stands behind him to the right, looking on. The background consists of large, dark, fluted columns.

IN AN ABSOLUT WORLD

THE

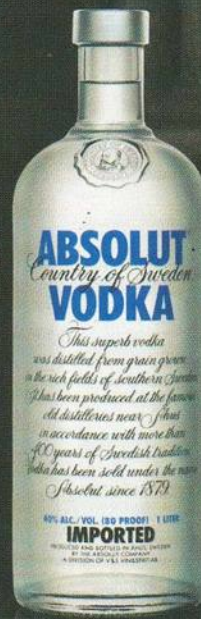
ABSOLUT
Country of Sweden
VODKA

*This superb vodka
was distilled from grain grown
in the rich fields of southern Sweden.
It has been produced at the famous
old distilleries near Åhus
in accordance with more than
400 years of Swedish tradition.
Vodka has been sold under the name
Absolut since 1879.*

40% ALC./VOL. (80 PROOF) 1 LITER

IMPORTED

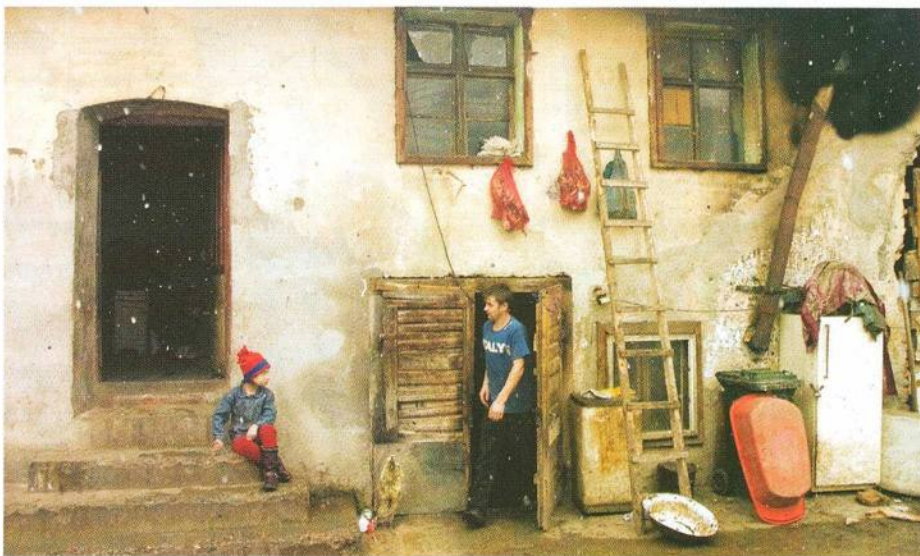
PRODUCED AND BOTTLED IN SWEDEN
BY THE ABSOLUT COMPANY
A DIVISION OF V&S VIN&SPIRIT AB

nu prea-i viață, fără bani de nimic. Nici pentru haine, nici pentru cărți, nici vorbă de vreo ieșire cu prietenii. Chiar dacă este în ultimul an de liceu și învață bine, sora ei, Maria, are același regim: „Colegii râd de mine, că am o singură pereche de pantaloni”.

O întreb de planuri, de facultate, ceva... Dă din mâini, a pagubă. Recunosc, a fost o întrebare prostească, de amator. Profesioniștii sărăciei nu visează la așa ceva. Maria își dorește doar să găsească un loc de muncă și să câștige niște bani. Ca să-și ajute familia, să le fie un pic mai ușor.

Da, sărăcia din centrul orașului pare un pic mai decentă. În sensul că oamenii nu stau pe munți de gunoaie, nu țipă, nu înjură la primar. Vina ar fi mai degrabă a sorții. Sunt curăți, cel puțin pe dinafară. Însă, într-un alt plan, sărăcia duhnește, biruitoare, de undeva din interiorul lor. Sub formă de resemnare, spre empatie. Un fel de victime care își iubesc călăul. Asta m-a îngrozit cel mai tare! Și faptul că toți copiii sărăciei extreme nu au capacitatea de-a spera. La o întrebare banală, de genul *ce-o să te faci când vei fi mare?*, ridică din umeri nepăsători. Nu e clar? Copiii știu se vor face ceea ce sunt deja: săraci. Mai mult sau mai puțin, nici nu mai contează. De-abia acum am înțeles ce vrea să spună o expresie sinistă, pe care am citit-o într-un studiu de specialitate: *sărăcia extremă se cronicizează și se auto-reproduce*. Oamenii știu nu știu ce există în afara unei vieți chinuite. Sărăcia este singura lor valoare. Așa că o înmulțesc și o dau mai departe.

De la Primăria orașului Râșnov lucrurile se văd mai altfel. O mie de șomeri, la 17 mii de locuitori, nici nu este foarte mult. Doamna viceprimar Mariana Ducar susține că există 223 de persoane care primesc ajutor financiar și 54 sunt asistate social. Sigur că săracii sunt mult mai mulți, dar de unde atâția bani? „Unii dintre ei nici nu vor să muncească, îi interesează doar să le dai”. Și Primăria nu e sac fără fund, plus că mai are și alte probleme importante de rezolvat. Cum ar fi ridicarea gunoaielor aruncate, la întâmplare, de turiști și de localnici. Sau adunarea câinilor de pe străzi într-un adăpost. Unde întreținerea unui singur animal înseamnă șase milioane de lei vechi pe lună. Foarte frumos și foarte civilizat. Un câine ne costă cât două familii cu cinci copii fiecare, din cartierul Predeal.

IT Solutions for the demanding

Establishment of International **Asseco South Eastern Europe Group** created one of the strongest software houses and system integrators in the South Eastern Europe. This confirms Asseco's strategy for the strong growth on very perspective SEE region where quality and local presence are key in providing best solutions for our clients. **Asseco SEE Group** is a group of IT companies providing leading IT solutions in Albania, Bosnia and Herzegovina, Bulgaria, Croatia, Macedonia, Montenegro, Romania, Serbia and Slovenia.

2010 va fi un an mai sărac decât 2009, vom strânge cureaua (de parcă până acum nu am strâns-o), au declarat economiștii, politicienii și sociologii. Guvernul anunță peste 100.000 de șomeri, salarii mai mici și impozite mai mari. Iar anul a debutat printr-o serie de scumpiri la carburanți, energie electrică, la carne și alte alimente. Cu alte cuvinte, vom fi săraci. Mai săraci. Foarte săraci!

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

Cei mai săraci din Europa

Sărăcia e un concept mult discutat și dezbătut. Ne considerăm mai săraci ori de câte ori bugetul nostru familial scade și nu ne mai permitem un lucru sau altul. Totuși aceasta nu înseamnă neapărat sărăcie. „Este sărac cel care nu are mijloacele strict necesare de subzistență”, susține dl Ioan Mărgineanu, directorul adjunct al Institutului de Cercetare a Calității Vieții. Adică? Persoana care nu-și poate asigura alimente, medicamente și un acoperiș deasupra capului. O asemenea persoană este încadrată în ceea ce sociologii consideră sărăcie absolută/severă. De obicei ea este exclusă de la viața socială fie prin lipsa unui loc de

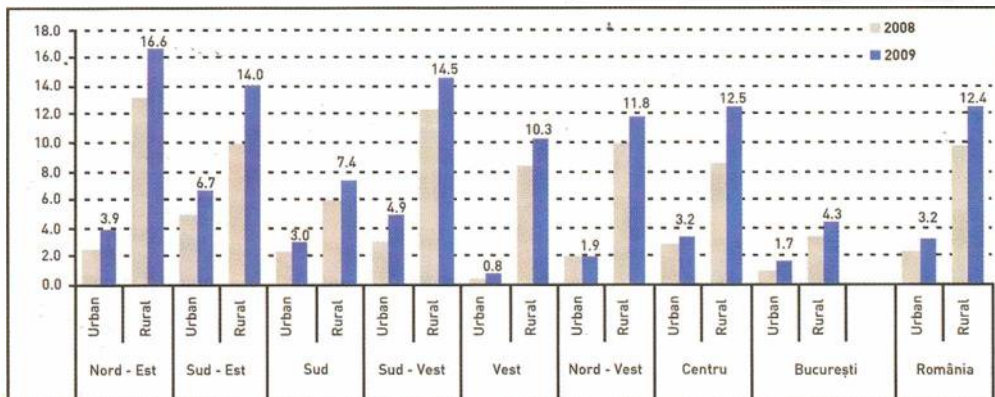
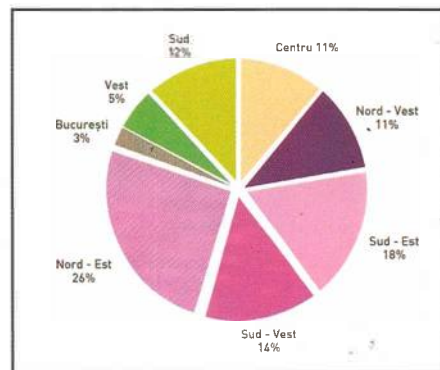
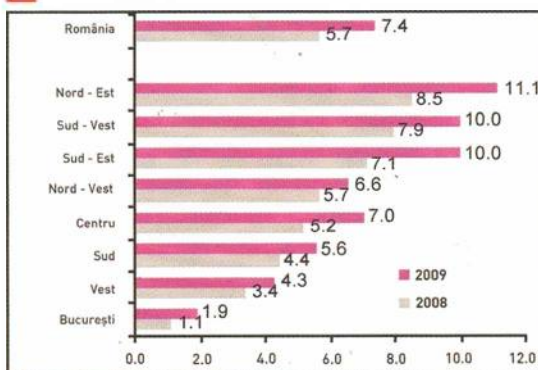
muncă, lipsa studiilor care să îi poată permite un loc de muncă, fie fiindcă suferă de un handicap fizic/mental sau e prea bătrână spre a mai munci. Există însă și o sărăcie relativă așa-numită decentă (are sărăcia decentă?!), în care persoana își poate satisface nevoia de hrană, adăpost și îngrijirea sănătății, dar la un nivel scăzut. Individul participă la viața socială, dar are un nivel de trai cu restricții. „Potrivit legii, au dreptul la ajutor social și se înscriu în nivelul de sărăcie absolută, persoanele al căror venit se află sub nivelul venitului minim garantat lunar de 250 de lei/persoană. Adică în jur de 1,5 euro pe zi. Cei care au peste 250 de lei lunar se înscriu în nivelul de sărăcie decentă”, precizează dl Ioan Mărgineanu. Această sumă este raportată la coșul zilnic care conține alimentele strict necesare pentru un minim de calorii (2.500 calorii după unii cer-

cetători, 2.700 de calorii după alți cercetători) la prețurile minime ale pieței, cheltuieli reduse pentru îmbrăcăminte, sănătate și întreținere a locuinței. Așadar, la limita supraviețuirii. „Odată cu așa-numita *Agendă Lisabona*, termenul de sărăcie a început să fie integrat într-unul mai general care se numește excluziune socială, care presupune excluderea de la muncă, de la educație, din societate, inclusiv discriminare și marginalizare”, adaugă directorul adjunct al ICCV.

La rândul ei, „Sărăcia relativă presupune restricții financiare, iar în această categorie intră cam 30-40% din populația țării, deși în statisticile oficiale se menționează doar 20-23%. Aici contribuie foarte mult și salariile mici. De pildă, salariul minim garantat de la 1 ianuarie 2009 este de 600 de lei (între timp liderii sindicali au cerut mărirea lui la 705 lei – n.r.). Dacă din acest salariu trăiește o singură persoană atunci nu avem de-a face cu sărăcie extremă, dacă, însă, trăiesc din acest salariu mai multe persoane atunci riscul de a trece în zona sărăciei extreme este mare. Pe de altă parte, majorarea pensiilor și aducerea lor la minimum 350 lei a scos din pragul sărăciei extreme persoanele pensionare”, mai spune Mărgineanu.

Sărăcii există dintotdeauna, indiferent de regim, și vor exista cât va fi lumea. Totuși, statistica bat-o vina, ne arată că nivelul sărăciei s-a schimbat de la an la an. Vorba lui Creangă: *Mai sărac ca anul acesta, ca anul trecut și de când mă știu nu am fost niciodată.* De pildă, după

„Sărăcia nu mai este o problemă de stânga sau de dreapta, în sensul că stânga ar ajuta săracii, iar dreapta nu. Sărăcia, pentru a fi rezolvată, are nevoie de solidaritate socială” – susține Ioan Mărgineanu.

Rata de sărăcie pe regiuni.

Rural – 9,8% în 2008 și 12,4% în 2009. Urban – 2,3% în 2008 și 3,2% în 2009.

revoluție numărul săracilor a crescut continuu până în anul 2000. Numai în 1995 se înregistrau 25,4 puncte procentuale, iar maximum de sărăcie s-a înregistrat în 2000, când erau 35,9 puncte procentuale, se arată într-un raport din luna noiembrie a anului trecut privind profilul sărăciei în România, semnat Manuela Sofia Stănculescu, cercetător la ICCV. Procentele de sărăcie au scăzut continuu până în 2008, când s-a înregistrat cel mai scăzut nivel de sărăcie, adică 5,7 puncte procentuale și circa 1,22 milioane de săraci. În 2009 numărul nevoiașilor a început să crească din nou atingând 7,4 puncte procentuale, adică 1,59 milioane de persoane. Și nici în 2010 noi, românii, nu ne vom simți mai bine. Potrivit aceluiași raport, categoriile de risc mare de cădere în sărăcie sunt: gospodăriile mari, cu mulți copii – de la trei în sus, copiii între 0 și 14 ani și tinerii între 15 și 24 de ani, persoanele cu nivel

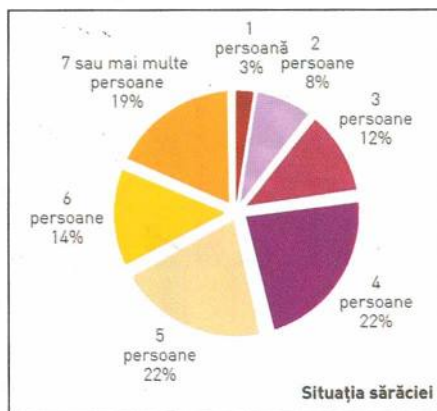
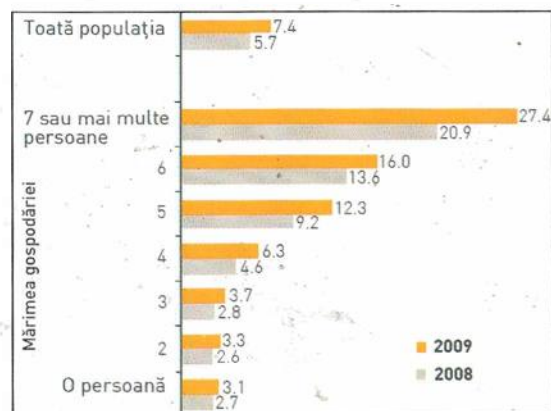
redus de educație, lucrătorii din sectorul informal, agricultorii în propria gospodărie, șomerii și casnicele, persoanele de etnie romă, zonele rurale și urbane mici, cu precădere din regiunile Nord-Est, Sud-Est și Sud-Vest ale țării. Aceste regiuni concentrează 58% din populația țării, iar 78% dintre săracii țării locuiesc în mediul rural. 60% din populația cu risc de cădere în sărăcie în 2009 aparțineau unor gospodării cu copii. Vorbim aici de sărăcia extremă, de cei mai săraci dintre săracii noștri, oameni cu venituri și consum sub pragul național de sărăcie, care nu au nici locuință în proprietate și nici bunuri de vreun fel. Majoritatea locuitorilor din zonele sărace (mai ales cei aflați în sărăcie extremă) au fost nevoiți să facă față, în anumite perioade de timp, situației de persoană fără adăpost.

La sate, cei care riscă să cadă în sărăcie extremă au de obicei un nivel scăzut de educație, capul familiei are între 25 și 44 de ani, un nivel de calificare redus, adulții sunt zilieri, șomeri, adesea lucrează pe cont propriu sau la negru, sunt de etnie romă și au forme atipice de familie, bazate pe uniuni consensuale. Deși mereu, la televizor, cei mai săraci sunt consi-

derați pensionarii, studiile arată că cei mai afectați de sărăcie rămân copiii și tinerii. 76% dintre copiii care trăiesc în sărăcie absolută locuiesc în mediul rural.

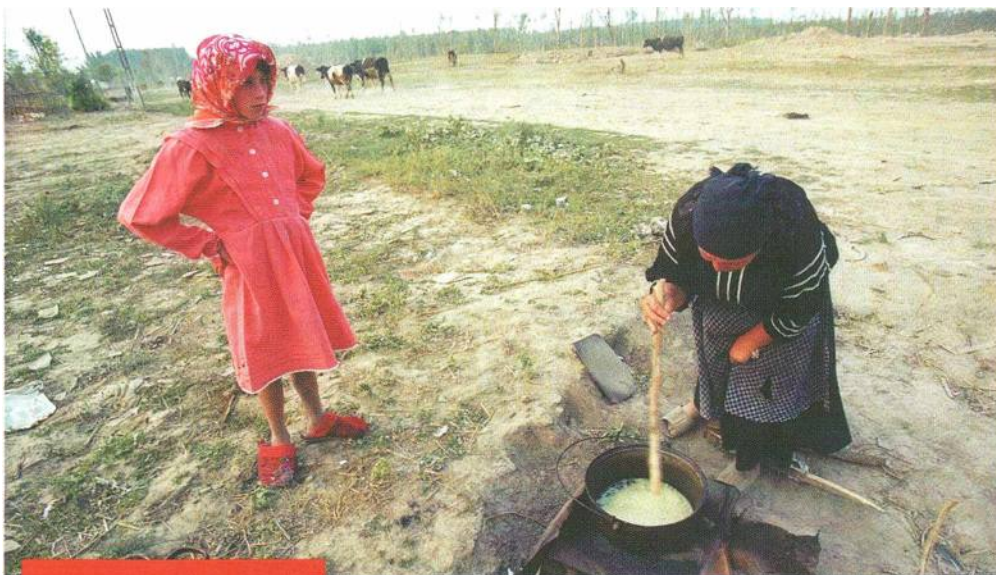
La oraș, se mai arată în raport, cel mai expuși sărăciei extreme sunt: românii, deși majoritatea persoanelor în sărăcie extremă sunt români, copiii și tinerii care reprezintă de altfel majoritatea celor aflați în sărăcie extremă, și mamele singure cu copii. Sociologii vorbesc despre o așa-numită *nouă sărăcie*, specific urbană, „tânără”, asociată cu forme de dezorganizare ale familiei și cu transformările sociale și economice care au avut loc din 1990 încoace. „Sărăcia extremă are tendințe de etnicizare și concentrare teritorială, tendințe de cronicizare și auto-reproducere”, se arată în raport. Numărul persoanelor aflate în sărăcie extremă concentrate în mediul urban se situa, anul trecut, undeva între 148.000 și 400.000 de persoane, dintre care copii între 42.000 și 115.000. Avem deja prima generație de copii integral socializați în zone sărace, o situație absolut rușinoasă care are drept consecință o creștere rapidă a numărului de săraci și în viitor. „Oamenii aflați în sărăcie extremă au copii, de regulă mulți. Aceștia nu merg la

Peste 30% dintre români intră în categoria săracilor decenti.

Mulți dintre români nu-și pot asigura nici măcar necesarul coșului zilnic. Coșul zilnic se referă la: consumul alimentar zilnic (produse din carne și derivate de carne, lapte și alte produse lactate, legume, fructe, dulciuri), îmbrăcăminte (funcție de sexul persoanei), cheltuielile legate de chirie și întreținerea locuinței, transport, medicamente, electrocasnice și rechizite și articole de papetărie. (Conceptul de coș de consum – Adina Mihăilescu, cercetător CP2 la ICCV)

Rata de sărăcie absolută

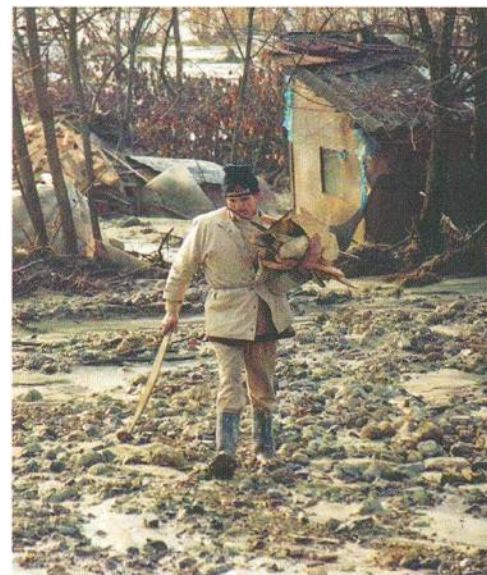

În 2010 vom fi cu 2-3% mai săraci decât anul trecut.

școală, ori dacă ei nu merg la școală, pe principiul dominoului, nu vor avea nici acces la locuri de muncă mai bine plătite. Dacă nu își găsesc de lucru, apare delincvența și cercul vicios. Sunt și persoane sărace până la extrem care reușesc să-și depășească situația, dar puține. Datele arată că, de la gimnaziu, 15-25% dintre copii rup legătura cu școala în România. De aici cronicizarea sărăciei. Și într-o familie sunt nu un copil, ci doi, trei, cinci sau mai mulți cărora li se întâmplă acest lucru. Pe de altă parte, sunt doi adulți care nu au școală, ei au un număr de copii, care la rândul lor nu au școală, copiii devenind adulți vor face alți copii care nu vor urma școala. Aici avem fenomenul de reproducere a sărăciei. Nu înseamnă că, dintr-o familie săracă, chiar nici un copil nu va urma școala și că nimeni nu-și va depăși condiția, dar sunt foarte puțini cei care reușesc asta”, explică directorul ICCV, Ioan Mărgineanu.

Indiferent dacă vorbim despre sărăcie

extremă/absolută sau sărăcie relativă/decentă, țara noastră se află printre țările europene cu incidență mare a sărăciei. La nivel european, la zece ani de la lansarea *Strategiei de la Lisabona* pentru locuri de muncă și dezvoltare, 80 de milioane de europeni (adică 16% din populația UE) trăiesc sub pragul sărăciei, accesează greu un job, o locuință sau un serviciu financiar/social. 19 milioane dintre săracii Europei sunt copii. Potrivit *Eurobarometrului*, 25% din populația României este vulnerabilă la fenomenul sărăciei, ceea ce reprezintă cel mai mare nivel din UE. În schimb, sub 10% din populația Olandei și Cehiei prezintă risc de sărăcie. Potrivit *Biroului European de Statistică*, Luxemburgul se numără printre cele mai bogate țări ale UE, cu un PIB pe cap de locuitor de 253% față de media europeană, urmat de Irlanda, Olanda, Austria, Suedia, iar noi, românii, ne aflăm în coada topului celor 27 de țări membre UE, plasându-ne pe penultimul loc, cu un PIB de 46% pe cap de locuitor, după noi urmând bulgarii cu 40%. „Da, suntem mai săraci decât restul țărilor europene, raportul este de unu la opt, aproape de noi sunt Bulgaria, Lituania, mult în spate față de Polonia, Ungaria, Slovacia și, mai mult față de Cehia, Slovenia. Nu mai vorbesc despre țările vestice”, precizează directorul adjunct al

ICCV, Ioan Mărgineanu.

Acestea fiind condițiile sociale în care am intrat în 2010, cât de săraci vom fi atunci în acest an? Ioan Mărgineanu crede că: „Vom fi mai săraci cu două-trei puncte procentuale anul acesta, nu cred că vom avea o sărăcie mai mare de atât. Va crește atât sărăcia absolută cât și cea relativă, dar nici nu trebuie să ne alarmăm. Va fi extrem de dificil pentru cei care lucrează sezonier și pentru șomeri. Mare parte dintre sezonieri lucrează la negru, pe sume mici, neîmpozabile și fără a contribui la sistemul de pensii. Lor le va fi greu să-și găsească de lucru, ceea ce adâncește nivelul sărăciei. În plus, șomerii – care sunt obligați să urmeze cursuri de recalificare – dacă nu reușesc să își găsească un loc de muncă vor îngroșa rândurile săracilor. Unii economiști spun, însă, că în 2010 economia își va reveni. Depinde foarte mult de ceea ce se va întâmpla în economia formală, oficială, fiindcă ea se află pe o pantă negativă și nu intră bani la bugetul de stat, dar și de ceea ce se întâmplă cu economia informală, la negru, să nu uităm că prin economia informală sunt oameni care își asigură cât de cât un venit.” Drept consecințe directe a creșterii numărului săracilor, cerșitul, vagabondajul și criminalitatea sunt de așteptat să crească, iar acestea vor afecta întreaga societate.

Anul / luna ianuarie	Urban				Rural			
	2s + 2c (lei)		2p (lei)		2s + 2c (lei)		2p (lei)	
	MD	MS	MD	MS	MD	MS	MD	MS
2007	1.569	1.218	751	558	1.359	1.118	596	454
2008	1.682	1.306	806	600	1.450	1.200	640	488
2009	1.803	1.401	864	642	1.556	1.286	686	523

Minimurile de trai decent (MD) și minimurile de subzistență (MS) pentru familia de 2 salariați cu 2 copii (2s + 2c) și doi pensionari (2p) din mediul urban și rural în luna ianuarie 2007-2009

„Calitatea vieții pe stradă este întotdeauna afectată de sărăcie. De aceea sărăcia nu este doar o problemă a celor aflați în această situație, ci a întregii societăți. Sărăcia îi privește și pe cei bogați sau, oricum, care au venituri. Dacă într-o anumită zonă rezidențială apare sărăcia, atunci arealul respectiv devine periculos pentru locuit, prețul caselor din acea zonă scade. Oamenii nu se mai mută acolo. Când apare sărăcia există costuri pentru întreaga societate”, avertizează Ioan Mărgineanu.

Când vine vorba despre sărăcie, reporterii au și ei șlagărele lor. Gen cartierul Ferentari, blocurile-ghetou de la periferia Capitalei, jalea din Valea Jiului, comunitățile de romi sau uitatele de Dumnezeu sate de prin Moldova. În toate locurile astea mergi la sigur, sărăcia lucie îți rânjește din prima, în toată splendoarea ei. Dar dacă am căuta-o exact în centrul Bucureștiului? Vorba aia, capitală europeană! S-o vedea ceva? Din păcate, da!

text Liliana Petruș
foto Octavian Tibăr

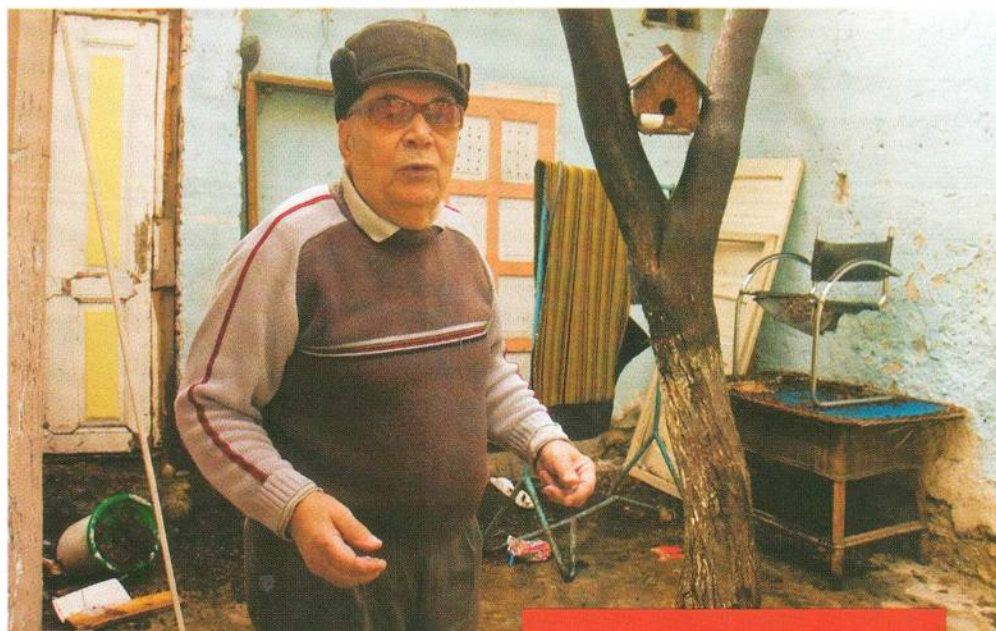
Kilometrul zero

Din Piața Sf. Gheorghe, considerată kilometrul zero, o iau, la întâmplare, pe străduțele din jur. Pline de noroi, gropi, clădiri în ruină sau cu bulină roșie. Câteva geamuri sparte sunt lipite cu scotch. Clanțele ușilor par făcute din rugină. Niște câini se bat pe resturile dintr-un tomberon răsturnat.

Mă uit la oameni și chiar îmi par amărâți. Fețe triste, priviri îngrijorate, încălțări scofâlci-
te, haine foste bune de purtat, cândva. Evit
extremele gen cerșetorii din fața Bisericii
Curtea Veche, niște copii cu *mamelor din lumea-
ntreagă* sau pirande care vor să-mi ghicească de
2010. Nu, mulțumesc, mi-am ghicit singură, și
mie o să-mi meargă cam prost. De data asta mă
interesează doar sărăcia aceea tăcută, trăită cu
o anume decență. Și, din păcate, devenită nor-
mală. Că aproape nici n-o mai băgăm în seamă.

Pe strada Gabroveni, la numărul 10, un
bătrân curăță noroiul din fața porții. Dau
binețe și îl întreb direct, asumându-mi riscurile
de rigoare: „Sunteți sărac?” În loc să se uite la
mine cruciș, să mă ocărăască ori să-mi zică
să-mi văd de drum, omul mă privește în ochi,
cu blândețe, și-mi răspunde: „Mai sărac ca
niciodată, doamnă!” Îi spun cine sunt și ce
vreau, îl rog să-mi arate cum trăiește. Tudor
Simion mă invită în casă, nu fără o anume jenă:
„Că sunt toate vechi și înghesuite, tragem și noi
de viață cum putem”. O curte mică, *decorată* cu
o tufă de trandafiri, o bicicletă stricată, câteva
scânduri, un copac și o căsuță pentru păsări.
Locuința are două camere și baie, toate de
dimensiuni reduse. Da, covoarele și păturile
sunt roase de vreme, vasele cam ciobite, mobi-
la scorjită. Dar e curățenie-lună, toate lucruri-
le par a fi la locul lor, ca și când ar fi crescut
acolo. După ce îmi arată o cutie de pantofi, pli-
nă cu medicamente, adică principala lui chel-
tuială lunară, vreo șase milioane vechi, nea
Tudor îmi spune povestea sărăciei lui: „M-am
mutat în Gabroveni de vreo 50 de ani, după ce
mi-au dărâmat casa din Unirii. Aici era, de fapt,
o magazie veche și din ea am făcut ce vedeți.
Asta m-a costat și vederea, că a căzut un stâlp
și mi-a spart ochiul stâng. Am muncit pe
brânci, aveam și ceva bani, eu am fost meșter
sticlari, iar soția, acum e la biserică, vânzătoare.
De vreo cinci ani ne judecăm prin tribunale, că
există cineva care a revendicat terenul. Am
avut peste 20 de termene, dar încă nu am pri-
mit ordin de evacuare. Nici nu vreau să mă
gândesc cum și unde să mergem, doi oameni

bătrâni și bolnavi, puși pe drumuri. Plus că nici
nu mai dau doi bani pe ce promit autoritățile.
De trei ani ne-au spart strada, ca să reconstru-
iască centrul vechi, și nu s-a întâmplat nimic de
bine. Trăim printre schelete de scânduri și
gunoaie. Iar în clădirile evacuate s-au mutat țig-
ani și s-au bransat ilegal la curentul și căldura
pe care le plătim noi. Noaptea e jale, chefuiesc,
urlă, dau foc la geamuri, fură tot ce le iese în
cale, nouă ne-au luat până și rufele de pe sâr-
mă. Nici nu îndrăznim să ieșim din casă după
ce se lasă întunericul, deși, dacă ați observat,
stăm chiar în centrul Capitalei. Avem un băiat
polițist și nu vine la noi fără spray paralizant și
pistol. Eu cred că și asta ține de sărăcie, dacă tot
m-ați întrebat. Apoi faptul că nici nu mai știu
de când nu ne-am cumpărat haine, încălțăminte
sau lucruri în casă. Nici un ziar, nici o carte,
nici un cadou. Toți banii se duc pe întreținere,
medicamente și oareșce de mâncare. Masa
noastră de bază e ciorba. De praz, de cartofi, de
fasole. Dar am noroc de nevastă gospodină și o
face bună. De sărbători am cumpărat niște
carne tocată și am avut sarmale. Dar cel mai
rău mă seacă la inimă că nu-mi pot ajuta băia-
tul, o duce greu, are și copil. Dacă mă gândesc
bine asta nici nu e viață, e doar un fel de-ați
trage zilele, de azi pe mâine”.

Nea Tudor ține să-mi arate fotografii din
tinerețe, de la nuntă, de la botezul băiatului.

„Sărăcia ne și înrăiește,
eu mă cert cu soția pe
nevoi, ce medicamente
să tăiem de pe listă, ce
plată să amânăm. Luna
asta nu iau de prostată,
luna viitoare nu iei tu de
tensiune, telefonul l-am
desființat demult.”

Pentru el e important să-și aducă aminte că a
fost și fericit, cândva. Altfel și-ar blestema zile-
le și nu-i creștinește. Și mai ține să-mi arate că
nu e singur în situația asta. Vecinii lui din
dreapta o duc și mai rău. Ceilalți, de peste
drum, tocmai au fost evacuați. Poate vreau să
vorbesc și la casa din spate, unde stau niște
tineri foarte cumsecade, dați în șomaj, muritori
de foame, că mai au și copii.

Nu, mulțumesc, mă opresc aici. Ideea era să
văd dacă sărăcia cruntă din România ultimilor
ani se simte și în buricul târgului, la kilometrul
zero. Mergând pe stradă, pur și simplu, fără să
caut cazuri dramatice. Doar intrând în vorbă cu
primul om pe care l-am văzut în fața casei lui.

„Mai rău de atât nu
se poate, dar noi
ne-am cam trăit
traiul, cum s-ar zice.
Mai greu e de tineri,
că nu-și pot face un
rost!”

A photograph of a young child standing in front of a cave entrance. The child is wearing a dark winter coat, a light-colored knit hat, and boots. Above the child, laundry is hanging on a line, including blue jeans and a patterned sweater. The ground is dirt and littered with some trash. The cave entrance is dark and arched.

REPORTAJ

Colibă cu topor și trei copii

Ocna Sibiului pare o localitate prosperă. Complexul de sănătate a fost renovat, străzile sunt proaspăt asfaltate. Vedem și un cartier de vile, un centru spa, pensiuni elegante, bar și restaurant de patru stele. Dacă părăsim zona turistică, însă, așa, mai spre dealuri, tot sărăcia noastră cea de toate zilele ne paște.

A photograph of a young child, likely a girl, wearing a grey hooded garment. The child is looking directly at the camera with a slight smile. The background shows a dirt ground covered with various pieces of trash, including plastic bags and food wrappers. In the upper part of the image, there is a large, dark cave entrance set into a light-colored, rocky cliff face. The overall scene suggests a place of poverty or displacement.

Civilizația n-a ajuns și pe strada Alamorului, pe care localnicii o numesc Hula lu' Boldi, după numele fostului proprietar al zonei. În coasta dealului sunt săpate niște grote, în care, pe vremuri, se țineau fructe, legume, vin, murături. Când n-au mai avut încotro, de atâta sărăcie, oamenii s-au mutat în cavernele astea. Unii mai locuiesc în ele și acum.

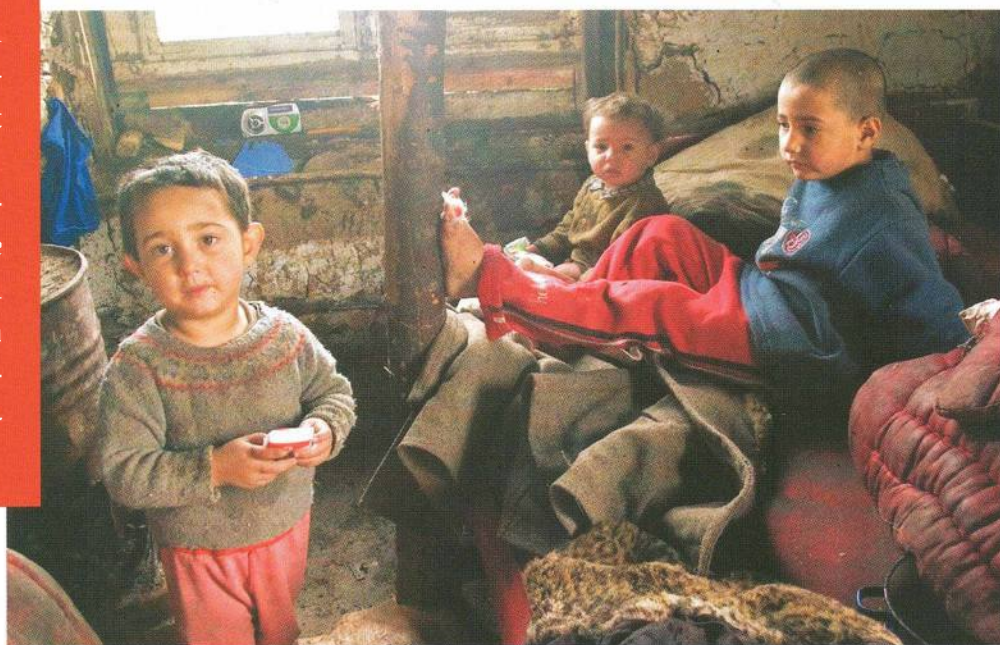
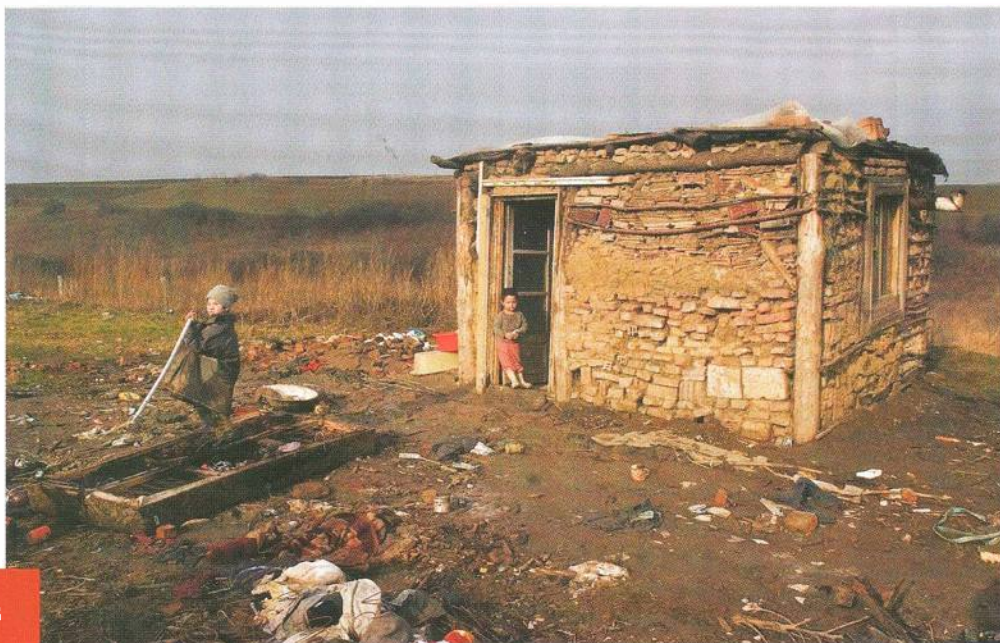
O ecioabă în vârful unui deal. Nu mai urcăm, pare părăsită. Și nici n-ar avea cum să stea cineva acolo. Nu, nici chiar așa! Și, totuși, dintr-un horn improvizat iese fum. Când ne apropiem, iese și un câine. Apoi, o pisică. Și, în spatele ei, două fete mici. Lăcrămioara plânge. Încercăm s-o liniștim, hai că nu-ți facem nimic! Printre hohote, ne spunea că și-a tăiat piciorul. Un deget îi atârna, e desculță, sângele curge pe jos. Vrem s-o pansăm, nu avem cu ce. În nenorocita asta de coșmelie, de patru metri pătrați, sunt doar zdrențe murdare. Nici nu avem unde s-o întindem, să stea liniștită. Sora ei, Adela, zice că în pat e Diana. Cotrobăim sub un morman de păături jegoașe și găsim, într-adevăr, o fetiță de câteva luni. Bine că nu s-a sufocat!

Pe o tablă ard niște cartoane. Fac doar fum, nu și căldură. În cămăruța aia se mai află un topor, o găleată cu apă, o ceapă și o coajă de pâine. Ar trebui să se mai afle și o mamă. Dar fetele spun că-i la primărie. Ca să țină alocație de mâncare. Mergem s-o căutăm, nu-i acolo. Funcționara de la protecție socială se sperie:

„Noi am tot încercat să luăm copiii și să-i ducem într-un centru social, dar mama, Moldovan Oltița, plânge și ne amenință că se sinucide, că nu poate fără ele, că-s fetele ei. I-am pus și sterilet, măcar să nu mai facă!”

Lăsăm primăria, cu protecția ei socială cu tot, că fetei aleia, totuși, îi curgea sânge șiroaie. Luăm pansamente și dezinfectant, de la farmacie, și alergăm înapoi, pe deal. Oblojim piciorul cu pricina, cât ne pricepem și noi, și o rugăm pe Lăcrămioara să stea cu el în sus. Și mama nu mai vine! Deși au trecut, deja, vreo două ore. Tatăl nici atât, că e *beutor*, ne explică un vecin. Într-un final plecăm, ca să nu ne prindă noaptea pe drum. Cu sufletul țăndări, triști și vinovați. Undeva, într-un vârf de deal, au rămas trei copii neajutorați. Aveau, repet, doar o găleată cu apă, o ceapă, o coajă de pâine. Și un topor!

Când am scos un pachet de servetele, ca să ștergem sângele, fetele au fost fascinate. L-au privit cu admirație, curiozitate și bucurie. Nu mai văzuseră așa ceva, au crezut că-i o jucărie.

Nea Chirilă are 52 de ani și 27 lucrăți la moară, la Cibin. Praful și pulberea s-a ales de ei, n-are nici pensie, nici șomaj. Lucrează cu ziua, prin construcții, muncitor necalificat. Are 13 copii, între 6 și 34 de ani. Spune că n-a trăit niciodată într-o sărăcie atât de lucidă ca acum.

Publicație garantată la milimetru. BRAT dă valoare publicității în presa scrisă din România.

- auditarea tirajelor este un standard al presei scrise
- acesta este unul dintre cele peste 300 de titluri auditate de BRAT
- pentru clienții de publicitate, tirajul auditat este un avantaj competitiv
- logo-ul 'BRAT este simbolul credibilității, auditarea datelor de tiraj fiind o condiție esențială pentru competiția corectă în presa scrisă din România.

FLACĂRA

BRAT

www.brat.ro

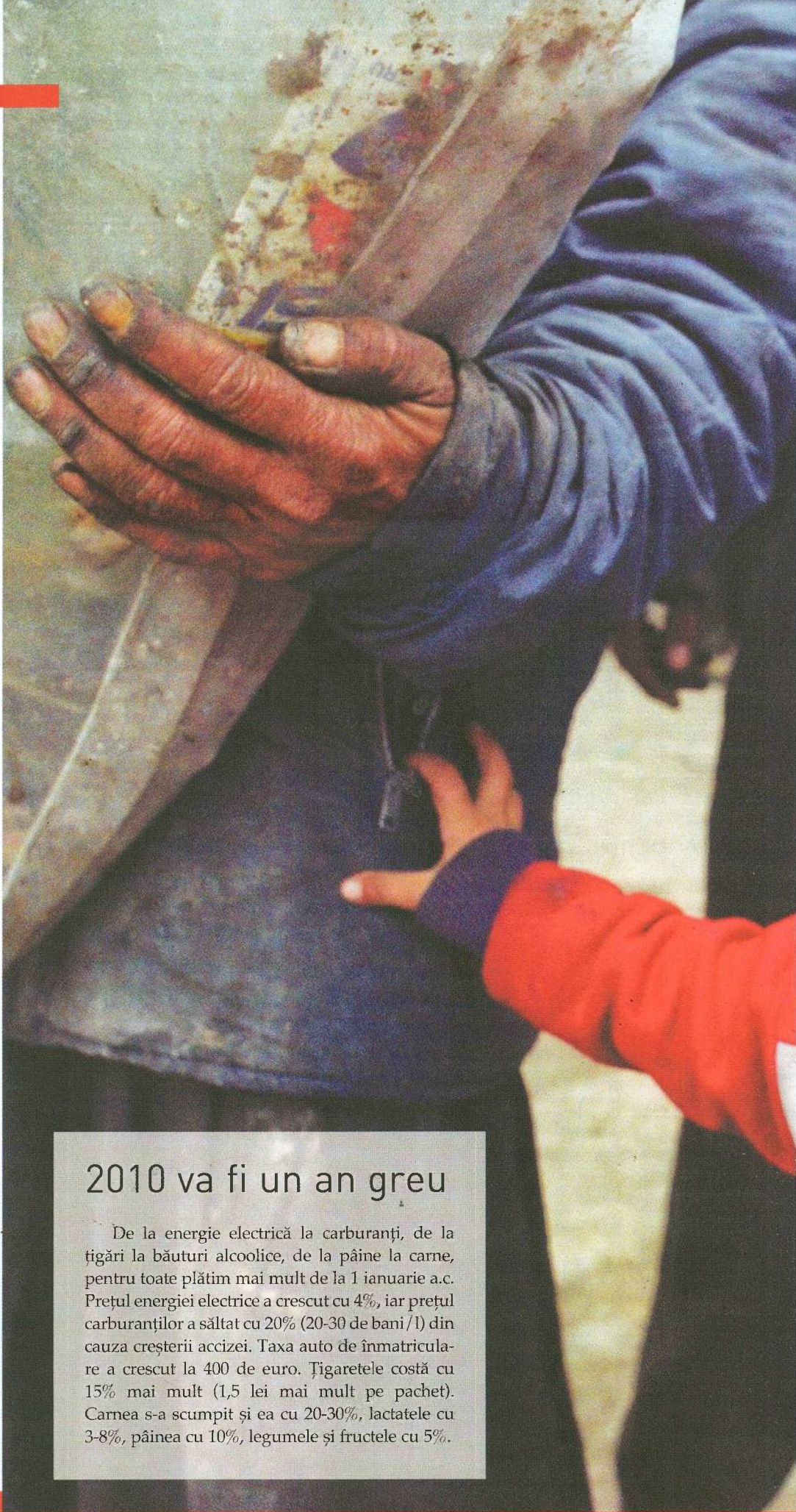
Sărăcia structurală

Sărăcia românilor nu poate fi tratată prin simple politici de eradicare a sărăciei. Și spun acest lucru fiindcă sărăcia majorității românilor este o *sărăcie structurală*. Mă refer la românii din multe zone ale mediului rural, precum și la unele grupuri defavorizate, cum sunt cele mai multe comunități de rromi. Orice încercare de a depăși o astfel de sărăcie generează tot sărăcie. Ca și în cazul bogăției structurale, sărăcia structurală se autoreproduce aproape implacabil, ca într-o străveche zicală românească: „Banul la ban trage, iar nevoia la nevoie”. În concluzie, corolarul sărăciei structurale este absența speranței.

Teoriile *sărăciei structurale* explică sărăcia prin intermediul structurii de putere existente în societate și al modului în care anumite procese sociale creează sărăcie și blochează șansele de ieșire din sărăcie pentru anumite grupuri sociale sau pentru anumiți indivizi. Existența sărăciei este legată de structura societății. Ea este funcțională pentru societatea în care se manifestă, deoarece ajută la menținerea structurii sociale a acesteia. Sociologul britanic Robert Holman concluzionează că sărăcia structurală „nu va fi eliminată din societate nici dacă ar exista suficientă bogăție, pentru că ea există din alte motive decât lipsa de resurse” (Robert Holman – *Explanation of Social Deprivation*, Martin Robertson, 1978, p. 202).

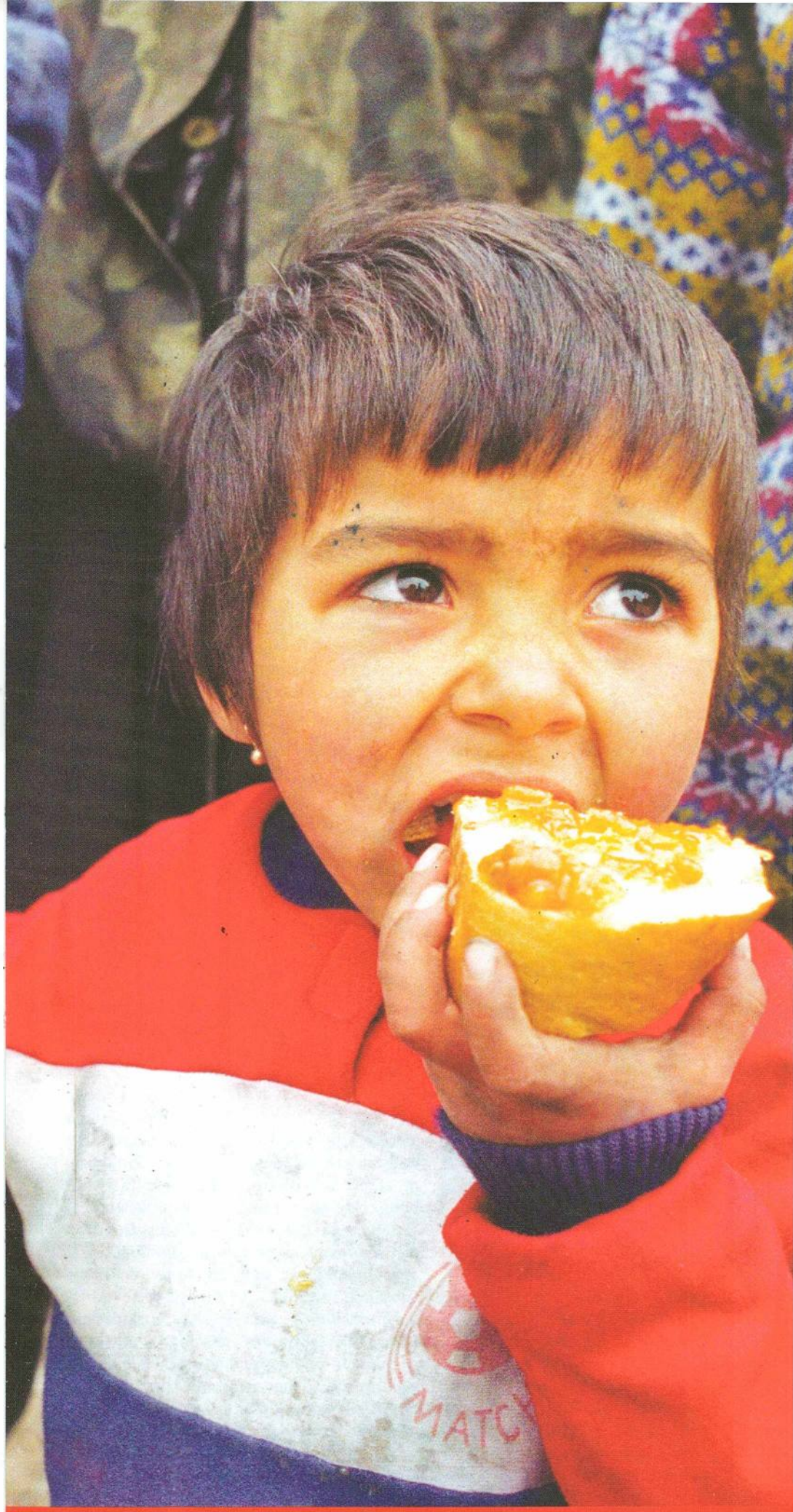
Mă tem că acest mecanism, descris de Holman în 1978, explică sărăcia actuală a românilor, indiferența față de problema sărăciei a unor grupuri din vârful piramidei sociale, precum și lipsa de eficacitate a politicilor guvernamentale de reducere a sărăciei – și acestea destul de timide, adică parțiale, incoerente, inconsecvente și lipsite de continuitate.

Conf. univ. dr. Dumitru Borțun,
președintele Juriului de Onoare al
Asociației Române de Relații Publice

2010 va fi un an greu

De la energie electrică la carburanți, de la țigări la băuturi alcoolice, de la pâine la carne, pentru toate plătim mai mult de la 1 ianuarie a.c. Prețul energiei electrice a crescut cu 4%, iar prețul carburanților a săltat cu 20% (20-30 de bani/l) din cauza creșterii accizei. Taxa auto de înmatriculare a crescut la 400 de euro. Țigaretile costă cu 15% mai mult (1,5 lei mai mult pe pachet). Carnea s-a scumpit și ea cu 20-30%, lactatele cu 3-8%, pâinea cu 10%, legumele și fructele cu 5%.

„Accentuarea sărăciei poate fi un **factor de stres** devastator”

Tulburările psihice au un determinism complex: biologic, psihologic și social. Pe de altă parte, putem spune că ele rezultă din interacțiunea dintre vulnerabilitățile personale și diverși factori de mediu. De aici se poate deduce că ar fi hazardat să se vorbească despre un determinism univoc de tip social. Sigur că fenomenul de accentuare a sărăciei poate lua dimensiunea unui factor de stres devastator, într-un caz sau altul, și de aici să ducă la configurarea unei patologii de tipul tulburărilor de adaptare, tulburărilor de anxietate sau chiar al tulburărilor depresive. Deseori se asociază, ca mecanism de compensare (dezavantajos), abuzul de substanțe psihoactive, cel mai frecvent caz fiind cel al alcoolului. Vulnerabilitatea biologică pentru o tulburare psihică poate fi înțeleasă după modelul defectului ascuns al unei stofe, defect ce devine vizibil atunci când „materialul” este supus unei presiuni. Cam așa se petrec lucrurile în cazul unor persoane cu diverși factori de vulnerabilitate la care tulburarea psihică devine vizibilă abia atunci când se confruntă cu evenimente de viață stresante.

Fenomenul de sărăcire are, din nefericire, menirea de a aglutina diverse surse ale procesului patologic psihic. De exemplu, oamenii nu își permit să încălzească suficient locuințele, mănâncă precar, se îmbolnăvesc, nu au cum să suporte costurile unui tratament adecvat, sau încearcă să acopere deficitul financiar printr-un al doilea sau chiar al treilea job, ceea ce finalmente duce la o stare de oboseală cronică, etc. etc. *La omul sărac nici boii nu trag*, spune un vechi proverb românesc.

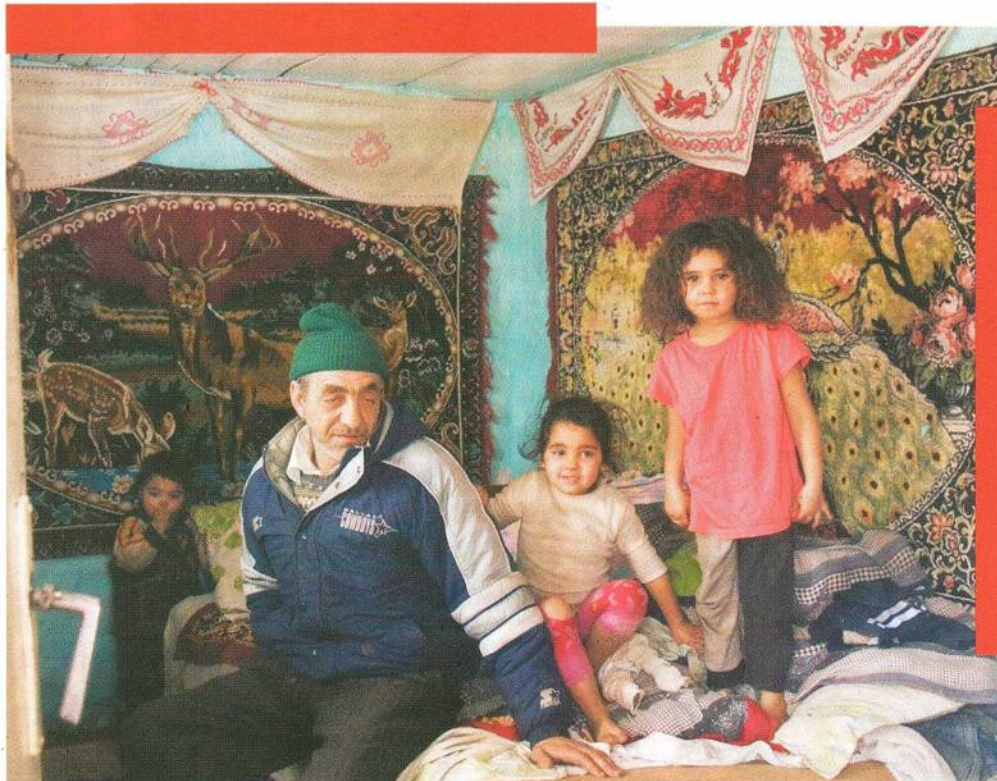
Conf. dr. Radu Mihăilescu,
medic primar psihiatru

Starea de sănătate este, potrivit Organizației Mondiale a Sănătății, starea completă de bine din punct de vedere fizic, mental și social. Prin urmare, e de la sine înțeles că sărăcia și sănătatea nu prea pot fi întâlnite împreună.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

Bolile sărăciei la români

„Sărăcia creează un sentiment de frustrare și de izolare socială. Nu de puține ori, persoanele sărace dezvoltă, pe lângă boli propriu-zise, și tulburări psihice diverse, culminând cu suicidul.”

„Sănătatea este influențată de asigurarea unor condiții minime privind locuința și necesitățile personale, respectiv apă potabilă, căldură, ventilație, haine etc. Lipsa acestor condiții, mai ales în contextul unei subalimentații, favorizează o serie de boli transmissibile precum: tuberculoza, hepatita A, bolile

diareice, salmonelozele, pediculoza și scabia etc. De asemenea, există o strânsă relație între sănătatea psihică și posibilitățile materiale.” explică Maria Nițescu, director în Ministerul Sănătății.

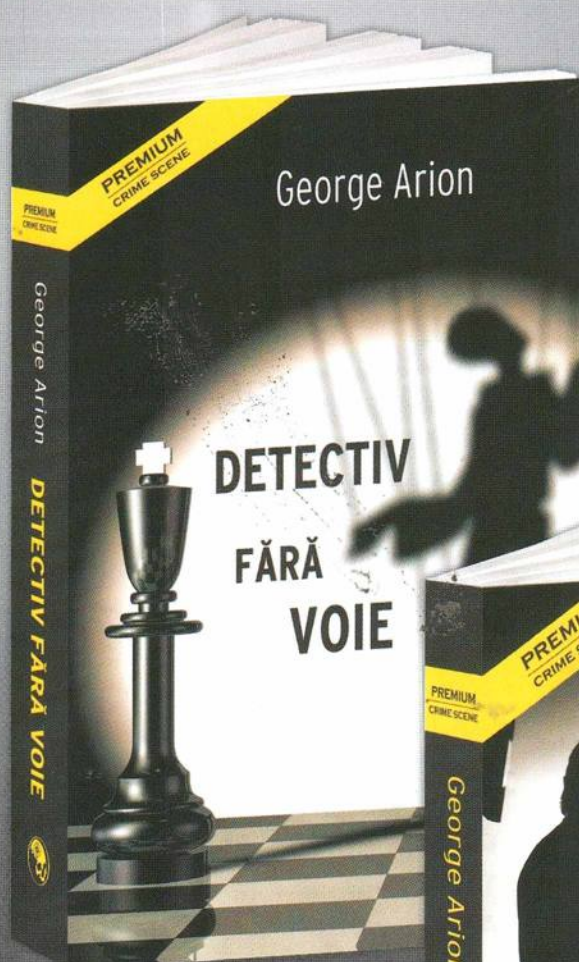
Medicii vorbesc despre așa-numitele boli carentiale apărute pe fondul sărăciei. Sunt două aspecte: situația

în care o persoană nu își poate asigura nici cantitatea de alimente necesară și nici tipurile de alimente necesare unei alimentații echilibrate, care să mențină starea de sănătate și situația în care, pe fondul sărăciei, o persoană nu își procură toate tipurile de alimente și apar îmbolnăviri datorate lipsei anumitor substanțe nutritive. „În primul caz, vorbim despre malnutriții globale prin carență, datorate insuficienței tuturor substanțelor nutritive. Aceste stări patologice diferite: de la o ușoară slăbire (persoane subponderale) până la cașexie și marasm (la adult) și încetinirea ritmului de creștere și malnutriție protein-calorică (la copilul mic). În al doilea caz, vorbim de malnutriții parțiale prin carență, de tipul anemiilor carentiale, rahitismului, gușei endemice, hipo și avitaminozelor și altele.”

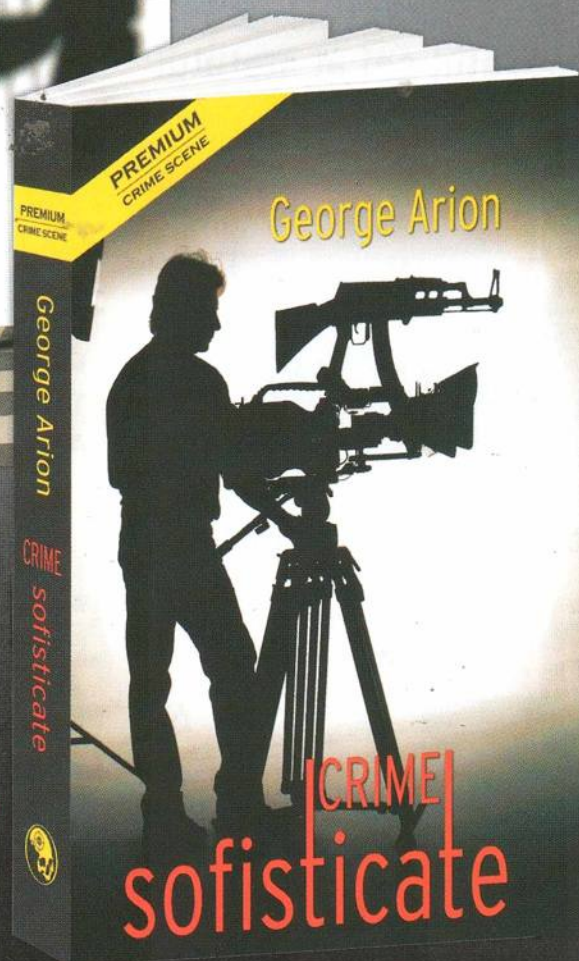
Harta distribuției bolilor sărăciei în România în 2008: Malnutriția – cazuri noi de îmbolnăvire: 58,9 cazuri la mie, la nivel național, valori mai mari decât valoarea pe țară înregistrându-se în județele: CL, CV, OT, HD, AG. Gușa endemică: 60,19 cazuri la mie de locuitori, valori mai mari în: AG, BR, HD, SJ și SV. Rahitismul avea o incidență de 40 cazuri la mie de locuitori, la nivel național, cu valori mai ridicate în județele SV, SB, OT, HD. Anemiile aveau o incidență de 65,89 cazuri la mie, la nivel național, cu valori mai mari în județele IS, HD, CV, TM și în București. Tuberculoza avea o incidență de 10,8 cazuri la mie la nivel național, cu valori mai mari în județele AR, DJ, GL, GR, MH, OT și SV. Hepatita A a afectat 3.145 de persoane, număr mare de cazuri întâlnindu-se în SB, MS și BH. Boala diareică acută în sezonul estival a afectat 43.648 de persoane, care au necesitat internare în spital.

Crimescene Publishing

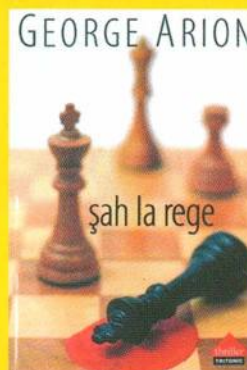
FLACĂRA t...
TRITONIC

Hardcover
560 de pagini
~~59 lei~~
50 lei

Hardcover
416 de pagini
~~37 lei~~
30 lei

~~30 lei~~

Comandă
acum
și primești
gratuit

Preț întreg: ~~126 lei~~
Preț redus: 80 lei

Completează formularul de mai jos și trimite-l,
până la 1 martie 2010,
la SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr 1,
sector 1, Cod poștal 013701, București
ca să beneficiezi de reducere

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand acest pachet la prețul de 80 lei (C.S. + D.f.V.)

Nume

Prenume

CNP

Strada

Nr.

Bloc

Scara

Ap.

Sector/Județ

Cod poștal

Localitate

Număr telefon

Datele dumneavoastră personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs. Taxele poștale vor fi achitate de cititor, la ridicarea coletului.

ZOOM

p. 30

Trezirea Dragonului

DOCUMENTAR

Propaganda

în filmul românesc

p. 36

p. 44

Curtea Constituțională,
adevăratul șef al statului

POLITIC

p. 48

Dinastia Boc
& prigoana lui Honoriuș

CULTURĂ

p. 60

Renașterea
unui templu

FLACĂRA Nr. 1-2

ianuarie-februarie 2010

DOSAR

Sărăcia ca obiectiv turistic	04
Cei mai săraci din Europa	12
Kilometrul zero.....	16
Colibă cu topor și trei copii	18
2010 va fi un an greu	22
Bolile sărăciei la români	24

CULTURĂ & MASS MEDIA

Hot stuff	52
Teatru	54
Film.....	56
Top carte.....	58
Agenda muzicală	64

LIFESTYLE

Auto.....	66
Gadgets	68
Turism.....	70
Restaurant	72
Havana club, plăcerea romului cubanez.....	76
Shopping	78

foto coperta 1: Octavian Tibăr

FLACĂRA

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat
Certificatul de Audit pentru revista Flacăra în
conformitate cu Standardele Internaționale de
Audit. Publicație ce beneficiază de rezultate de au-
diență, conform Studiului Național de Audiență,
măsurate în perioada iulie 2008 - iulie 2009

PUBLISHER - Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

CONSILIER EDITORIAL - Bogdan Hrib
bogdan.hrib@publicatiileflacara.ro

REDACTOR-ŞEF - Liliana Petruș
liliana.petrus@revistaflacara.ro

EDITOR - Alice Gherman

alice.gherman@revistaflacara.ro

SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu
COLEGIUL REDACȚIONAL:

Mihai Belu, Claudia Golea Sumiya, Călin Hentea,
Mugurel Mărgărit, Dan Medeanu, Mircea Pricăjan,
Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Raluca
Spătareanu, Bazil Ștefan, Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tibăr

octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR - Laura Tibăr

dtp@publicatiileflacara.ro

CONCEPT GRAFIC:

Alexandra Bardan

CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:

Adina Dabija (SUA), Eugen Frunză (Canada), Anca
Motoianu (Londra), Luiza Palanciuc (Paris), Laurenția
Steele (Olanda), Gelu Vlașin (Madrid),

CORESPONDENȚI ÎN TERITORIU:

Marius Condrat (Sulina), Iulia Pană (Constanța)

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la **Oficiul
Registrului Comerțului București** sub nr.
J. 40/5888/1991 din 04.07.1991 Cod Unic de
Înregistrare RO1582276 S.C. PUBLICAȚIILE
FLACĂRA S.A. este membru al Biroului
Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE: Emil Dumitru
emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE: Corina Anghel
corina.angel@publicatiileflacara.ro

ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu

Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44

Fax: 021.317.91.43

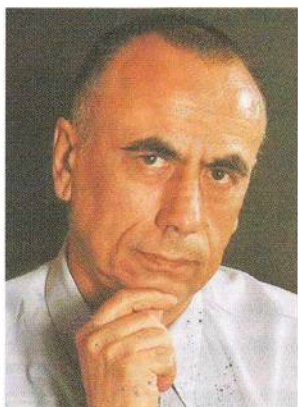
E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr.
1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000,
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000,
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400,
Banca Românească Băneasa

ALTCEVA

Nu, nu e Flacăra Violet.
E, pur și simplu, Flacăra.

99

Arde din 1911.

Adică de 99 de ani.

A fost exact așa cum a fost și timpul în care a apărut.

Cel care a fondat-o – Constantin Banu – a dorit-o „deasupra patimilor oarbe”.

Astăzi este exact așa cum a visat-o încă de la primele numere.

De douăzeci de ani rezistă fără alt sprijin decât cel al cititorilor ei.

Fără publicitate de la stat și fără să aibă în spate vreun mogul. Fără compromisuri politice sau de altă natură.

E un lucru care ține, în aparență, de magia, paranormalul Flăcării Violet.

Dar e vorba doar de o revistă care îi bucură pe cititorii ei.

Flacăra.

George Arion

Fundația
„Premiile Flacăra România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Elena Florescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

PUBLICITATE ȘI MARKETING:

publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42

Șef Departament Distribuție:

Nicoleta Predescu

Distribuție: (021.317.91.37):

Laurențiu Marian Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Roșca Viorel

ADMINISTRATIV:

Constantin Balica, Iulian Stanciu
Cititorii din țară și din străinătate se pot
abona prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,

Abonamente: Robert Pandlea,
abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.317.91.37

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis,
Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus,
Rebusache, Rebus Bis sunt mărci
înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA,
tel./fax: 021/461.08.08/09

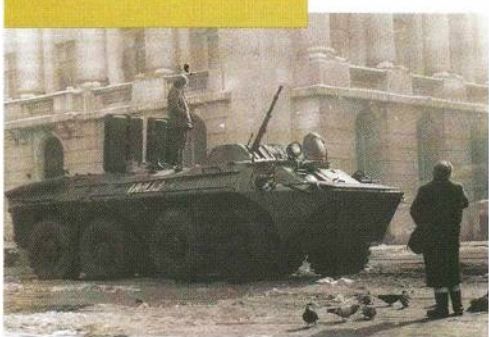
Ballantine's®

Mintea românului...

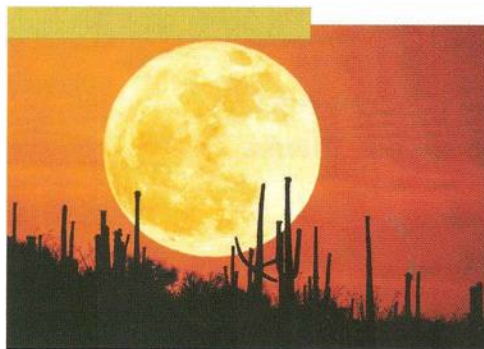

Aproape șapte mii de cazuri confirmate, peste 100 de morți. Pentru comparație, în Statele Unite, cu o populație de zece ori mai mare, se înregistrau la începutul lui ianuarie circa 37.000 de spitalizări și 1.700 decese. Între timp, în ciuda atitudinii cel puțin bizare a medicilor, se vaccinaseră 200.000 de români, fără a se înregistra probleme la vreunul dintre ei. A fost nevoie de moartea unei vedete, Toni Tecuceanu, de la *Cârcotași*, tânăr și fără antecedente medicale, ca ezitățile de tip „N-o fi cancerigen vaccinul?” (!) să se transforme în cozi la imunizare comparabile cu cele la carne de pe vremuri.

... de pe urmă

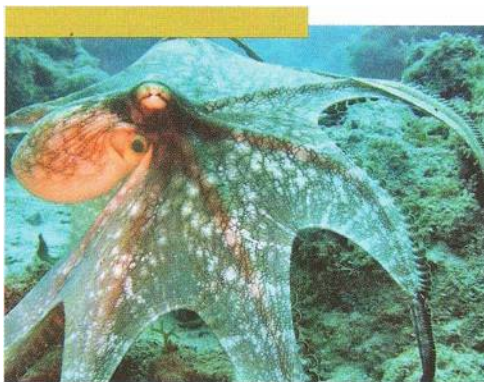

Parcă stimulată de dosarul consistent și exclusiv realizat de *Flacăra* în numărul trecut, mai toată suflarea românească și-a amintit, pe ultima sută de metri, că s-au împlinit cei 20 de ani brucanieni. A avut loc chiar și sesiunea Academiei a cărei regretabilă absență – între altele – o semnalăm în materialul nostru. Mai mult, dezvăluirile și comentariile aprinse pe marginea lui decembrie 1989 au continuat și în ianuarie, mai ales după ce a picat prima sentință de la CEDO: Curtea Europeană pentru Drepturile Omului a condamnat statul român pentru tergiversarea procedurilor judiciare și a proceselor legate de reprimarea revoluției. Poate aflăm totuși...

Fața nevăzută

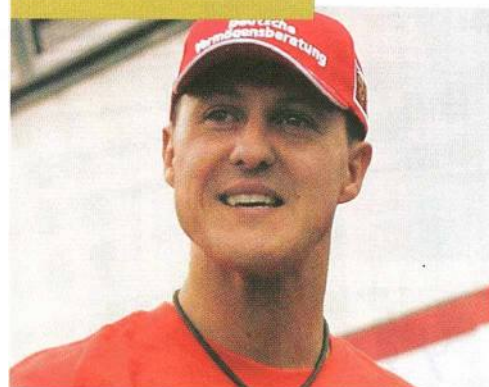
Cercetătorii din cadrul Organizației Indiene de Cercetare Spațială (ISRO) par să fi identificat semne de viață pe suprafața Lunii. Concret, instrumentele folosite în prima misiune selenară a Indiei (fără echipaj uman), *Chandrayaan-1*, au detectat „semnături” ale materiei organice, după cum a declarat Surendra Pal, director asociat al Centrului de Sateliți al ISRO (Isac). Elementul cheie, care urmează să fie probat, este prezența unor compuși organici ai carbonului – piatra de temelie a vieții. Chiar dacă nu mișună animăluțe pe lună, am avea dovada că aici a existat cândva materie vie.

Uneltiri

Nu de mult, folosirea uneltelor era considerată un atribut exclusiv al oamenilor. În ultimii zeci de ani, tot mai multe animale au probat că se pricepe la așa ceva. Nu vă gândiți numai la mamifere: un corb a demonstrat că fabula cu vulpea îi jignește inteligența după ce a pus pietre într-un pahar pentru a ridica nivelul apei, ajungând astfel să bea! Ultima „lovitură”, însă, vine chiar de la nevertebrate: australienii au filmat o caracatiță care își construia o armură din cojile unor nuci de cocos, ajunse pe fundul apei. După ce le-a strâns cu grijă, și-a făcut armură din ele, contra cine știe cărui atacator presupus. Vă dați seama ce-o fi în capul unui delfin!

Reîncărcat

Șapte titluri mondiale în F1 (dintre care cinci consecutive), la trei echipe diferite, 91 de victorii de etapă, 68 de pole position-uri, 76 cele mai rapide tururi, 23 de recorduri felurite. Pasionat jucător de fotbal. Participant la cursele de motociclism. Familist. 41 de ani. După trei ani de pauză, în care fanii n-au încetat nici o miime de secundă să spere în revenire, Michael Schumacher a anunțat în sfârșit că se întoarce în Formula 1 și că a semnat deja cu *Mercedes* (celebrismul german concurând prima oară pe o mașină germană!). Comentariul său a fost cel așteptat: „Era momentul să trec la lucruri serioase”.

Construcție de vârf

828 m înălțime, 160 de etaje, 57 de lifuri atingând cea mai mare viteză din istorie (18m/s), moscheea situată la cea mai mare înălțime (etajul 154 – te rogi cât mai aproape de Allah!), 1.044 de apartamente, 49 de etaje de birouri, un hotel încorporat. Construcția a început la 21 septembrie 2004, iar

inaugurarea – cu un fantastic joc de artificii – a avut loc pe 4 ianuarie anul acesta. A costat 1,4 miliarde de dolari și se poate vedea cu ochiul liber de la 95 de kilometri... *Burj Dubai* a fost rebotezat în ultima clipă *Burj Khalifa*, în onoarea șefului Khalifa bin Zayed bin Sultan Al Nahyan, președintele Emiratelor Arabe Unite, emirul din Abu Dhabi. Gest normal, după ce acesta a venit cu 10 miliarde de dolari în ajutorul Dubaiului, pentru a acoperi o parte (!) din datoriile acestuia.

S-A DAT DEZLEGARE LA REBUS SI SUDOKU ONLINE

FREE

Pe **www.revistarebus.ro** ai:

- dezlegări online
- selectarea tipului de careu și gradului de dificultate prin filtre succesive
- posibilitatea salvării dezlegărilor parțiale

- sute de careuri de cuvinte încrucișate și grile sudoku
- informații la zi
- articole
- umor

NOU

ABONAMENT LA REVISTA FLACĂRA PE 2010

ABONEAZĂ-TE DIRECT la noua revistă **FLACĂRA** pe 2010 și primești:

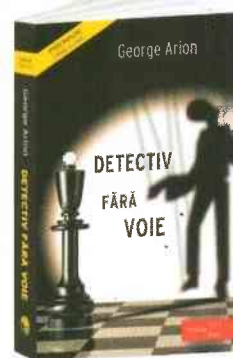
- 10 reviste **FLACĂRA**
- 10 cărți din colecția **CRIME-SCENE**
- **BONUS:** pachet special, două cărți **CRIME-SCENE**, (la alegere, din cele oferite cu edițiile precedente ale revistei Flacăra)

Toate taxele de expediție sunt suportate de editură.

Ofertă specială

NUMAI 80 lei

PRIMII ZECE ABONAȚI primesc romanul "DETECTIV FĂRĂ VOIE", de **GEORGE ARION**, cel mai bun autor român al genului. Cu autograf de la autor.

www.revistaflacara.ro

Crimescene Publishing
FLACĂRA t... TRITONIC

FLACĂRA TALON de ABONARE

Număr apariții: ☐ 10; începând cu luna..... Am achitat cu: ☐ mandat poștal ☐ cec bancar ☐ ordin de plată; nr..... din data.....
Nume..... Prenume..... Localitatea..... Str.....
Nr..... Bl..... Sc..... Ap..... Județ/ Sector..... Cod..... Oficiul Poștal..... Telefon.....

Trimiteți talonul și copia după documentul de plată la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, scteor 1, București, O.P. 33-C.P. 12. Menționați pe plic: **ABONAMENT**. Cont bancar deschis la Banca Românească - Filiala Băneasa: RO64BRMA0720072654400000 - RON (lei)
Pentru România: expediere poștală simplă, imprimat. Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.
Pentru orice detalii legate de abonamentul Dvs. vă rugăm să ne contactați la tel: +40/ 21/ 317.91.37, persoană de contact Robert Pandelea, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

ZOOM

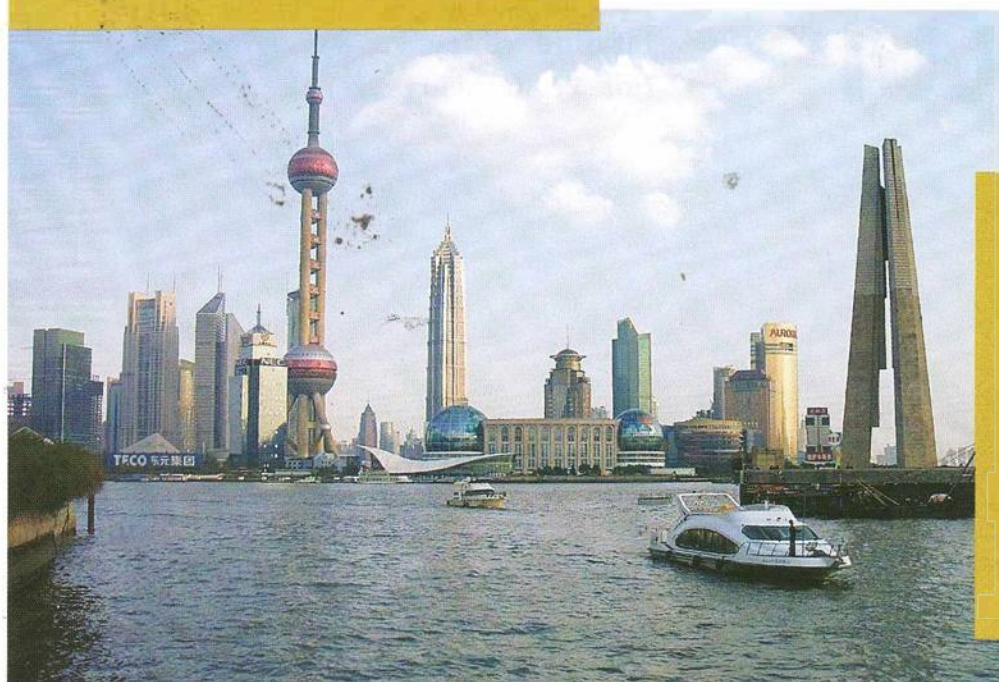
CHINA 2010

TREZIREA DRAGONULUI

Vorbeam cu un prieten despre mersul treburilor lumii, *karma* omenirii. El remarcă, pe bună dreptate, că toate marile civilizații au dispărut. Inca, Maya, civilizația egipteană, sumeriană, romană. Civilizația indiană și cea iudaică au rămas, dar nu sunt la ora actuală într-o perioadă de înflorire. Singura mare civilizație anterioară cu forță în prezent este cea chineză.

Febra construcției pre-olimpice continuă

Acum, după o perioadă de hibernare comunistă, China se trezește la viață și, din momentul în care ai pus piciorul în Țara din Centrul Lumii, cum s-a autointitulat dintotdeauna China, nu se poate să nu-i simți forța.

China este singura țară care a înregistrat o creștere economică în perioada crizei financiare mondiale. Nu, aici nu a fost dezastru, nici vraștea materială și umană care este atât de perceptibilă în România, de exemplu. În paranteză fie spus, nu se poate să nu te întristezi când compari România cu o mare putere. Este de ajuns fie și cea mai infimă adiere de vânt pentru ca țara noastră să se scufunde în tenebrele cele mai profunde. Războaiele, comunismul, cutremurele și criza au scos la iveală tot ceea ce este mai urât din punct de vedere uman și asta s-a întâmplat pentru că România nu are nici vână și nici un trecut cultural de valoare, iar în fața fie și a brizei, se simte lipsa oricărui stâlp de rezistență.

În China, care a trecut și ea prin nefericirile comunismului și chiar încă este o țară comunistă, simți tone de cultură și totodată o imensă forță lăuntrică ce se revărsă în exterior. Chinezilor le-au plăcut dintotdeauna dragonii. I-au sculptat, i-au pictat, i-au inventat și i-au

imitat. Și este imposibil ca atunci când vezi reprezentarea unui dragon să nu înceapă să-ți răsăre în minte imaginea Chinei însăși.

Flacăra olimpică nu a făcut decât să-i folosească drept combustibil acestei Chine vânjoase ca un dragon. Întotdeauna olimpiadele dau un stimul economic și cultural țărilor în care se desfășoară și China l-a exploatat din plin. În plină iarnă economică mondială, am avut o primăvară chineză. Dragonul atacă întotdeauna prin surprindere și spectaculos. Beijingul s-a reînnoit cu ocazia Olimpiadei. Zgârie-nori maiestruși, deși nu exagerat de înalți (este o zonă seismică), precum originala Clădirea a Torței, unde s-a aprins flacăra olimpică, sfidează acum orizontul. Iar febra construcției pre-olimpice continuă. Deși nu arată nicidecum ca un șantier, Beijingul își ridică încontinuu spre cer noi construcții din metal și sticlă și șosele suspendate care nu reușesc nicidecum să facă față traficului din ce în ce mai aglomerat. Este însă de ajuns să dai o fugă în Piața Tienanmen ca să-ți dai seama că nu este aici vorba de nici un miracol, ci de desfășurarea firească a unui destin național.

Beijingul este un oraș planificat, construit după reguli fixe pe axele nord-sud, est-vest. În

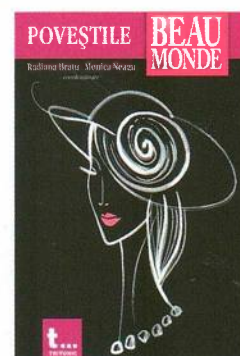
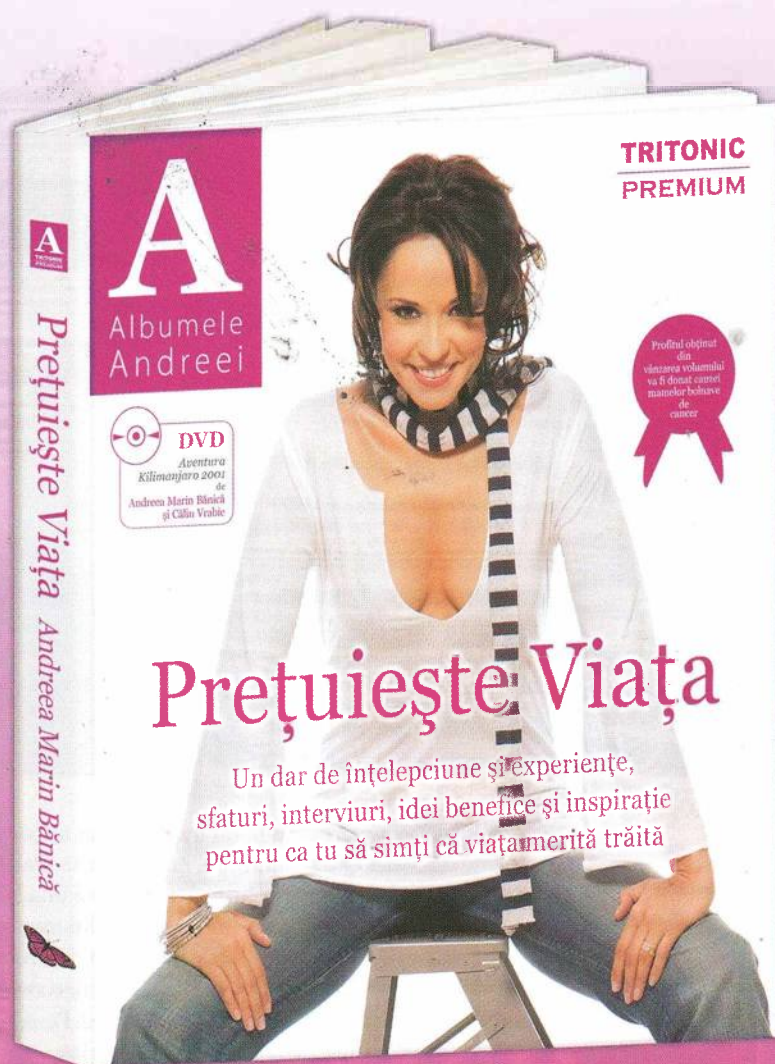
plin centrul său se află Piața Tienanmen. Este o dimineață friguroasă, dar senină de noiembrie când văd pentru prima dată *square*-ul imens, străjuit de pilonii săi roșii, pe care îi cunoșteam dinainte din numeroasele fotografii reprezentând masacrul studenților în Tienanmen. Termenul de agorafobie s-ar putea referi foarte bine la această piață. Soarele răsare și mi se pare alb. Aerul Beijingului este înghețat și uscat și cerul și astrele se văd întotdeauna conform poziției geografice a locului unde te afli și condițiilor de climă.

Pe o latură a pieței se află poarta sudică de acces în Orașul Interzis. Chipul lui Mao zâmbește din înaltul fațadei. „Oraș” este poate un termen nepotrivit, tradus cuvânt cu cuvânt din englezescul *city* sau franțuzescul *cité*, ceea ce înseamnă și cetate, oraș, dar și citadelă. Vechiul Palat Imperial nu este chiar un oraș, ci, de fapt, o imensă citadelă. Construit la începutul anilor 1400, urmând strict principiile arhitecturale *feng shui*, Palatul era sediul unde locuiau și guvernau membrii celei mai vechi case imperiale de pe glob. Împăratul era considerat a fi descins direct din înaltul cerurilor și era respectat ca atare, având puteri depline. Palatul a fost construit de către un împărat al dinastiei Ming și lui i-a succedat restul

Hardcover
256 pagini policromie
85 lei

Recomandat
FLACĂRA

Comandă
acum
și primești
gratuit

~~50 lei~~

Preț întreg: ~~135 lei~~
Preț redus: 80 lei

Completează formularul de mai jos și trimite-l la
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr 1,
sector 1, Cod poștal 013701, București
ca să beneficiezi de reducere
Ofertă valabilă până la 1 martie 2010

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand volumul Prețuiește viața de Andreea Marin Bănică la prețul de 80 lei (P.V.)

Nume

Prenume

CNP

Strada

Nr.

Bloc

Scara

Al.

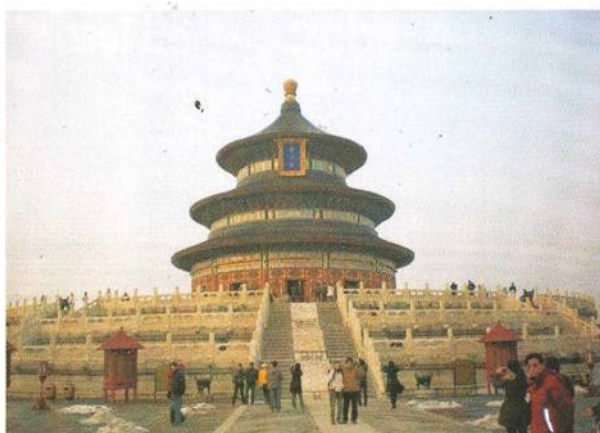
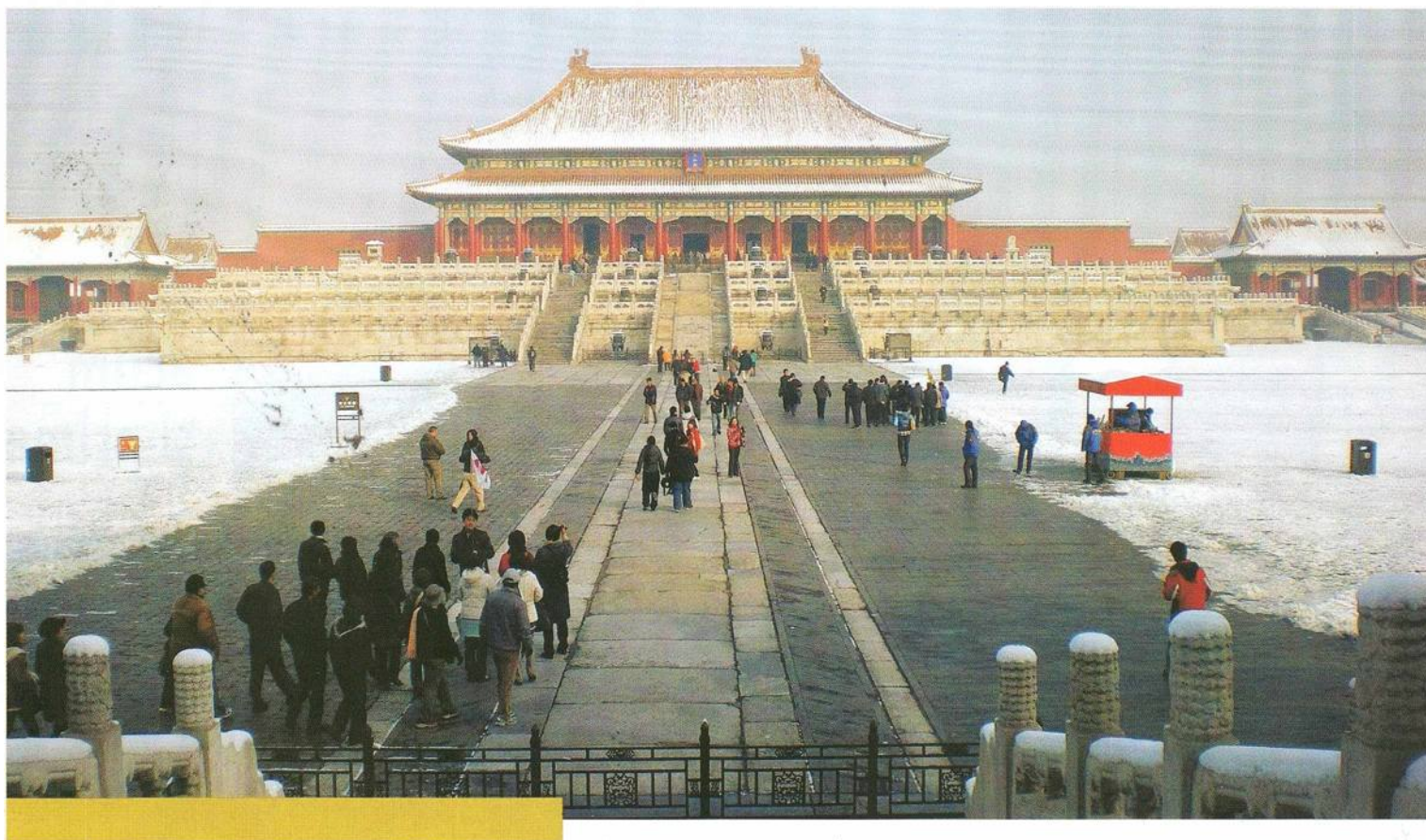
Sector/Județ

Cod poștal

Localitate

Număr telefon

Datele dumneavoastră personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs.

Curtea imperială chineză era poli-gamă. Numeroasele consoarte imperiale erau servite de o adevărată armată de eunuci. Numărul acestora din urmă ajunsese la un moment dat la 3.000. Ei au exercitat chiar o importantă influență politică în *Orașul Interzis*, dar și, participând la guvernare de aici, în întreaga Chină.

dinastiei, urmând la un moment dat împărații dinastiei Qing de origine manciuriană. Palatul este împărțit într-o curte exterioară și una interioară. Nimeni din afara personalului imperial nu avea drept de acces în curtea interioară unde locuiau împăratul, împărăteasa, consoarta imperială și numeroase concubine. Personal, oricât urăsc comunismul, datorită comuniștilor chinezi că intru eu acum pe această poartă în însuși *Orașul Interzis*. Odată cu mine sunt o mulțime de turiști și parcă este o invazie barbară în acest loc al sacralului apus. Locul eunucilor a fost luat de armata chineză care tocmai răspunde la apel în această dimineață. Sunt câteva tarabe care vând mâncăruri și băuturi la intrare. Străbat nestingherită toate curțile. Ninge în *Orașul Interzis* și acoperișurile roșii și aurii sunt albe de zăpadă. Totul este impresionant și îți taie răsufarea în citadela din inima Beijingului, dar fastul și gloria de odinioară sunt demult apuse. Oricâte palate ar da vulgului ultimii împărați, nu pot să-i confere acestuia simțul fastului.

China este însă aproape la fel de puternică precum pe vremea împăraților Ming. Citadela Interzisă nu mai este sediul guvernului, dar președintele Chinei, Hu Jintao, este, conform clasamentului revistei *Forbes*, al doilea cel mai puternic om de pe glob după președintele Barack Obama. Noul mileniu va fi probabil o

eră a valorilor de tip asiatic în locul celor americane și europene și, cine știe, lumea va fi condusă după principiile confucianiste în locul celor creștine. Îmi învârt în minte aceste gânduri prea complicate pentru mine privind înclinarea balanței puterii spre Asia, ies din Palatul Imperial și mă îndrept către Parcul Imperial Beihai.

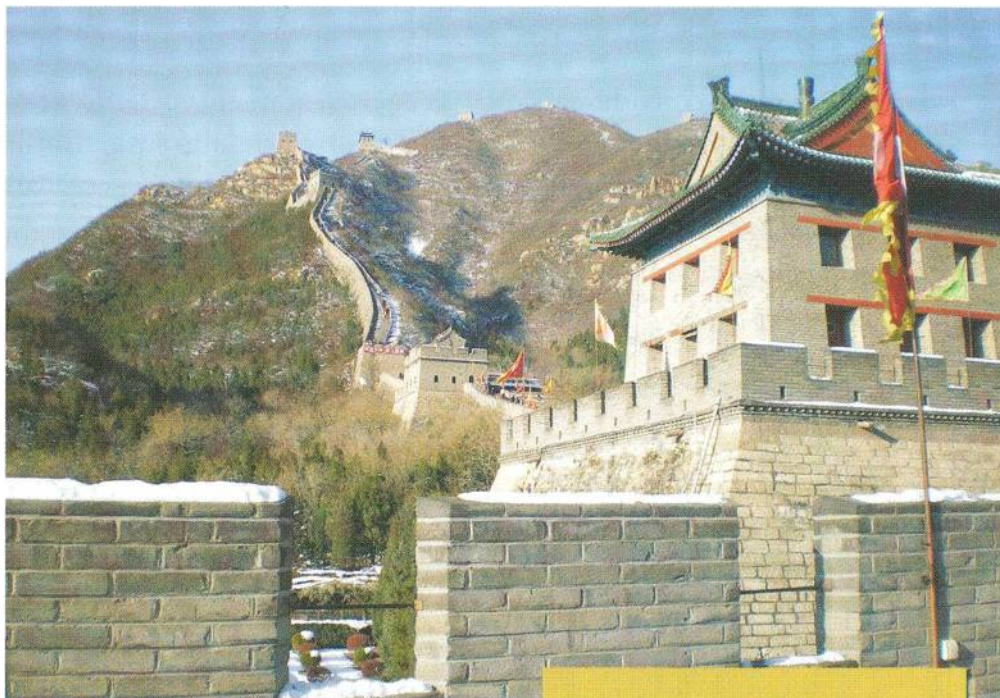
Și parcul Beihai era odinioară închis publicului, fiind rezervat plăcerii împăratului și curții sale. Este unul dintre cele mai mari și mai frumoase din lume. Trebuie să fie minunat primăvara și vara; dar și acum, în începutul prematur al iernii, pinii și liniile echilibrate ale peisajului îți delectează privirea.

Chinezii sunt un popor destul de extrovertit. O femeie la vreo cincizeci de ani și-a adus un casetofon cu ea și face gimnastică în aer liber pe muzică. Un grup mai mare, tot cu un casetofon după ei, iau lecții de dans. Muzica mi se pare un fel de tango chinezesc.

Este ora prânzului și iau masa la restaurantul din parc. Mâncarea chinezească este minunată în China. Nu știu de ce ne e atât de greu s-o imităm în Europa și chiar Japonia, unde mi se pare execrabilă.

Dacă toată această parte centrală a orașului era rezervată odinioară curții imperiale, nu știu ce areal le mai rămânea pe vremuri celorlalți locuitori ai Beijingului.

Le rămânea vechiul centru popular Hutong și spre acesta ne îndreptăm acum. Iau un taxi. Taxiurile la Beijing sunt foarte ieftine și rareori șoferii te păcălesc. Cât am stat acolo, am avut norocul să nu mi se întâmple niciodată. Mă opresc dincolo de Piața Tienanmen, în centrul modern Wangfujing. Este cartierul shopping-ului prin excelență și intru în cel mai renumit supermagazin, care de altfel poartă numele străzii: Wangfujing. Acesta este recomandat oricărui proaspăt venit în Capitala din Nord care este interesat de shopping. Sunt numai articole de bună calitate, majoritatea *brand-uri*, dar vă anunț că, din păcate, prețurile sunt fix ca în Japonia. Nu se poate spune așadar că aș fi făcut o afacere, dar mă odihnesc în cafeneaua japoneză de la etajul patru, unde se poate chiar fuma. Mă pregătesc sufletește să pornesc către vechiul Hutong, cu renumitul său cartier Qianmen, Lipsani-ul Beijingului. Este un cartier destul de rău famat, căci aici circulă oameni de tot felul, deși în general Beijingul este un oraș aproape la fel de lipsit de infracțiuni ca și Tokyo. Străzile sunt înguste și înfesate de magazine, cafenele și restaurante. Pe strada vestică a Qianmen-ului observ un mic hotel. Intru. Aici, la *Lian Sheng Business Hotel*, un apartament de lux costă 35 de euro. Dacă aș fi cunoscut apriori Beijingul, aici, ieftin, cool și în plin centru m-aș fi instalat. În imediata sa apropiere se află un *hostel* și camera aici nu costă probabil mai mult de 15 euro. Străzile

Qianmen-ului sunt înguste și atmosfera de boemă chineză e plăcută. Intru într-un local cu nume japonez – *Sakura* – și am nimerit fix în localul hippie. Toți clienții aici sunt străini și atmosfera este așa, gen *Vama Veche*. Comand rață pekineză deși nu localul acesta hippiot este ideal dacă vrei să te delectezi cu preparatul cel mai renumit al orașului: *Pekin Duck*. Mă zgâiesc în jur la lanternele de hârtie și decorațiunile care au rămas de la *Halloween*. Îmi iau porția de literatură pe ziua de azi citind cugetările de pe pereți: *Life is backpacking, Cover the Earth before it covers you...* Descoperă Pământul înainte să te acopere!

Împăratul Yongle din dinastia Ming, care a întemeiat Orașul Interzis, este și constructorul Templului Cerului – *Temple of Heaven* –, la începutul anilor 1400. La sud-est de Orașul Interzis, Templul Cerului este o construcție conformă principiilor taoiste și aici se rugau Înalțului Sacru împărații Ming și Qing pentru benedicția Chinei cu recolte îmbelșugate. Treptele albe – alături de cele de la Orașul Interzis, de departe cea mai frumoasă scară din lume – te duc la porțile construcției, care, nu neapărat îți ia ochii, dar se ridică atât de frumos în mijlocul peisajului încât nu se poate să nu-ți sugereze divinitatea.

Înapoi în Beijing pentru o ultimă privire asupra capitalei chineze. Ninge în parcul Palatului de Vară al ultimei împărătese. O sumedenie de turiști veniți din provincia chineză iau cu asalt parcul atât de elegant și mi se pare o pângărire în masă a Frumuseții. Mă alătur și eu mulțimii. Nici măcar dragonii de la intrare și nici garudele nu reușesc să ne sperie. Acești chinezi de la țară au străbătut un drum lung până aici, la Beijing, din China imperială până astăzi, în inima Palatului de Vară al unei foste împărătese.

Credeam că Marele Zid este pur și simplu un zid, dar această veche graniță a Chinei care taie munții maiestuoși îți ia respirația, fie și numai pentru că trebuie să urci un lung șir de trepte pentru a merge măcar puțin de-a lungul său.

Indiferent dacă îți place sau nu comunismul, această Chină a anului 2010 – Anul Tigrului – mi se pare firească și puternică.

În 1922, Lenin considera filmul drept cea mai importantă artă, poate pentru că mai mult decât oricare dintre celelalte șase, filmul este în mod natural predispus la propagandă: este foarte accesibil și popular, face ca orice poveste să devină credibilă, poate genera deopotrivă raționamente, dar mai ales emoții.

text Călin Hentea
foto arhiva Călin Hentea

Propaganda în filmul românesc

Încă de la începuturile sale, filmul românesc nu s-a putut sustrage propagandei. La fel cum americanii au avut parte de super-producția *Nașterea unei națiuni*, semnată de D.W. Griffith în 1915, românii de la începutul secolului trecut au putut vibra cu o adâncă emoție patriotică la *Independența României*, regizat de Grigore Brezeanu, în 1912.

Prima peliculă filmată în România a fost *Parada regală de la 1897*, adică un film documentar de ... propagandă ce se încadra în spiritul unei epoci în care rușii filmau în 1896 încoronarea țarului Nicolae al II-lea, iar britanicii montau scene eroice cu armata imperială în războiul anglo-bur. La fel, prima super-producție românească – „film de mare artă și senzație patriotică” – lansat la 1 septembrie 1912 în sala *Eforie* din București, s-a coagulat în jurul unei teme patriotice – Războiul de Independență al României din 1877 – subiect ce răspundea perfect tensiunilor naționaliste care frământau nu numai popoarele din Balcani, dar și pe cele din Europa, înaintea Primului Război Mondial. Ecourile entuziaste profund emoționale ale publicului la vederea pe ecran în rolul unor personaje istorice celebre a marilor actori de teatru (Constantin Nottara – Osman Pașa, Aristide Demetriade – domnitorul Carol I, Jeny Metaxa-Doro – Rodica, Aristizza Romanescu – rol de figurație), entuziasmul, poate sincer și nu artificial, al plutoanelor de soldați aduse în sală să strige *Uraaa!* la scenele de atac ale dorobanților, au acoperit lipsa unei coerențe narative a scenariului, regia cvasi-inexistentă, ridicolul unei interpretări emfatic-teatrale sau ilaritatea unor scene în care soldații căzuți glorios pe câmpul de luptă se târau discret din calea șarjelor roșiorilor pentru a muri, din nou, la adăpost.

Chiar în degingolada înfrângerilor militare și ale retragerii guvernului și Casei regale române în Moldova, la 15 noiembrie 1916, atunci când trupele germane ale generalului Falkenhayn se aflau la doar câteva zile înainte de a ocupa Capitala, a fost constituit la Iași, cu

sprijin francez, Serviciul Foto-Cinematografic al Armatei. Acesta, conform instrucțiunilor Marelui Cartier General din 2 ianuarie 1917, având rolul de a *forma documentele istorico-politice ale armatei și totodată de furnizare a elementelor de propagandă prin fotografie și cinematograf, procurând fotografii și filme din faptele importante de arme, pentru răspândirea lor în lumea întreagă*. Valorosul material filmat de operatorii Serviciului Foto-Cinematografic al Armatei a fost utilizat în jurnale de război difuzate chiar și într-un cinematograf militar ambulant al Marelui Cartier General și a fost trimis prin intermediul misiunii militare franceze conduse de generalul Berthelot spre instituția omoloagă de la Paris, iar de aici spre Statele Unite pentru a fi astfel cunoscute în lume efortul și contribuția României la victoria puterilor Antantei. După război, pe baza celor peste 80 de jurnale cinematografice filmate mai ales în campania din 1917, dar și în cea din 1919 s-au realizat producții documentar-patriotice pentru susținerea cultului eroilor și rememorarea momentelor cruciale din care se născuse România Mare: *Evocațiuni istorice* – 1921; *Războiul nostru* – 1921; *Povestea neamului românesc* – 1923; *Ecaterina Teodorescu*.

La 20 iunie 1941, cu două zile înaintea intrării României în război prin participarea militară la atacarea URSS alături de Germania, întreg personalul Oficiului Național Cinematografic și al CIRO-FILM a fost încadrat în ordinea de bătaie a Secției Propagandă a Marelui Stat Major pentru a servi momentului istoric. Totodată, în cadrul aceleiași Secții Propagandă militară, a fost înființat *Biroul Cinema*. Începând din 1941 toate filmările și filmele sau jurnalele de actualități au fost subordonate obiectivelor propagandistice ale statului intrat într-un război vital

pentru interesele sale supreme. Concretizarea acestor obiective s-a realizat prin două categorii de producții ale O.N.C.: filmul documentar-artistic (*România în lupta contra bolșevismului*, 1941, în regia lui Paul Călinescu, *Războiul sfânt*, 1942, în regia lui Ion Cantacuzino; *Odessa în flăcări*, 1942, prima coproducție de război în regia lui Carmine Gallone, cu Silvia Dumitrescu Timică, *Escadrila albă*, 1942, coproducție româno-italiană cu actori italieni, nefinalizat) și jurnalele de actualități ce purtau sigla „Plutoanelor de propagandă”. Jurnalele românești de actualități de pe front au suportat cu greu puternica presiune și concurență germană (U.F.A.) și italiană (LUCE), și de aceea ele au fost reunite în februarie 1942 într-o producție comună româno-germană. Consecința a fost o deplasare a centrului tematic al jurnalelor dinspre acțiunile armatei române spre cele germane. Pe măsură ce se succedau înfrângerile *Wehrmacht*-ului la Stalingrad, Moscova și Kursk, centrul de greutate al filmelor a căzut pe comentariul propagandistic, care era ilustrat cu imagini de circumstanță. Din acei ani a rămas memorabilă amintirea căpitanului Constantin Panțu, strălucit organizator, operator și teoretician al reportajului de război, nedrept izgonit din armată de puterea comunistă după 1945.

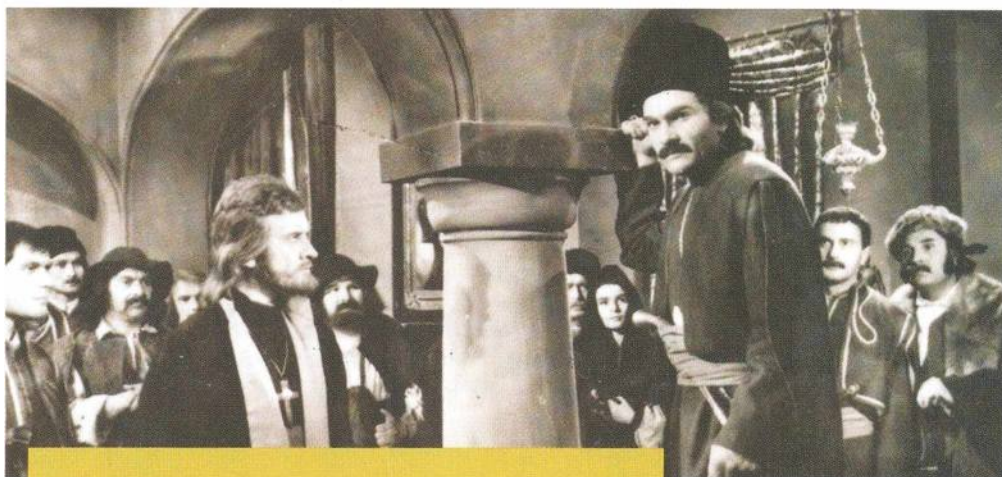
Dincolo de valoarea plastic-documentară a secvențelor filmate pe front în condiții riscante și mai mult decât austere, comentariul explicativ agresiv-patetic viza coarda emoțional-sensibilă a spectatorilor acestor filme, asigurând astfel transmiterea mesajului propagandistic acordat conjuncturii politice respective (spre exemplu, în conformitate cu „politica tăcerii” adoptată în 1941, lipseau orice referiri la Dictatul de la Viena pentru a nu leza „aliatul” hortyst). *Ochii lui Stalin*

Filmul nu a putut și nici nu poate, așa cum spunea Troțki, să țină loc de religie și votcă, dar poate să influențeze masiv atitudinile și comportamentul maselor.

Filmografie selectivă a filmelor de propagandă românești

- 1912 – *Independența României*, de Grigore Brezeanu
 1921 – *Ecaterina Teodorescu*, produs de S.F.C.A.R.
 – *Războiul nostru*, produs de S.F.C.A.R.
 1923 – *Povestea neamului românesc*, produs de S.F.C.A.R.
 1925 – *Datorie și sacrificiu*, de Ion Șahighian
 1926 – *Vitejii neamului*, de Ghiță Popescu și Eftimie Vasilescu
 1941 – *România în luptă contra bolșevismului*, de Paul Călinescu
 1942 – *Războiul sfânt*, de Ion Cantacuzino
 1942 – *Odessa în flăcări*, de Carmine Gallone
 1942 – *Escadrila albă*, coproducție româno-italiană
 1950 – *Răsună valea*, de Paul Călinescu
 1952 – *Mitrea Cocor*, de Victor Iliu
 1955 – *Desfășurarea*, de Paul Călinescu
 1959 – *Viața nu iartă*, de Iulian Mihu, Manole Marcus
 1960 – *Valurile Dunării*, de Liviu Ciulei
 1961 – *Șeten*, de Mircea Drăgan
 1963 – *Lupeni 29*, de Mircea Drăgan
 1963 – *Tudor*, de Lucian Bratu
 1970 – *Camarul și viscolul*, de Manole Marcus
 1971 – *Facerea lunii*, de Gheorghe Vitanidis
 1971 – *Mihai Viteazul*, de Sergiu Nicolaescu
 1971 – *Serata*, de Malvina Urșianu
 1972 – *Puterea și adevărul*, de Manole Marcus
 1974 – *Ștefan cel Mare*, de Mircea Drăgan
 1975 – *Zidul*, de Constantin Vaeni
 – *Zile fierbinți*, de Sergiu Nicolaescu
 1977 – *Buzduganul cu trei peceți*, de Constantin Vaeni
 1979 – *Clipa*, de Gheorghe Vitanidis
 1980 – *Biurebista*, de Gheorghe Vitanidis
 1981 – *Întoarce-te și mai privește odată*, de Dinu Tănase
 1983 – *Dragostea și revoluția*, de Gheorghe Vitanidis
 1984 – *Să mori rănit din dragoste de viață*, de Mircea Veroiu
 1990 – *A 11-a poruncă*, de Mircea Daneliuc
 1990 – *Șobolanii roșii*, de Florin Codre
 1991 – *Undeva în est*, de Nicolae Mărgineanu
 1991 – *Piața Universității*, de Stere Gulea și Sorin Ilieșiu
 1995 – *Stare de fapt*, de Stere Gulea

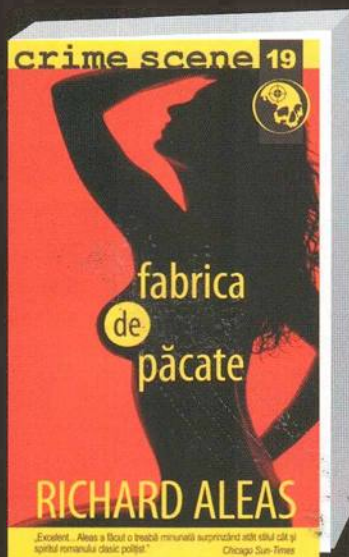

La 18 noiembrie 1963, *Tudor*, în regia lui Lucian Bratu, deschidea seria superproducțiilor istorice cu Emanoil Petruș și, din nou, cu Lica, fata lui Dej, alături de Olga Tudorache, George Vrăca sau Geo Bartan, având în principal misiunea de a da mășcării conduse de Tudor Vladimirescu o dimensiune socială (lupta pandurilor cu boierii cei hapsâni și trădători) convenabilă mitologiei comuniste.

pândesc acest pământ românesc, de atâtea ori pradă a cotropitorilor. În Piața Roșie a Moscovei conducerea bolșevică privește răsând armata pe care a ridicat-o pe umerii unui popor înfometat și îndobitocit, pentru ca prin ea să poată cuceri Europa. Prima victimă a poștei sovietice trebuie să fie țara noastră, se spunea în comentariul din deschiderea filmului *Războiul sfânt*, care continua astfel: În toată țara, glasul clopotelor și proclamațiile Mareșalului rostesc tuturor că războiul sfânt a început. La aceeași oră pe tot cuprinsul românesc neamul românesc ingenuche în tăcere. Nu mai e tăcerea înclăștată a mulțimei așa

cum era cu un an în urmă. Este reculegerea sfântă și plină de încredere înaintea marelui încercări.

În buna tradiție bolșevică, propaganda comunistă prin film a început în proaspăt proclamata Republică Populară Română cu un ucaz: Decretul 303 privind naționalizarea industriei cinematografice și reglementarea comerțului cu produse cinematografice din 2 noiembrie 1948. A urmat primul film socialist de lungmetraj, *Răsună valea*, lansat pe 9 ianuarie 1950, care avea să dea direcțiile viitoarelor producții propagandistice ale tinerei cinematografii

Fabrica de păcate

Richard Aleas

224 pagini

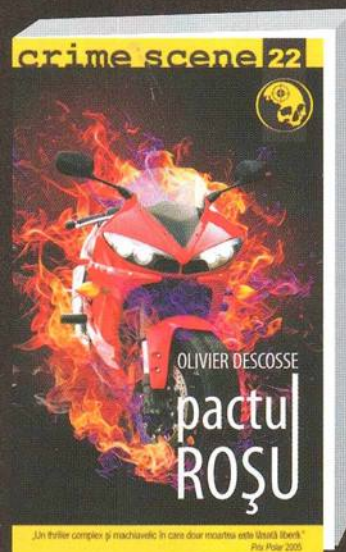
27 lei

Un roman extraordinar, un subiect minunat, o scriitură frumoasă, satisfacție deplină
(Richard S. Pratcher)

În buna tradiție a romanelor americane clasice. Un adevărat **hard-boiled**

Shamus Award 2004

Prix Polar 2005

Pactul roșu

Olivier Descosse

512 pagini

34 lei

Autorul stăpânește la perfecție ingredientele thriller-ului ideal. Nu te plictisești nici o clipă.
(evene.fr)

În **Pactul roșu** descoperim ingredientele romanului polițist francez de calitate.
(La Voix du nord)

La 20 de ani după '89, tot ce poate fi mai bun e **PACTUL ROȘU**, în această lume ca o **FABRICĂ DE PĂCATE**!

Ofertă specială!

- CS 1** - Zâmbet ucigaș - Lisa Scottoline
- CS 2** - Dansul morții - Linda Fairstein
- CS 3** - Filiera grecească - B. Hrib
- CS 4** - Crima Zen - Oliver Botini
- CS 5** - În gura presei - Robert B. Parker
- CS 6** - Sunetele morții - Alex Mihăilescu
- CS 7** - Atac în bibliotecă - George Arion
- CS 8** - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe
- CS 9** - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle
- CS 10** - Spada - Bogdan Teodorescu
- CS 11** - Atingerea Sultanului - Hakan Yel
- CS 12** - 3 cu ghinion - Emil Simionescu
- CS 13** - Dreptate fără lege - Edgar Wallace
- CS 14** - Crima Lordului Savile și alte povestiri - Oscar Wilde
- CS 16** - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli
- CS 17** - Casa secretă - Edgar Wallace
- CS 20** - Consiliul justiției - Edgar Wallace
- CS 21** - Cameleonul - George Arion

Nr. Cărți	1	2	3 sau mai multe
Preț (fără taxe poștale)	9 lei	15 lei	7 lei/carte

- CS 15** - Indicii anatomice - Oana Stoica Mujea - **Preț: 20 lei**
- CS 18** - Plăceri nevinovate - VT Morogan - **Preț: 20 lei**
- CS 19** - Fabrica de păcate - Richard Aleas - **Preț: 21,60 lei**
- CS 22** - Pactul roșu - Olivier Descosse - **Preț: 27,20 lei**

TALON DE COMANDĂ (cu plata ramburs)

cod carte

Nume prenume localitatea strada nr. bloc sc. ap. județ/sector cod telefon

Trimiteți talonul la: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, București, O.P. 33, C.P. 12.** Menționați pe plic: **CRIME SCENE.** Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Robert Pandealea, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro Ofertă valabilă până la 26.10.2009 data poștei.

Pentru împătimitii de mister. Dar și pentru connaisseur-ii literaturii adevărate. Pentru ahtiații de **hard boiled** și de romane negre. Dar și pentru fanii **thriller**-elor de orice fel. Tuturor, vă oferim prilejul de a vă întâlni cu maeștrii literaturii polițiste, într-o selecție girată de George Arion, cel mai bun autor român al genului. Ești gata să intri în scena crimei?

socialiste românești: înfățișarea luptei omului nou împotriva vechii societăți retrograde, a societății exploatareii omului de către om, plină de capitaliști și moșieri care sug sângele poporului muncitor și vor să zădărnicească noile obiective ale socialismului victorios. În *Răsună valea* (regia Paul Călinescu, în distribuție Marcel Anghelescu, Geo Barton, Radu Beligan) tinerii și entuziaștii brigadieri cu simpatii comuniste se ciocnesc cu perfizii dușmani de clasă care vor să saboteze un șantier de cale ferată – aluzie la Bumbăști-Livezeni. În ecranizarea după romanul omonim al președintelui prezidiului Marii Adunări Naționale, Mihail Sadoveanu, *Mitrea Cocor* (1952, regia Victor Iliu), conflictul ideologic, lupta de clasă se desfășoară nu pe șantier, ci la sat, pentru că deja începuseră semnele colectivizării agriculturii. Tot în sprijinul colectivizării (simultan cu „cineficarea”, adică dezvoltarea cinematografelor cu aparate pe 16 mm la sate) a fost făcut în 1955 și filmul *Desfășurarea*, după o năvelă de Marin Preda, cu Colea Răutu în rolul țărânului sărac ce-l înfruntă pe chiabur. În 1961 în ecranizarea după romanul lui Titus Popovici *Setea*, în regia lui Mircea Drăgan, „iluminarea” politică a țărânului interpretat de debutantul Ilarion Ciobanu spre forțele comuniste „progresist-comuniste” și împotriva chiaburilor se petrece pe fondul preluării puterii executive de către comuniști la 6 martie 1945.

Nevoia de a rescrie și prin film istoria națională, conform intereselor ideologice și politice comuniste, se simte de la începutul anilor '60, după ce regimul de la București își văzuse puterea consolidată. Astfel a apărut în 1960, în regia lui Liviu Ciulei, *Valurile Dunării*, sugerând, încă decent, rolul comuniștilor în lovitura de stat de la 23 august 1944. Plasticul film al lui Ciulei, premiat la festivalul de la Karlovy Vary, a fost urmat în 1963 de proletarul *Lupeni 29*, cu Lica, fata lui Gheorghiu-Dej, în distribuție alături de Ștefan Ciubotărașu și Colea Răutu, pentru a da o nouă dimensiune „luptei eroice a clasei muncitoare” interbelice.

Scurtul intermezzo de oarecare relaxare a presiunilor ideologice din a doua jumătate a anilor '60 a fost curmat brutal prin Tezele din iulie 1971 – mica revoluție culturală a lui Ceaușescu. Subiectele de actualitate nu puteau fi tratate decât conform noilor dogme și perspective ale lui Ceaușescu, precum *Puterea și adevărul*, regizat de Manole Marcus în 1972 pentru afirmarea personajului jucat de Ion Besoiu spre a-l sugera pe Ceaușescu tânăr și progresist opunându-se principal depășitului personaj interpretat de Mircea Albulescu, ce trimitea la răposatul Gheorghiu-Dej. În acest context, tematica istorică fără derapaje propagandistice prea grosolane a părut a fi un

CRISTIAN MUNGIU prezintă

AMINTIRI DIN EPOCA DE AUR

partea 1 TOVARĂȘI, FRUMOASĂ E VIAȚA!

FESTIVAL DE CANNES
OFFICIAL SELECTION
UN CERTAIN REGARD

“hilarious”
The Times

“very funny”
Daily Telegraph

din 25 septembrie în cinematografe

www.amintiridinepocadeaur.ro

VOODOO
m

amobra
films

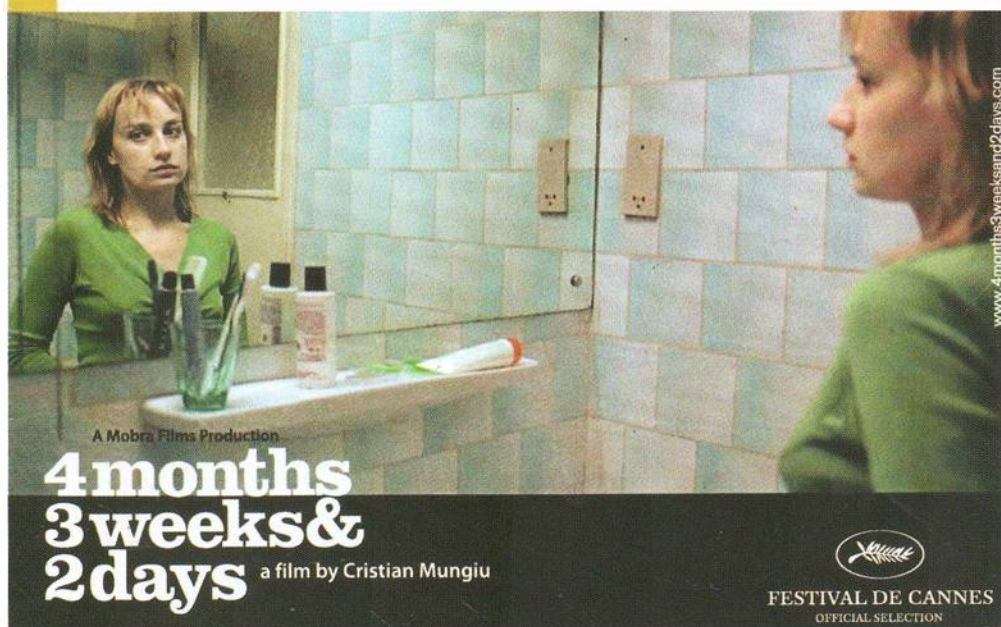
Amintiri din Epoca de Aur (2009), al regizorului Cristian Mungiu, este primul film românesc care descrie detașat și chiar cu un umor cald perioada comunistă.

**Perspectiva
întotdeauna
dedicat-eroică a
filmelor istorice
românești din anii
'70 și '80, dar mai
ales mesajele degaja-
te de filmele de
actualitate au fost
subordonate aproape
fără excepție liniilor
politice și indicațiilor
trasate de Ceaușescu.**

refugiu pe cât de onorabil, pe atât de benefic din punctul de vedere al succesului la public, atâta timp cât excesele naționaliste în beneficiul cultului personalității dictatorului nu au ajuns să frizeze bunul simț. Sergiu Nicolaescu este cineastul cel mai reprezentativ al acestor sinuoase evoluții și care a știut tot timpul, ca rimeni din breasla sa, cum să beneficieze la maximum de un sprijin deosebit al autorităților aflate la putere, el deschizând în 1967 o mult prea glorioasă „epopee cinematografică națională” prin coproducția *Dacii*, pentru a obține în 1971 un uriaș succes cu spectaculosul *Mihai Viteazul*, personajul magistral interpretat de Amza Pellea fiind, ca urmare a indicațiilor „tovarășului”, dedicat total cauzei și eliberat de orice sentiment erotic. Rarele abateri de la linia partidului comunist, precum *Faleze de nisip*, regizat de Dan Pița în 1982, au fost sancționate drastic de dictator. La Consfătuirea de la Mangalia din 3 august 1983, Nicolae Ceaușescu nu mai lăsa nici o portiță de scăpare din chingile ideologice ale propagandei: *Avem nevoie de filme bune, revoluționare care să prezinte mărețele realizări ale partidului nostru, să mobilizeze și să înfățișeze eroi care să constituie un model de muncă și de viață. Or, tovarăși, am văzut câteva filme care nu numai că nu prezintă modele de eroi în viață și muncă, ci dimpotrivă, prezintă niște elemente care se mai întâlnesc doar la periferia societății. (...) Nu*

se poate să mai admitem să se producă asemenea filme. Unde este Consiliul Culturii, unde este Secția de Propagandă, unde este Comisia ideologică (sic!) a Comitetului Central care trebuie să vadă aceste filme? (...) Avem nevoie de filme care să reflecte modelul uman al comunismului. Chiar dacă câteodată trebuie să înfrumusețăm un erou, e bine ca el să devină model, ca tineretul să știe, să aleagă că așa trebuie să fie!

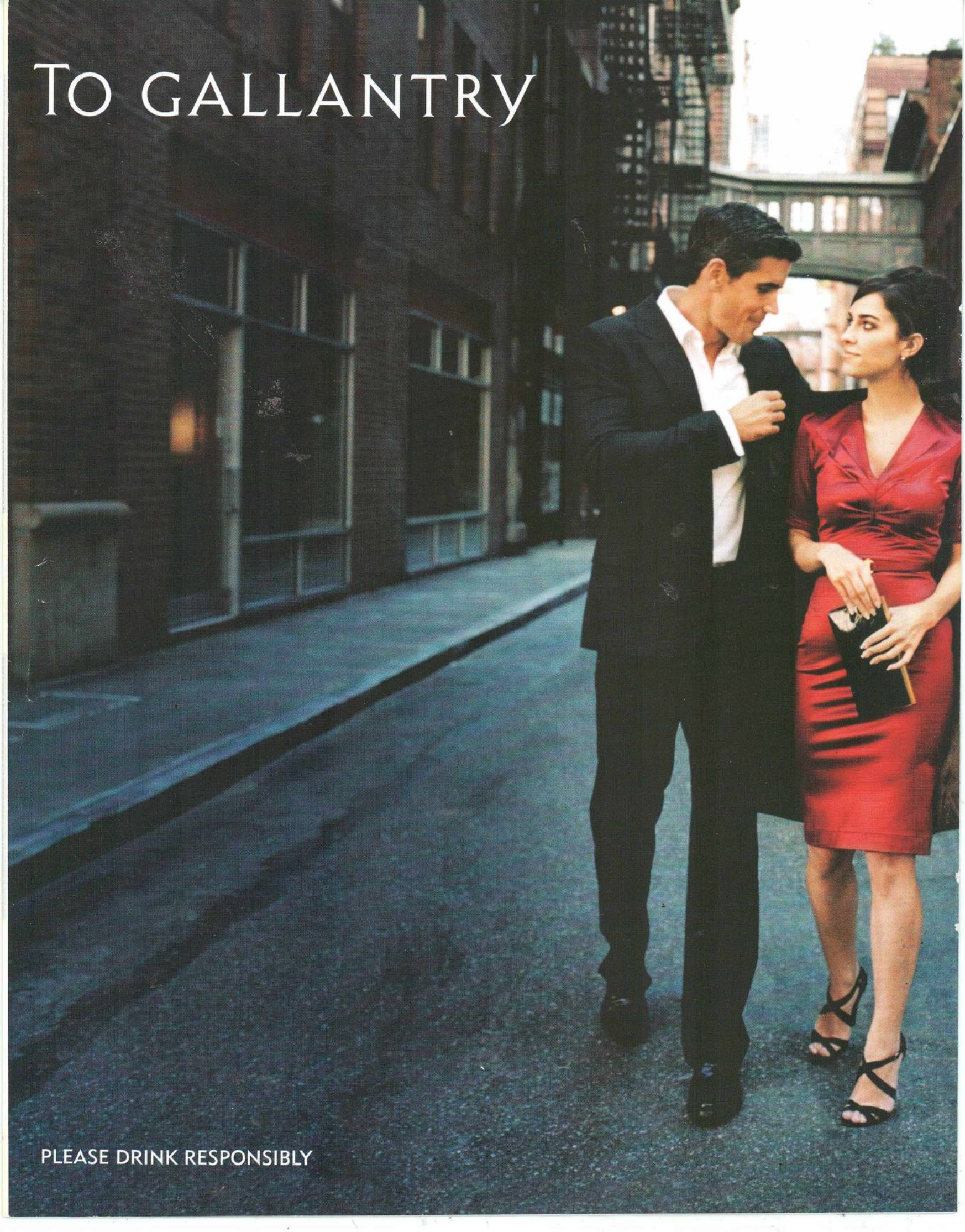
Într-o reacție firesc umană, primele filme românești realizate după decembrie 1989 au fost obiectul unei necesare exorcizări de comunism. Filme precum parabola *A 11-a poruncă* (1990, regia Mircea Daneliuc), *Șobolanii roșii* (1990, regia Florin Codre), *Undeva în est*, despre colectivizarea din Ardeal în anii '50 (lansat pe 24 iunie 1991 în regia lui Nicolae Mărgineanu, cu Valentin Voicilă, Călin Nemeș și Maria Ploae în rolurile principale) sau chiar *Stare de fapt*, despre ultimii ani ai comunismului (1995, regia Stere Gulea, cu Oana Pellea, Răzvan Vasilescu, Dan Condurache) mărturisesc aceeași atitudine vădit partizană, dar invers, comuniștii fiind indubitabil băieții cei răi, iar ceilalți sunt victimele cele bune și nevinovate. Doar *Balanța*, filmul lui Lucian Pintilie lansat pe 10 octombrie 1992, cu Maia Morgenstern și Răzvan Vasilescu în rolurile principale, reușește să privească spre trecutul comunist cu un umor grotesc, dar fără mânie și încrâncenări. În 1991, dornici a depune mărturia lor – opusă variantei oficiale a puterii neocomuniste din acea perioadă – Stere Gulea și Sorin Ilieșiu au realizat filmul documentar de lung metraj *Piața Universității*, despre evenimentele violente din 13-15 iunie 1990, care prin subiect și partizanatul asumat poate fi calificat drept un film de contra-propagandă.

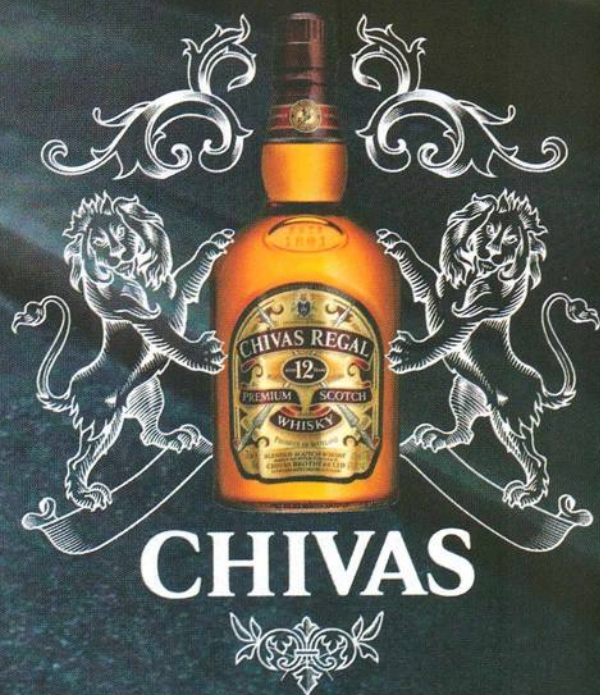
Toate aceste producții pătimașe au fost probabil necesare pentru a se ajunge la cea mai înaltă distincție internațională acordată, în 2007, unui film românesc: Palmes d'Or la Cannes, pentru 4, 3, 2, regizat de Cristian Mungiu.

TO GALLANTRY

A man in a dark suit and white shirt is adjusting the lapel of a woman in a red dress. They are walking on a city street at night, with buildings and a bridge in the background. The man is looking at the woman, and she is looking towards the camera. The scene is lit with warm streetlights, creating a romantic atmosphere.

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

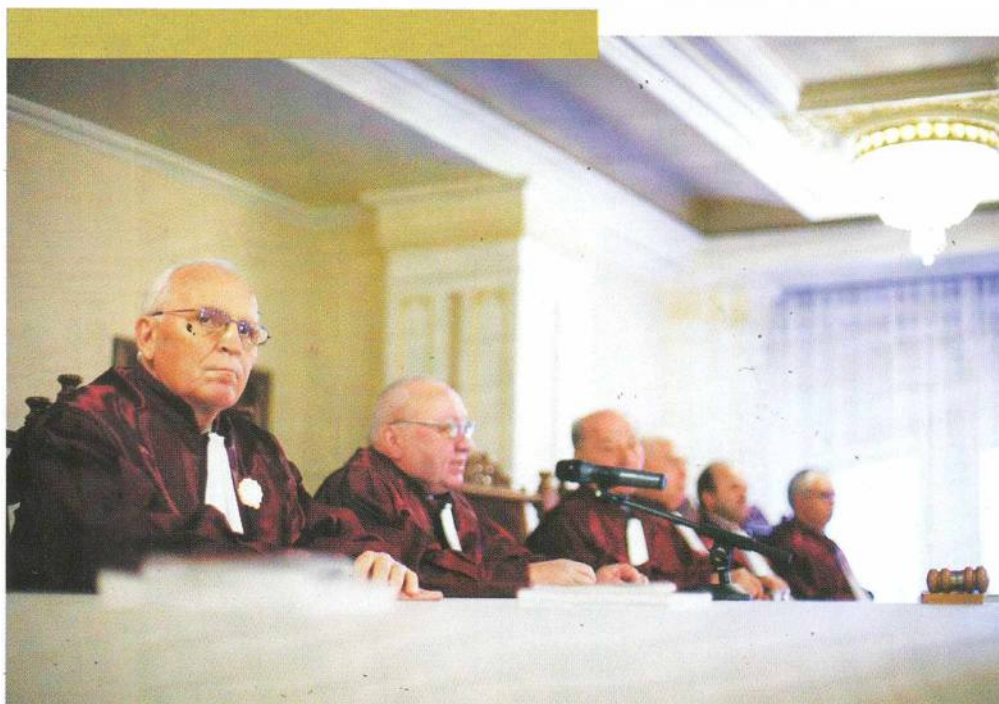
CHIVAS

LIVE WITH CHIVALRY

Niciodată în ultimii 20 de ani, deciziile Curții Constituționale nu au influențat atât de mult viața țării, ca anul trecut. Niciodată magistraților în robă roșie nu li s-a cerut de către Parlament și Președinție, de atât de multe ori într-un singur an, să decidă asupra unor situații vitale pentru România. Deciziile celor nouă judecători de la Curte au schimbat fața țării.

text Silvana Pătrășcanu
foto Mediafax

Curtea Constituțională, adevăratul șef al statului

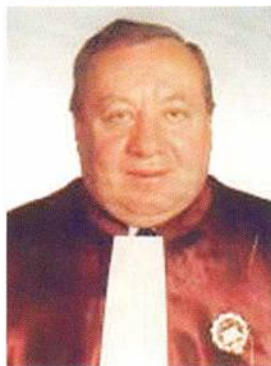
Curtea Constituțională este o instituție ermetică, având rol de arbitru, scopul său fiind acela de a stabili dacă între legile țării și Constituție sunt sau nu inadvertențe. În cazul în care magistrații Curții constată că legile emise de Parlament sau de Guvern au elemente care contrazic principiile fundamentale din Constituție, legea respectivă este invalidată, iar emitentul este obligat să o modifice în sensul corectării criticilor aduse de judecătorii de la CCR.

Toate sesizările adresate CCR de Parlament, Președinție, Avocatul Poporului sau alte instituții abilitate să ceară intervenția și analiza Curții se judecă exclusiv în ședințe secrete, în baza argumentației scrise trimisă de contestatar și de cei care au emis textul de lege (Parlament sau Guvern, după caz). Nouă judecători analizează, în temeiul liberei lor conștiințe și al Constituției, după care votează. Decide majoritatea. Una din două: constituțională sau neconstituțională. Decizia nu poate fi nici atacată, nici comentată, și devine, în sine, lege!

Magistrații sunt obligați să păstreze secretul deliberărilor, al votului, să nu comenteze deciziile, prin pledoarii publice, și să nu dea consultații în probleme de competență a Curții Constituționale.

În 2009, Curtea Constituțională a României (CCR) a decis, arbitrat și soluționat chestiuni fundamentale pentru soarta țării. Deciziile luate de către cei nouă magistrați au determinat modificarea Codului de procedură penală și civilă, au dat verde pentru moțiunea de cenzură care a dus la căderea Guvernului Boc II, au anulat, parțial, celebrele Legi ale lui Boc, au determinat amânarea acordării unei tranșe a împrumutului de la Fondul Monetar Internațional, au trimis bugetarii în concediu fără plată și, în final, au tranșat alegerile prezidențiale, validând al doilea mandat al lui Traian Băsescu.

„Preluarea președinției CCR de către domnul președinte Ioan Vida a dus la recunoașterea pe plan internațional a instanței căreia îi este, acum, recunoscut profesionalismul”, susține președintele Traian Băsescu.

În cursul acestui an, patru dintre mandatele de judecător la Curtea Constituțională expiră. Cei care vor pleca sunt: Ioan Vida, Petru Lăzăroiu, Nicolae Cochinescu și Acsinte Gășpar.

Ioan Vida, președintele CCR, – ales pentru un mandat de nouă ani, care se încheie în 2010, fiind președintele Curții a doua oară. A fost numit judecător de Camera Deputaților, în 2001, când președintele Camerei era Valer Dorneanu, reprezentant al PDSR (PSD-ul de azi). În martie 2008, Vida a fost acuzat că ar fi încălcat Legea privind funcționarea Curții, după ce a comentat public, deși legea prevede expres că nu are voie, o decizie a Curții care se referea la ancheta penală în cazul lui Adrian Năstase, Miron Mitrea, Paul Păcuraru și Codruț Sereș, chiar înainte ca decizia Curții să fi fost publicată.

Augustin Zegrean – desemnat judecător la Curtea Constituțională de Traian Băsescu, în 2007, în locul lui Vioțel Stănoiu (numit de Ion Iliescu în 2001), soțul Rodicăi Stănoiu, pentru un mandat de nouă ani. S-a făcut remarcat prin argumentația făcută împreună cu un fost procuror general al României, Nicolae Cochinescu, în care dezaprobau o decizie a Curții Constituționale, despre care afirmau că îngreșează atribuțiile președintelui țării.

Tudorel Toader – numit de Camera Deputaților, în 2007, la propunerea PNL, pentru nouă ani. Este ex-avocat, printre clienții săi fiind fostul prefect de Iași, Radu Prisăcaru,

acuzat de luare de mită. A fost acuzat de presa ieșeană că un proiect urbanistic local a fost modificat doar pentru a face loc unei vile, pe care Toader și-a construit-o în Iași.

Petre Lăzăroiu – numit de președintele Traian Băsescu, până în 2010, pe locul rămas vacant prin moartea lui Petre Ninosu. Lăzăroiu a fost judecător la Curtea de Conturi, unde a soluționat un dosar care îl privea pe Traian Băsescu. Acesta din urmă a plătit, în calitate de primar al Capitalei, un milion de euro din bugetul local, pentru un proiect al pasajului Basarab, proiect pe care Consiliul General nu îl aprobase. Procurorul general al Curții de Conturi a cerut recuperarea prejudiciului, iar Lăzăroiu a respins cererea, afirmând că pentru proiectele anulate, sumele cheltuite nu pot fi imputate ordonatorului de credite.

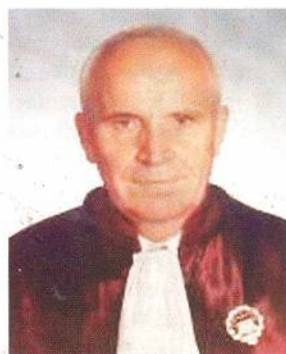
Ion Predescu – cunoscut ca fiind judecătorul care a desființat Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității. A fost numit judecător al Curții Constituționale în 2004, de Senat (președintele Senatului fiind Nicolae Văcăroiu, PSD), pentru un mandat de nouă ani. Senator fiind, Ion Predescu îi numea „elemente răsculative” pe Mircea Dinescu, Andrei Pleșu și Patapievici.

Nicolae Cochinescu – numit de Senat (condus de Nicolae Văcăroiu), în 2001, pentru un mandat de nouă ani. Este fost procuror general în Ministerul Public și procuror general la Curtea de Conturi.

Aspazia Cojocaru – numit judecător de Camera Deputaților, în 2004, la propunerea deputaților PSD, pentru un mandat de nouă ani. În aprilie 2007, Cozmin Gușă afirma că Aspazia Cojocaru a primit de la CNSAS verdict de colaborare cu Securitatea. Aspazia Cojocaru a contestat decizia, iar CNSAS a revenit asupra verdictului, spunând că magistratul nu a colaborat cu Securitatea. A studiat la Facultatea Internațională de Drept Comparat, din Strasbourg, din Franța, între anii 1978 și 1980.

Acsinte Gășpar – judecător la Curtea Constituțională din 2004, pentru un mandat de șase ani. Acsinte Gășpar, alături de alte nume grele, precum Ionel Blănculescu, Mihai Tănăsescu sau Miron Mitrea, a fost audiat, ca martor, în dosarul *Romp petrol*.

Zoltan Valentin Puskaș – magistrat al Curții Constituționale din 2007, fiind numit la propunerea Senatului, prezidat de Nicolae Văcăroiu, pentru un mandat de nouă ani.

Prima decizie majoră a CCR a fost adoptată la începutul anului trecut, în 14 ianuarie. CCR a recunoscut prin aceasta câteva dintre prevederile fundamentale ale Curții Europene a Drepturilor Omului, referitoare la dreptul de proprietate, așa cum este el garantat și de Constituție, ceea ce a putut fi considerat ca o minimă, dar necesară reparație morală adusă celor abuziv deposedați de proprietățile lor. Concomitent, CCR a decis că modificările aduse Codului de procedură penală (Cpp), prin Ordonanța de Urgență a Guvernului, nu sunt în acord cu legea fundamentală. Judecătorii au susținut că modificările Cpp încalcă principiul aflării adevărului și dreptul la un proces echitabil, în raport cu probele administrate. CCR a anulat textul în care se prevedea că mijloacele de probă obținute ilegal nu pot fi folosite în procesul penal, pentru că s-ar elimina posibilitatea de a se folosi înregistrările realizate de alte surse care nu încalcă astfel dispoziții legale. CCR a numit imaginile înregistrate de camerele de supraveghere, cele efectuate de victima unei agresiuni ș.a.m.d.

Chiar a doua zi, CCR lua, cu majoritate de voturi, o altă decizie majoră declarând neconstituționale dispozițiile Ordonanței de Urgență care interzicea cumulul pensiei cu salariul de la stat. CCR a admis o sesizare venită de la Avocatul Poporului, care susținea că se încalcă dreptul la muncă și dreptul la pensie. „Interdicția de a cumula pensia cu salariul echivalează practic cu o exproprieră”, aprecia Avocatul Poporului, iar CCR a admis cererea și a declarat legea neconstituțională. Legea a fost ulterior modificată, luându-se în calcul posibilitatea cumulului, dacă pensia nu depășește valoarea salariului mediu pe economie.

Decizia Curții Constituționale a venit cu doar cinci zile înainte de termenul-limită în care persoanele vizate trebuiau să opteze între salariu și pensie. Premierul Boc a reușit ulterior să treacă prin Parlament un proiect de lege similar, dar după alte opt luni de zile. CCR a salvat, astfel, artiștii, medicii pensionari, asistenții maternali și profesorii. Președintele de onoare al PSD, Ion Iliescu, afirma că CCR repară „gafele” și „prostiile” lui Boc.

În 27 mai 2009, Curtea Constituțională a constatat, în urma sesizării formulate de președintele Traian Băsescu, că există un conflict constituțional între Înalta Curte de Casație și Justiție (ICCJ), Legislativ și Executiv, referitor la depășirea atribuțiilor de către puterea judecătorească, despre care Băsescu afirmă că „și-a dat singură sporuri salariale”. Spre satisfacția președintelui, CCR a afirmat că „Înalta Curte de Casație și Justiție

nu poate să instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege, iar drepturile salariale pot fi stabilite numai prin lege sau prin acte normative cu forță juridică similară legii”.

Președintele Curții Constituționale, Ioan Vida, afirma, în 15 octombrie 2009, că deciziile instanței constituționale sunt primite cu ostilitate de opinia publică și de presă, mai ales când este vorba despre legi ale Parlamentului și Guvernului dar că, de cele mai multe, ori criticile încetează după publicarea motivării. Declarația a fost făcută la reuniunea pregătitoare a Cercului Președinților din

cadrul Conferinței Curților Constituționale Europene, reuniune la care a participat și președintele Traian Băsescu și care îl întâlnea, astfel, pe Ioan Vida, pentru a doua oară în decurs de o săptămână.

Mai mult, în aceeași seară, în cursul unor declarații publice făcute de Traian Băsescu, acesta a precizat că mulțumește Curții Constituționale pentru decizia de a amâna judecarea constituționalității legii reorganizării unor autorități și instituții publice, care conține inclusiv prevederea celor „10 zile de concediu fără plată al bugetarilor”.

Prima întâlnire între președinții Băsescu și Vida a fost în 11 octombrie, înainte ca la

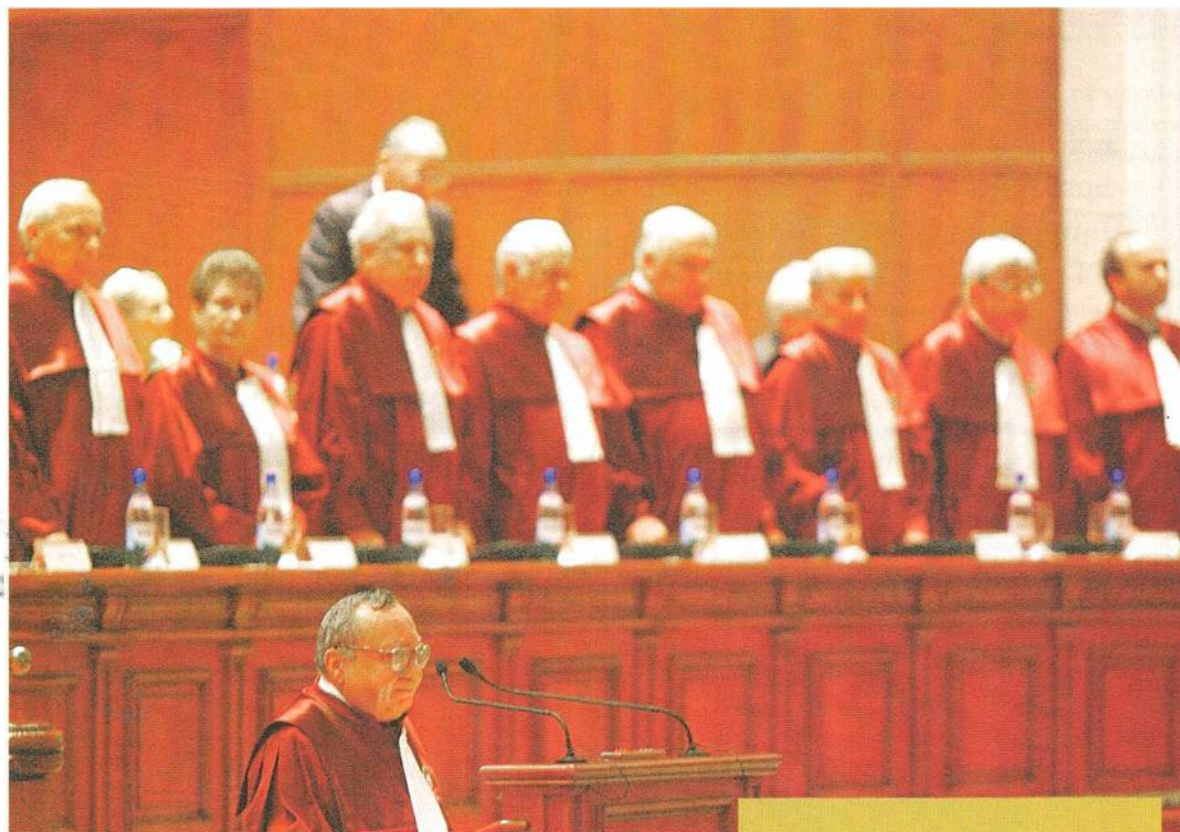

CCR a declarat, la solicitarea Avocatului Poporului, că obligarea angajatului de a-și primi salariul pe card, prin bancă, este neconstituțională și încalcă dreptul de proprietate. CCR a luat în seamă efortul de a merge la bancomat și comisioanele bancare la retragerea banilor.

Curtea Constituțională să se judece cererea PD-L care solicita ca moțiunea de cenzură, promovată de PNL, care a și dus la căderea Guvernului Boc, să fie declarată neconstituțională. CCR a declarat constituțional demersul PNL, care a dat jos Guvernul, în 13 octombrie.

Marile legi ale lui Boc, respectiv Legea privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, Legea salarizării unice și pachetul de Legi privind educația, au ajuns și ele la CCR după ce au fost contestate de Partidul Național Liberal. Pentru toate aceste trei legi Boc și-a asumat răspunderea în Parlament în 15 septembrie. Curtea Constituțională a declarat două dintre ele (Legea privind reorganizarea unor autorități și instituții publice și Legea salarizării unice), cu majoritate de voturi, ca fiind constituționale, după ce Boc și Guvernul au primit vot negativ. Decizia a fost un balon de oxigen pentru Emil Boc, după ce CCR a amânat de trei ori luarea unei decizii.

Curtea Constituțională a fost chemată să stabilească, la cererea lui Mircea Geoană, dacă există sau nu un conflict de natură constituțională între Parlament și șeful statului, referitor la numirea interimarilor la ministerele abandonate de PSD la ieșirea de la guvernare. CCR a analizat și a concluzionat că nu există nici un conflict.

Ca o ironie, Curtea Constituțională a calificat ca neconstituțională Ordonanța de Urgență care anula majorarea salarială de 50 la sută, consfințită prin lege, promisă profesorilor.

Ultima dată pe 28 octombrie 2009, când a amânat pronunțarea pentru 9 decembrie, după turul I al alegerilor, sub pretextul „presiunii electorale existente în societate, dar și din cauza complexității problemelor juridice care necesită o analiză deosebit de atentă și a răspunderii imense pe care magistrații o au față de societate”. Fără a face o informare prealabilă, magistrații în robe roșii au decalat termenul și au decis că legile respective sunt constituționale, pe 4 noiembrie, luând prin surprindere, cu anunțul făcut în jurul orelor 16,00, pe toată lumea. Efectul imediat a fost obligarea bugetarilor să accepte concediul fără plată, care din cauza calendarului s-a redus de la 10 la doar 8 zile.

Neoficial, magistrații au recunoscut că au fost sensibili la rugămințile publice ale lui Emil Boc, care a făcut apel la magistrați să decidă în ceea ce privește constituționalitatea acestor legi, cu toate că, după cum au afirmat surse din cadrul secretariatului CCR: „Indiferent dacă plenul va constata constituționalitatea sau neconstituționalitatea legilor puse în discuție «tot rău este»”.

Se cuvine spus că amânarea unei decizii pe marginea acestor legi a făcut ca Fondul Monetar Internațional să nu aloce a treia tranșă din împrumutul stabilit cu România.

Singura lege care a căzut a fost Legea educației, despre care magistrații CCR au afirmat

că este în contradicție cu legea fundamentală.

După rezultatul strâns al alegerilor prezidențiale, finalul a revenit Curții Constituționale căreia PSD, prin vocea lui Mircea Geoană, i-a cerut să anuleze turul II, în temeiul probelor care, după părerea celor de la PSD, dovedeau fraudă masivă a PD-L.

După examinarea probelor, magistrații au decis renumărarea voturilor anulate. În paralel s-au analizat documentele Biroului Electoral Central. După două zile și jumătate de suspans, după renumărarea a 130.000 de voturi, CCR s-a pronunțat, spre dezamăgirea celor care au sperat într-o analiză în profunzime a rezultatului. Cei nouă judecători s-au limitat doar la a renumăra voturile nule. După ce BEC a anunțat noile rezultate, fără alte argumente și fără alte explicații, Curtea Constituțională a confirmat valabilitatea alegerilor, a respins contestația PSD și l-a validat pe Traian Băsescu în funcția de Președinte al României, în baza constatării că este candidatul care „a întrunit cel mai mare număr de voturi din cele valabil exprimate”.

Decizia a fost luată cu unanimitate de voturi.

După renumărare, BEC a constatat că din buletinele de vot declarate nule un număr de 2.247 erau valabil exprimate, dintre acestea 1.260 fiind în favoarea lui Traian Băsescu, iar 987 de voturi pentru Mircea Geoană.

Se poate spune că 2009 a fost anul Curții Constituționale. Cu excepția validării președintelui, unde toți nouă au votat pentru Băsescu, celelalte decizii au fost luate doar cu majoritate. Ceea ce înseamnă că este posibil ca voturile contra să fi fost voturi care să reflecte „culoarea politică” a magistraților. Deși votul este secret, sunt indicii că felul în care s-a votat va fi devoalat, pentru că modul în care au votat judecătorii ar putea însemna, pentru unii dintre ei, un nou mandat. Anul 2010 are pentru judecătorii de la CCR o altă miză, noile mandate și scaunul de președinte al Curții.

O lună politică urâcioasă. Sinistră. Măsluită. Care și-a bătut joc de noi. Care pute. Repugnă. În care, parcă, nu s-a întâmplat nimic bun. Dar ce e bun, oare, o să mă întrebați, în politica românească? Întrebare retorică. Adicăte! Una la care nici nu pot să răspund. Că mi-e milă, silă, sfâșiere de inimă.

text Mihail Gălățanu
foto Mediafax

Dinastia Boc & prigoana lui Honorius

A fost o lună politică fără speranță. În care alegerile s-au furat, umplut cu nămol (asta ca să fiu eufemistic), și-au bătut joc de noi. Trăim într-o maximă sfidare. Parcă, asemeni după Revoluție, toate gunoaiele au ieșit la suprafață. Și, în special, maneliștii politiciii. Ți se face greață, parcă, și să scrii despre politică, nu numai s-o faci, aici, între băragane & malul Dâmboviței rău & mîlos curgătoare.

D

Pare că s-a întâmplat ceva, în ultima lună, dar, mai degrabă, pare că nu s-a întâmplat nimic. A fost uns Guvernul BOC 4 – sau nici nu se mai știe bine cât. DINASTIA BOC, am putea spune. Semne de gândire politică îngustă, fără sens, un fel de bolmojeală fără sens. Ce haz are să reïterezi aceeași guvernare catastrofală de anul trecut? Parcă ne-am întoarce pe aceeași buclă – ori pe alta – deși tot pe-acolo, cumva, prin sărăcie și lipsă de imaginație ne găsim. Contraziceri politice cât China, schematism politic, toate într-o matrice dâmbovițeană stătută, fără frumusețe, fără abilitate. Multă lume a rămas, în suflet, cu măsluiala voturilor de la alegerile trecute.

Singurul lucru notabil, care a părut – zic, doar, a părut nou – a fost apariția, pe scena

politică, a lui Honoriu Prigoană. Modelul a fost, deja, identificat – și mi se pare mai mult Elena Băsescu decât cealaltă Elenă, Udrea. Măcar Udrea avea o activitate presupus politică. Dar Prigoană junior apare ca din spuma mării. De ce să-l punem în Parlament? Nici un sens. Fără nici o motivație. Tolomacii de la PD-L ne-au spus: că are CV, nene. Dar sunt mii de tineri, cel puțin, dacă nu zeci de mii, care au CV-uri cu mult mai prestigioase: școli ilustre de pe afară, olimpici ai României la matematică, fizică etc., masterate... și atunci de ce tocmai fiul regelui gunoaielor? Poate, doar, pentru că România e o țară de gunoaie, nestrânse la timp, cum a și fost, în preajma Revelionului, dacă nu a ajuns, cumva, un gunoi ea-însăși sub mâna politicianilor ageamii, de duzină, care ne conduc.

De ce avem nevoie de EBA în Parlamentul European, o agramată dovedită, cu asupra de măsură și acte în regulă, chiar în prime-time? Din același motiv pentru care și Prigonius se

Povestea cu Honoriu a fost cea mai sordidă sfi-dare politică pe care am văzut-o în ultimii douăzeci de ani. Mutra aia, parcă de politician coreean (dân Koreea dă nord, hâc, pă persoană fizică, sau dă Ferentari, nu încălzește și nici nu convinge pe nimeni). Adios, Honoriu! Pausa.

vrea moț la tort, ca să nu spun la altceva, dacă am chiar prea multă imaginație. Nu ar fi fost normal să încerce Honoriu ca, în următorii patru (sau cinci) ani, să ne dovedească măcar că ar fi în stare de a construi ceva – și apoi să râvnească să se cocoate în Parlament? Ba da, însă din nou s-a mers pe tupeu, nesimțire și nerușinare la un loc. Sau chiar Dezonorius la un loc. Nu avem, oare, oameni de știință, academicieni, cu contribuție, cercetători cu reputații, artiști, scriitori, filosofi, actori, compozitori, artiști, plasticieni, care au o OPERĂ în spate, dar nu au tatăl padișahul pubelei? Aia de ce nu sunt prin Parlament, iar ăștia, neicamenimeni, se adună, ca o clică băseșciană, la osul pe care se împut muștele?

CHIVAS CHIVAS CHIVAS

Ceafă groasă la buget

A doua mare bătălie a sezonului a fost BUGETUL. A fost un roman foileton, un roman-fluviu privit drept în ochi, a fost... ce mai, *BULEVARDUL PAULISTA* și *DALLAS* de pe vremuri la un loc. Ceafă groasă. Sau grasă. Sau crasă. Până la urmă, doar mascaradă. Bugetul 'Agriculturii, suplimentat? Dar al Ministerului Apărării? Dar al Ministerului Culturii? Pensionarii, împușcați în cap, de la mică distanță, ca să nu sufere?

To sleep with mister Geoană or... with mister Băsescu?

Ei bine, au mai fost *issue*-uri. Șuie. Sau mai puțin șuie. Mircea Geoană e pe o poziție amețită. Ăpropo, știți care e culmea *coșmar*-elor? Să te culci cu Mircea Geoană și să te trezești, dimineată, cu Traian Băsescu. În pat. Miron Mitrea a zis că dacă Mircea Geoană va fi reales pe toate fronturile, PSD riscă să se spargă. Aiurree! Asta miroasă, nenicule-frățicule, a șantaj. Nimeni nu e îndeajuns de charismatic în PSD. Vanghelie? E prea revelionist, prea *mariean*, cum s-ar zice. Prea sectorul cinci, prea „brasilian”, prea înclinat spre polul întunecat al Bucureștilor lui Eugen Barbu. Deh, fiecare cu groapa lui. Dar dilema e...grele: Adrian Năstase reîncărcat? Vanghelie? E prea „buruienos”? Dar Mircea Geoană? Prea *prostănac*? Prea fin? Prea diplomat. Are Bucureștiu – sau/și România – nevoie de vreun bădăran (ne)goldonian?

Teoria investitorului miraculos

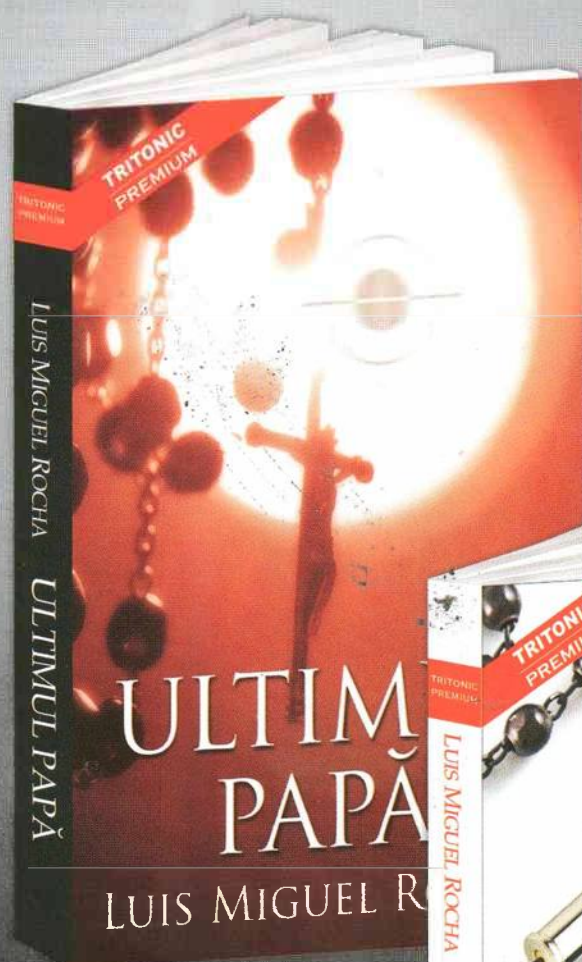
La nici câteva zile după închiderea *GARDIANULUI*, *ZILEI* și *COTIDIANULUI* (așa cum sunt, temporare, s-a spus), s-a zvonit că o să apară un Mesia, înger salvator al ziarelor, om cu bani. Și firește, cu interes. Care să le cumpere pe toate la pachet, trei dintr-o lovitură, precum un Croitoraș la fel de viteaz. Pe cât (și) de priceput. Se zvonește că ar fi cu vederi liberale. Dar de ce nu până acum? De ce a stat la cutie? Are ceva pedigree nasol? Se poate. A făcut gugumăanii, mișculații și șușanele? Așteaptă ca ele să se uite? Toate la un loc, posibil. Ni s-a sugerat să privim în TOP TREI SUTE. Și privim. Dar, încă, nu vedem. Să fie, oare, *Nemuriciul*?

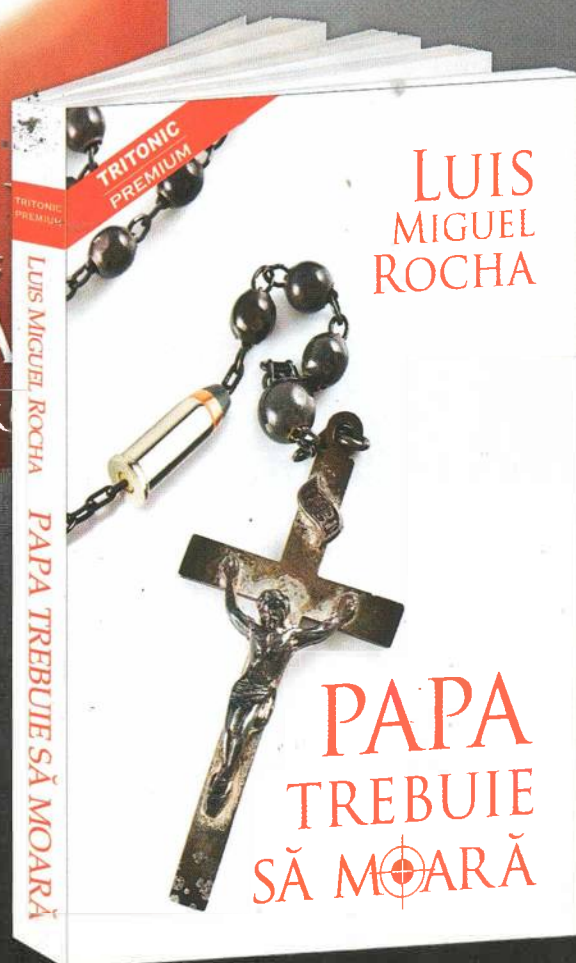
Crinul, melancolic, solemn și antonescian, e numai spume. Împotriva PDL. Crin cu guler, deh. Îl auzi tunând și fulgerând. Încercând să (re)ocupe poziția fruntașă în PNL. Decisivă. Aceleași probleme cam ca (și) la PSD. A furat Băsescu în alegeri? În diaspora? Cât cuprinde? Cine plătește, oricum, nota de plată a alegerilor? PSD+PNL. Crin Antonescu, adică – și Mircea Geoană. Va reuși vreunul dintre ei să își păstreze postul? Mă tem că nu amândoi.

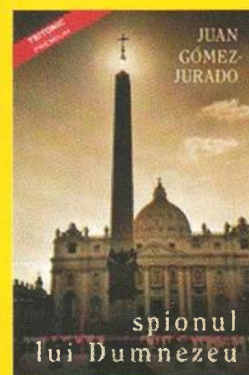
Recomandat
FLACĂRA

Hardcover
336 de pagini
~~50 lei~~
40 lei

Hardcover
416 de pagini
~~50 lei~~
40 lei

~~35 lei~~

Comandă
acum
și primești
gratuit

Preț întreg: ~~135 lei~~
Preț redus: 80 lei

Completează formularul de mai jos și trimite-l,
până la 1 martie 2010, la
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr 1,
sector 1, Cod poștal 013701, București
ca să beneficiezi de reducere

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand acest pachet la prețul de 80 lei (P.T.S.M. + U.P.)

Nume	Prenume	CNP
Strada	Nr.	Bloc
Cod poștal	Localitate	Număr telefon

Datele dumneavoastră personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă.
Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs. Taxele poștale vor fi achitate de cititor, la ridicarea coletului.

HOT STUFF

Clubul de... crimă

Aflăm din surse lipsite de încredere că sâmbăta trecută (n.r. – 23 ianuarie) un grup de cetățeni cu afinități scriitoricești au avut o întâlnire de taină la etajul 1 al mall-ului AFI Palace Cotroceni. Se ascundeau după standurile pline de cărți ale târgului organizat de Expo Mall (notă: până în 31 ianuarie târg de carte cu maxime reduceri din zori de zi și până în noapte târziu!) Să fi fost ceasurile 6 ale după amiezii, când George Arion, Răzvan Dolea, Oana Stoica-Mujea

și Bogdan Hrib s-au așezat în jurul unei mese pătrate și au anunțat unui auditoriu atent selecționat, constituirea Clubului autorilor de CRIME (în limba engleză!). Deocamdată e doar o inițiativă, dar se așteaptă și alăturarea celorlalți autori din „zonă”.

Așteptăm vești! Și niscaiva volume noi!

P.S. Reviste *Flacăra*, *Rebus* și cărți CRIME SCENE și TRITONIC cu reduceri de până la 70%. Ssst, nu spuneți la nimeni, că dau buluc!

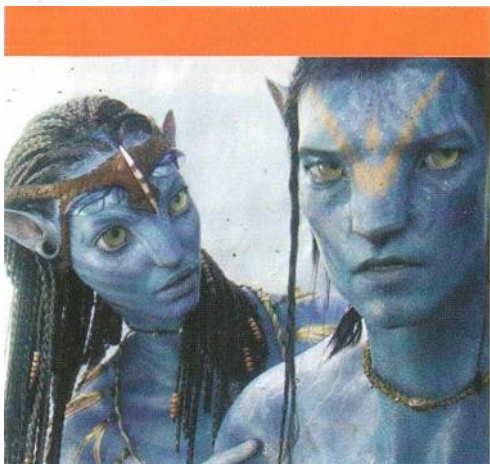
Start pentru Vancouver

26 de români au obținut, până la momentul închiderii ediției, calificarea la Olimpiada de iarnă de la Vancouver, competiție ce va avea loc între 12 și 28 februarie 2010. Aceștia li se mai pot adăuga și alți sportivi aflați încă în cursa pentru calificare la Jocurile Olimpice. Pentru prima dată după 32 de ani, România are o mică

speranță la actuala competiție olimpică de iarnă: Eva Tofalvi. Considerată cea mai valoroasă sportivă a lotului național (aflată la cea de-a patra participare la o ediție a J.O. de iarnă), biatlonista româncă va fi portdrapelul delegației noastre.

Avatarul unui... AVATAR

Veți spune că sunt cârcotaș și chițibușar și lipsit de respect și nu vreau să apreciez munca unor oameni! Probabil că sunt, pentru că nu m-am dus la filmul *Avatar* pentru a trăi o experiență cromatică 3D, ci am vrut să văd un film SF. La capitolul ăsta n-am prea nimerit-o pentru că m-au lovit o mulțime de clișee, de la exterminarea indienilor la războiul din Vietnam, de la încălzirea globală și criza energetică la Irak și Afganistan... În fine, povestea e subțire, dar imaginea e magnifică! Îmi pun întrebarea dacă asta e direcția în care va evolua arta cinematografică în următorii ani? Dacă da, ruptura de teatru va fi una decisivă, filmul devenind din ce în ce mai mult o artă a jocurilor de imagini. E ceva rău în asta? Cred că nu!

Scenaristul și regizorul *Avatar*-ului, James Cameron are o carieră impresionantă. Nimeni nu-l va uita pentru *Titanic*-ul care a secerat Oscar-urile, deși eu îl apreciez mai mult pentru seria *Terminator* (mă întreb cum va arăta *Terminator 5* dacă a ajuns să aibă asemenea efecte!?) sau pentru simplul *True Lies* (Minciuni adevărate).

Cât despre încasări?! Ohoo, după ce a zdrobit *Titanic* și *Lună Nouă*, se îndreaptă cu pași repezi, din poziția 1 a Box-Office-ului din toate timpurile, spre... 2 miliarde de dolari. Și nu mai are mult până acolo!

După Globurile de aur pentru cel mai bun film și pentru cel mai bun regizor, *Avatar* a început marșul triumfal spre Premiile Oscar. Să auzim numai de bine!

Stela Popa propune o carte necesară, de o vibrantă actualitate despre speranțele celor care au sfidat un despotism senil de sorginte bolșevică. Revoluția anticomunistă din Moldova nu s-a încheiat. (Vladimir Tismăneanu)

text Bogdan Hrib
foto arhiva personală

Bătălia pentru Moldova

Cum ai ajuns de la jurnalist la autor de roman?

Să răspund în același stil de la regimul președintelui Voronin, la revolta tinerilor de la Chișinău din 7 aprilie... Sper că nu ești uimit de acest răspuns. În realitate, chiar așa a și fost.

Nu sunt uimit, dar mă întreb care este legătura?

Romanul este de fapt o răbufnire împotriva unui regim agresiv, închistat în trecut, care încerca să pună oamenilor ochelari de cal, iar jurnaliștilor botniță. Romanul meu este și o formă de protest la altă scară și cu alte mijloace, în comparație cu cele întâmplate la 7 aprilie.

Unde e mai bine – la București sau la Chișinău?

Și-și. La Chișinău e mai verde, la București e mai viu. Dar pentru mine sunt ambele aproape, mai ales că subiectele pe care le pregătesc pentru emisiunea de la radio țin de relațiile dintre cele două maluri ale Prutului.

Ce aștepți de la cititorii tăi?

În primul rând să fie cât mai mulți atât din România, cât și din Republica Moldova. În al doilea rând, sper să le placă volumul, iar reacțiile lor să fie pentru mine un impuls pentru a continua. Iar pe viitor aș vrea ca această carte să rămână și ca un roman mărturie despre ceea ce s-a întâmplat pe 7 aprilie la Chișinău. În realitate, fără lupta lor, malul stâng al Prutului ar fi fost și mai departe de România și Europa.

Va exista o continuare?

Cu siguranță, dar nu știu deocamdată când. În Republica Moldova se întâmplă atâtea, încât avem o permanentă sursă de inspirație... Nu numai pentru jurnaliști, dar și pentru cei care mănuiesc condeiul ficțiunii.

Stela Popa este una dintre vocile cele mai distincte și mai puternice ale jurnalisticii tinere basarabene. (Constantin Cheianu)

Ce îți dorește acum cel mai mult jurnalista Stela Popa? Dar autoarea Stela Popa?

Ca jurnalist îmi doresc ca tot ceea ce fac eu profesional să conteze și să aibă impact. Iar cele două maluri ale Prutului, despre care vorbesc în emisiunile mele, să ajungă cel puțin să se cunoască mai bine... Să nu scoatem doar sârma ghimpată de pe Prut, ci și cea din mințile unora... Ca autor, Stela Popa își dorește ca Editura Tritonic, căreia îi mulțu-

mesc pentru încredere, să nu regrete niciodată că a publicat romanul *100 DE ZILE*, iar cititorii că au citit-o. Dincolo de toate, omul Stela Popa își dorește în primul rând putere și susținere din partea celor dragi, ca și până acum.

100 de zile, roman, autor Stela Popa, Tritonic, format 14 x 20,5 cm, 464 pagini.

Doamna noastră din Pascagula de Tennessee Williams, traducerea Ioana Ieronim și Rodica Fătulescu, regia Florin Fătulescu, scenografia Ștefan Caragiu, Liliana Cenean, muzica originală Rodica Fătulescu, light design Iulian Băltățescu. Durata spectacolului: 2h 15 min.

text Claudia Nedelcu Duca
foto Alois Chiriță și Florin Chirea

Doamna noastră din Pascagula

Personajele întâlnite în memoriile lui Tennessee Williams se regăsesc și în piesa montată pe scena Teatrului Mic – un tată bolnav, taciturn, cu care nu se poate comunica, o mamă cu probleme psihice, dispute între părinți, tare ereditare, trei copii – un băiat homosexual, unul nu foarte îndrăgit și o soră internată într-un ospiciu. O lume îmbătrânită și tristă, bolnavă și angoasată, cu sincope în comunicare. Atmosfera este apăsătoare, umorul amar care răzbate din structura replicilor și sarcasmul situațiilor create dramaturgic (nu regizoral!) te fac să empatizezi pe alocuri cu universul lui Tennessee Williams.

Momentele de dispută între cele două personaje principale sunt dinamice, nuanțate. Pasiunea pentru politică a lui Cornelius și crizele Bellei dinamizează cele 135 minute de spectacol. Cei doi actori își construiesc cu măiestrie personajele și reușesc, pe un text nu foarte bine încheiat dramaturgic, să facă performanță. Universul lui Williams capătă carnalitate și prin personajul fiului (Radu Zetu), în permanent conflict cu tatăl, tânăra soție a acestuia (Valentina Popa) obsedată de Dumnezeu și de principii religioase, vecina în permanentă schimbare a look-ului cu ajutorul operațiilor estetice (Oana Albu) și soțul ei plecat mereu de acasă la vânătoare de... femei (Avram Birău).

Spectacolul, prea lung de cele mai multe ori, se construiește în jurul unei moșteniri în bani a Bellei pe care o vânează toată lumea. Cornelius e primul dintre ei pentru că are

Spectacolul trăiește datorită cuplului Valeria Seciu și Mircea Andreescu. Un dialog actoricesc impecabil, echilibrat.

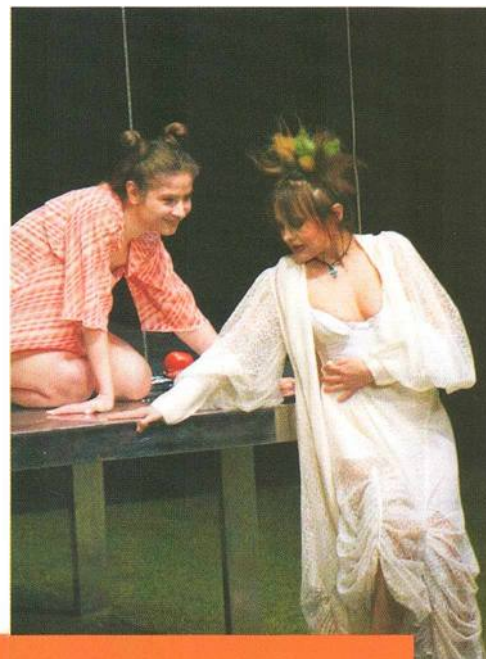
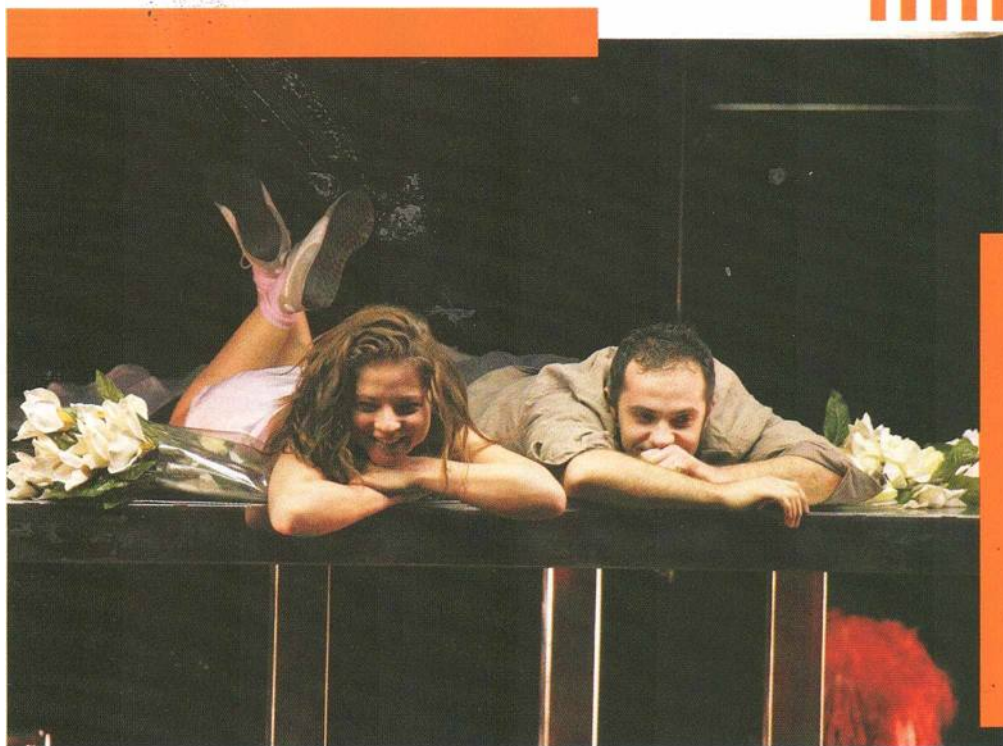
mare nevoie de bani pentru a-i investi în propria campanie electorală.

La *Doamna noastră din Pascagula* se discută despre politică, despre bani, despre criza economică. Valeria Seciu și Mircea Andreescu vă vor bucura privirile și sufletele cu talentul și inteligența lor scenică. Personajele vă vor trezi interesul pentru lumea dramaturgului atât de bine descrisă în *Memorii ale unui bătrân crocodil*.

Rămâne întrebarea de ce opțiunea pentru un text atât de slab dramaturgic, cu personaje care nu evoluează? De ce un spectacol care mai mult plictisește decât stârnește interesul? Să întrebăm câinele?!

Romeo și Julieta de William Shakespeare, traducerea Dan Amedeo Lăzărescu, versiunea scenică Mircea Cornișteanu, regia Yiannis Paraskevopoulos, scenografia Lia Dogaru, mișcarea scenică Florin Fieroiu, selecție muzicală Kosmas Efremides, durata 2h 20 min.

Romeo și Julieta

Din distribuție: Cătălin Băicuș (Romeo), Oana Bineată / Clara Vulpe (Julieta), Tudorel Petrescu (Montague), Monica Modreanu (Lady Montague), Valentin Mihali (Capulet), Cerasela Iosifescu (Lady Capulet), Emanuel Popescu (Petrucchio).

De ce ar trebui să fiu Romeo? Este întrebarea la care se caută răspuns în spectacolul *Romeo și Julieta* de la Teatrul Național din Craiova.

Regizorul grec Yiannis Paraskevopoulos își îndeamnă trupa de actori să caute răspunsul la această întrebare având ca puncte de plecare pentru joaca de-a Romeo și Julieta supra-teme ca: „Romeo trebuie să se îndrăgostească. Romeo trebuie să ucidă, Romeo trebuie să își vadă cel mai bun prieten mort, Romeo trebuie să fie exilat, Romeo trebuie să o vadă moartă pe femeia pe care o iubește.”

Așadar: De ce ar trebui să fiu Romeo?

Joaca începe într-un spațiu deschis în care actorii nu au nici o limitare, nici un element de decor nu le accidentează expresia corporală și nu le dictează atitudinea.

Singurele obiecte care mobilează scena sunt elemente de decor create pentru a sugera (și nu construi) un spațiu.

Spectatorul nu este lăsat nici un moment să creadă în poveste, să trăiască iluzia iubirii ideale pentru că Yiannis Paraskevopoulos și echipa lui vor doar martori la toate întâmplările. Scena balconului este mutată printre spectatori. Romeo este pe scenă, iar Julieta la balcon (balconul sălii) într-un con de lumină care îi definește spațiul. Vorbesc despre iubire, încredere, emoție, bucurie. Și noi suntem martorii tăcuți și interesați de un dialog pe care îl știm din Shakespeare, dar ar putea fi de oriunde și al oricui. Printre spectatori (un rând de la mijlocul sălii este rezervat spectacolului) are loc și scena de rămas bun când „la revedere” se transformă într-o altă îmbrățișare. Pe ușile de la intrarea în sală ești surprins de apariția vreunui personaj venind în goană să transmită un mesaj sau să dialogheze cu un altul. Totul este dinamic, în continuă mișcare. Spațiul de joc este lărgit de la cutia scenei la întreaga sală. Spectatorul privește, analizează, martor rațional la tot ceea ce se întâmplă.

Trupa teatrului de la Craiova reușește să creeze un exercițiu dramaturgic perfect plauzibil și mai ales inedit pe un text clasic. Spectacolul nu își propune să spună în manieră

clasică o poveste cunoscută de toată lumea. Yiannis Paraskevopoulos îndeamnă la analiză, vrea ca spectatorul să își pună întrebări despre ceea ce se întâmplă lângă el. Sigur nu există un singur răspuns pentru că povestea nu e doar despre doi oameni, povestea este despre fiecare dintre noi și acesta este și finalul pentru care optează echipa de la Craiova. Actorii își dau jos măștile ca să își spună numele lor și alte nume care ar putea fi ale spectatorilor sau ale oricărui individ care poate iubi, care poate simți, care poate greși.

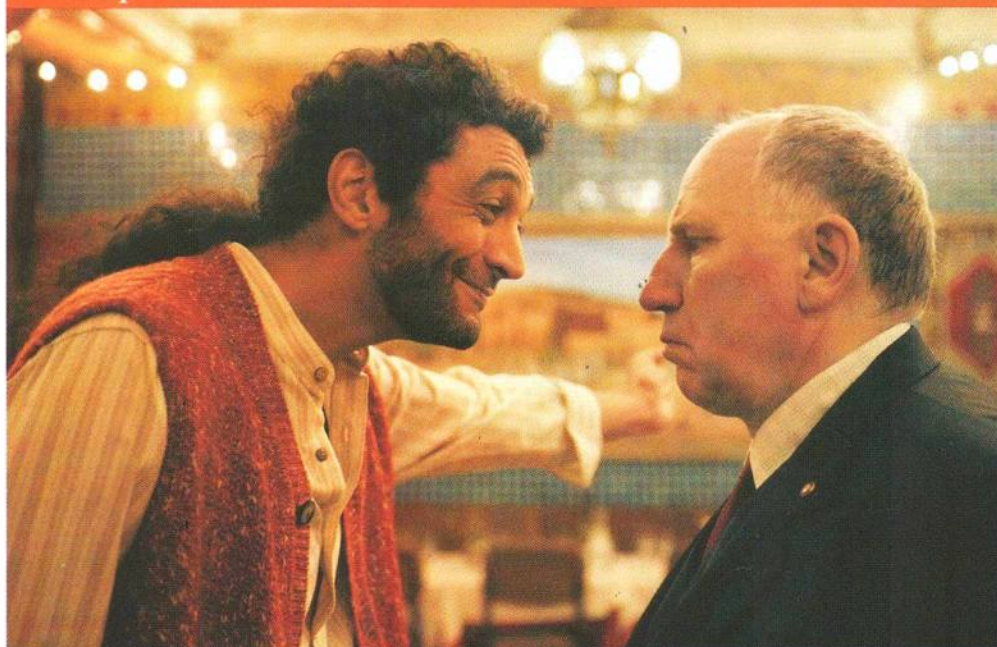
Intrând și ieșind din convenție, trupa teatrului de la Craiova spune o poveste despre iubire, dar mai ales dă o lecție despre cum ar mai putea fi teatrul adevărat făcut cu pasiune și cu talent.

text Andrei Ichim

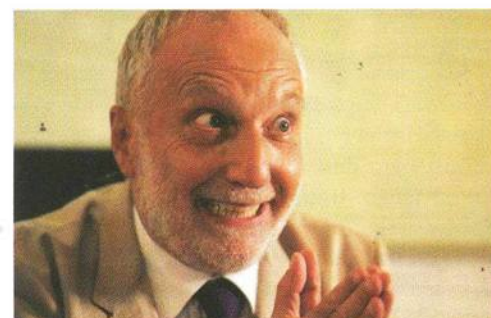
Concertul ■■■■

O poveste rusească într-o formă kusturiciană

Ca în mai toate filmele lui Radu Mihăileanu, tema identității este una foarte pregnantă. Pentru acest român-evreu plecat în anii '80 în Israel și apoi stabilit în Franța, unde își face și filmele, identitatea este o chestiune mai problematică decât în cazul altor oameni. Contururile identității tind să devină mai puțin rigide când treci prin mai multe spații culturale. Un dirijor alungat dintr-o orchestră moscovită are șansa, printr-un șiretlic, să conducă o orchestra faimoasă din Franța. Anii, alcoolul și secretele pe care le ascunde îi sunt obstacole. Bineînțeles, aceste obstacole sunt prezentate într-o manieră comică, atenuând segmentul tragic. Muzica, scenele comice, fețele, gesturile sunt îmbibate de multiculturalism (plin de ironie și autoironie): evrei bișnițari, ruși fataliști, țigani fermecători, francezi bătoși. O lume pestriță și frumoasă. O lume mișcată de muzică. O lume cu defecte și apoi cu calități. Un cazacioc pe muzică de Ceaicovschi. Îi mulțumim lui Radu Mihăileanu.

Regizor: Radu
Mihăileanu
Actori: Aleksei
Guskov, Melanie
Laurent
Genul: Dramă,
comedie
Durata: 119 minute

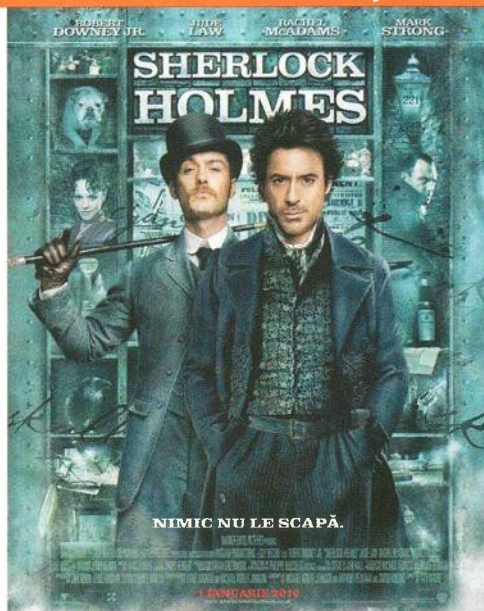

Recomandare: *Brânză și gem*, filmul din 2003 al lui Branko Djuric. Filmul tratează relația plină de năbădăi între o slovenă și un bosniac. O comedie romantică ce tratează diferențele culturale.

Sherlock Holmes

Probabil începutul unei serii de blockbustere de la Hollywood

Regizor: Guy Ritchie
Actori: Robert Downey Jr., Jude Law
Genul: Acțiune
Durata: 128 de minute

După două eșecuri notabile, *Naufrațiații* (în care juca soția lui de atunci, Madonna) și *Revolver*, Guy Ritchie s-a răzbunat mai apoi cu două filme O.K., *RocknRolla* și filmul pe care îl vom prezenta astăzi, *Sherlock Holmes*. Cu ocazia acestuia din urmă, Ritchie reușește să intre, cu succes, în liga filmelor comerciale. Ne face

cadou un film de acțiune plin de umor și ironie. El nu uită vechile trucuri din *Jocuri, poturi și focuri de armă* și *Snatch*. Tipul de narațiune, răsturnările de situație, chiar dacă nu atât de imprevizibile, sunt și aici. Filmul este făcut pentru a fi pe placul publicului. Iar umorul îl ajută să atingă acest obiectiv. Pe de altă parte, și cei

doi actori care-i întrușchipează pe Holmes și Watson, Robert Downey Jr. și Jude Law, sunt excelenți. Bizareria și ironia pe care o aduce Downey Jr. personajului îi conferă acestuia un farmec aparte. Să nu uităm că el este actorul care reușește să facă pelicule vizionabile din filme altfel mediocre, ca *Iron man*. Probabil cea mai mare nemulțumire față de noul *Sherlock Holmes* vine de la fanii lui Arthur Conan Doyle. Filmul nu le va satisface, cel mai probabil, dorințele acestora. Partea de mister și de investigație, căutare, deducție este mult prea mică și apare doar ca o tușă plină de șarm, dar care se topește în restul compoziției. Pe scurt, este un film de acțiune simplu. Asta este și ceea ce și-a dorit britanicul. Dacă aveți chef de ceva mai greu, puteți trece peste acest film.

Recomandare: Nu vă pot propune altceva decât tot un film de Guy Ritchie. Acesta este *Jocuri, poturi și focuri de armă*, filmul de la care a început totul pentru Ritchie.

Activitate paranormală

Minunile pe care le poate face o strategie de marketing inteligentă

Regizor: Oren Peli
Actori: Micah Sloat
Genul: Horror
Durata: 99 de minute

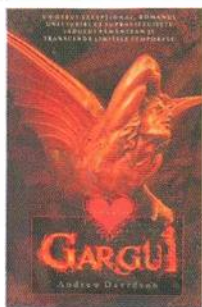
Vă mai amintiți de *Blair Witch*? Acel film produs cu foarte puțini bani, dar excelent promovat: o casetă găsită la marginea unei păduri, care, chipurile, conținea ultimele ore din viața unor puștani care s-au încurcat cu forțele demonice. În cazul filmului *Activitate paranormală* lucrurile sunt similare. Doi tineri se

filmează pe parcursul câtorva zile în propria casă. Casa este, bineînțeles, bântuită. Forța filmului vine din realismul cu care cei doi își interpretează rolurile. Filmarea pare a fi făcută de un amator, așa cum este orice tânăr care se filmează. Frica este indusă mai mult prin ceea ce auzim decât prin ceea ce vedem. Întinericul este folosit ca un puternic catalizator al imaginației noastre. Suntem speriați cu mijloace care, din punct de vedere tehnic, sunt rudi-

mentare. Și ajungem, în sfârșit, la marketing. Filmul, o producție independentă, a fost promovat pe rețelele de socializare și pe *youtube* printr-o metodă ingenioasă: erau arătate filmulețe cu reacțiile publicului de la vizionarea peliculei; cei ce vizionau păreau terificați. De aici și interesul pentru film. Dacă sunteți măcar un pic superstițioși și speriați de fantome, nu cred că ar trebui să mergeți la acest film.

Recomandare: *Dark Water*, filmul lui Hideo Nakata. Regizorul celebrului *Ringu* (remake american *The Ring*) reușește să facă un horror bun și din *Dark Water*. Accentul este pus pe ceea ce văd personaje, de aici vine frica.

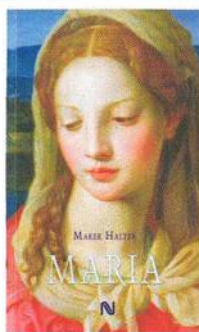
LITERATURĂ

GARGUI

Autor Andrew Davidson, ALLFA, 494 pagini, format 13 x 20 cm.

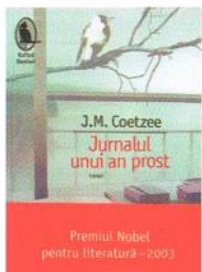
Greu de spus ce este romanul *Gargui* – o poveste de dragoste imposibilă între o schizofrenică și un fost fante, ars în urma unui accident? Un roman filozofic? Un thriller psihologic? O legendă istorică? O carte grea, profundă și tristă... Nu pentru depresivi!

MARIA

Autor Marek Halter, Nemira, 412 pagini, format 11 x 18 cm.

Aceasta este povestea tinerei evreice de la originea creștinismului. Dar nu are nimic în comun cu portretul canonic. Este istoria adevăratei Maria, cea de dinaintea nașterii lui Iisus.

JURNALUL UNUI AN PROST

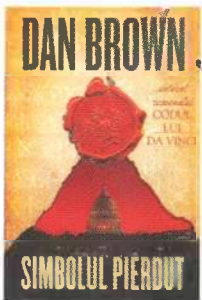
Autor J. M. Coetzee, Raftul Denisei, Humanitas fiction, 240 pagini, format 14,5 x 20,5 cm.

Un roman cu trei sertare – eseurile teribile ale celebrului scriitor septuagenar C., al doilea – gândurile obsesive ale lui C. orientate spre tânăra sa secretară Anya și ultimul – universul Anyei... Un volum profund, dar ușor de citit.

Top 10 Flacăra

1. *Gargui*, autor Andrew Davidson, ALLFA.
2. *Seducătoarea din Florența*, autor Salman Rushdie, Polirom.
3. *Încă de pe atunci vulpea era vânătorul*, autor Herta Müller, *Raftul Denisei*, Humanitas fiction.
4. *Supleantul*, autor Petru Popescu, Curtea Veche.
5. *Omul duplicat*, autor Jose Saramago, Biblioteca Polirom.
6. *Pastorala americană*, autor Philip Roth, Biblioteca Polirom.
7. *Jurnalul unui an prost*, autor J. M. Coetzee, *Raftul Denisei*, Humanitas fiction.
8. *O întâlnire*, autor Milan Kundera, Humanitas.
9. *Scrisori către o necunoscută*, autor Antoine de Saint-Exupéry, Biblioteca Rao.
10. *Tigrul alb*, autor Aravind Adiga, Biblioteca Rao.

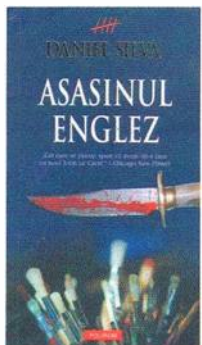
MISTERY & CRIME

SIMBOLUL PIERDUT

Autor Dan Brown, Rao Class, ediție cartonată, 480 pagini, format 16 x 24 cm.

Un fenomen așteptat de multă vreme. Unii se întrebau chiar dacă va mai apărea. Acțiune condensată în timp, dar cu desfășurări uneori dincolo de real, multe informații, multe detalii, mai multă cumințenie în a ataca adevăruri milenare... Un alt fel de Dan Brown, dar care trebuie citit!

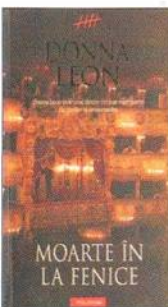
ASASINUL ENGLEZ

Autor Daniel Silva, Polirom Thriller, 336 pagini, format 11 x 18 cm.

Gabriel Allon nu este ceea ce pare... Povestea se desfășoară treptat ca un ghem de lână scăpat pe jos, nu știi unde va ajunge! Ritm și suspans, un adevărat thriller de secol XXI. Foarte rar – un pic tezig, dar se iartă!

Top 10 Flacăra

1. *Simbolul pierdut*, autor Dan Brown, Rao Class.
2. *Castelul din nori s-a sfărâmat*, seria *Millenium*, cartea 3, autor Stieg Larsson, Trei.
3. *Crime sofisticate*, autor George Arion, Crime Scene Premium.
4. *Asasinul englez*, autor Daniel Silva, Polirom Thriller.
5. *Zece negri mititei*, autor Agatha Christie, Rao.
6. *Papa trebuie să moară*, autor Luis Miguel Rocha, Tritonic Premium.
7. *Fata care s-a jucat cu focul*, seria *Millenium*, cartea 2, autor Stieg Larsson, Trei.
8. *De-a v-ați ascunselea*, autor James Patterson, Rao.
9. *Pactul roșu*, autor Olivier Descosse, Crime Scene nr. 22.
10. *Moarte în la Fenice*, autor Donna Leon, Polirom Thriller.

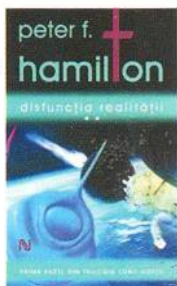

MOARTE ÎN LA FENICE

Autor Donna Leon, Polirom Thriller, 288 pagini, format 11 x 18 cm.

Un polițier pur-sânge, dar numai pentru cunoscători. Alții s-ar putea plictisi, pentru că venețianul comisar Brunetti este tipic și are tabieturi... Canale, palate, muzică de operă... Și din nou povești din trecut...

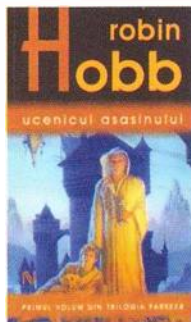
SCIENCE FICTION, FANTASY & HORROR

DISFUNCTIA REALITAȚII

Autor Peter F. Hamilton, Nautilus, Nemira, 3 volume însumând 1.720 pagini, format 11 x 18.

Space opera la superlativ – zeci de personaje, sute de planete, intrigă arborescentă. Traducerea excelentă a lui Mihai Dan Pavelescu (Un specialist în Hamilton, a mai tradus cele 4 tomuri ale dipticului *Steaua Pandorei*.) Atenție: e numai prima parte a trilogiei!

UCENICUL ASASINULUI

Autor Robin Hobb, Nautilus, Nemira, 608 pagini, format 11 x 18.

Primul volum al trilogiei *Farseer*, personaje uluitoare, intrigă originală, fără clișee și locuri comune. „Cu siguranță, Robin Hobb a stabilit standardul pentru romanul fantasy contemporan.” Orson Scott Card

O DUPĂ-AMIAZĂ CU BERE ȘI ZÂNE

Autor Liviu Radu, Tritonic Fantasy, 256 pagini, format 10 x 18.

Al treilea volum al trilogiei *Waldemar*. Dar nu știi dacă poveștile se vor termina aici. Umor și personaje simpatice, o poveste cu suspans, un fantasy urban și românesc. De citit într-o după-amiază până târziu în noapte!

Top 10 Flacăra

1. *Eclipsa*, seria *Amurg*, autor Stephenie Meyer, Rao.
2. *Iureșul săbiilor*, autor George R. R. Martin, Nemira Nautilus.
3. *Disfuncția realității*, trilogia *Zorii nopții*, autor Peter F. Hamilton, Nemira Nautilus.
4. *Tunele 3*, În cădere liberă, autori Roderick Gordon și Brian Williams, Corint Junior.
5. *Luna plină*, seria *Femei din cealaltă lume*, autor Kelley Armstrong, Tritonic.
6. *Mai rău ca moartea*, seria *Vampirii Sudului*, autor Charlaune Harris, Leda.
7. *Ucenicul asasinului*, trilogia *Farseer*, autor Robin Hobb, Nemira Nautilus.
8. *Dune. Cruciada mașinilor*, trilogia *Legende de Dune*, autori Brian Herbert și Kevin J. Anderson, Millennium Press.
9. *Coraline*, autor Neil Gaiman, Junior Tritonic.
10. *Copiii lui Hurin*, autor J.R.R. Tolkien, Rao.

NON – FICTION

LIMBA DE LEMN ÎN PRESĂ

Coordonator Ilie Rad, Tritonic, colecția *Comunicare Media*, 366 pagini, format 13 x 20 cm.

De la limba de lemn din anii de tristă amintire, la cea de plastic (sau cea de prompter!?) de după '89, nu știi dacă să râzi sau să plângi. O lucrare academică extrem de complexă ce reunește autori de marcă, sub coordonarea profesorului Rad de la jurnalistică din Cluj. De citit și... gândit!

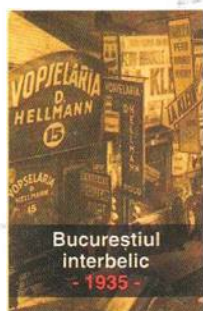
FILOZOFIA BĂȘCĂLIEI

Autor Mircea M. Ionescu, editura Play, 204 pagini, format 14 x 20,5 cm.

Un dramaturg sub semnul mistic al numărului 13. Ghinion sau noroc? Pentru Mircea M. Ionescu pare a fi fost un număr norocos... În acest volum două piese. Aviz regizorilor!

Top 10 Flacăra

1. *Prețuiește viața*, co-autor Andreea Marin-Bănică, seria *Albumele Andreei*, Tritonic.
2. *Gabriel Garcia Marques. O viață*, autor Gerald Martin, Litera Internațional.
3. *Istoria critică a literaturii române. 5 secole de literatură*, autor Nicolae Manolescu, Paralela 45.
4. *Jurnal 2003-2009*, autor Oana Pellea, Humanitas, Memorii / jurnale.
5. *Vertigo. Lista infinită*, autor Umberto Eco, Rao.
6. *Istoria cuceririlor amoroase din antichitate până în zilele noastre*, autor Jean Claude Bologne, Nemira.
7. *Carol I – un destin pentru România*, autori Stelian Țurlea și Ion Bulei, Rao.
8. *Relații publice – strategii și tactici*, autori Dennis L. Wilcox, Glen T. Cameron, Phillip H. Ault, Warren K. Agee, Curtea Veche, Relații publice internaționale.
9. *Nu vedeți nimic*, autor Daniel Arasse, Art.
10. *Prin perdele*, autor Aurora Liiceanu, Polirom, Ego-grafii.

BUCUREȘTIUL INTERBELIC – 1935

Antologie de articole, Tritonic, 144 pagini, format 13 x 20 cm. + hartă pliată *România interbelică*.

Un inedit produs – volum cu articole despre București, din presa anului 1935, împreună cu o hartă a României în 1938 (din vremea lui Carol II). Aceleași probleme – gropi, clădiri abandonate, arhitectură prea modernă... – alte timpuri!

2009 nu a fost numai Anul Crizei. Mondială, economică, financiară, politică, socială. S-au mai întâmplat, slavă Domnului, și lucruri bune. Unele chiar senzaționale. În teritoriul culturii, săraca. Orga cea mai mare din România și una dintre cele mai mari din Europa, cu 7.300 de tuburi, a fost desfăcută bucată cu bucată și trimisă peste graniță la reparat, cu tiruri de mare tonaj.

text Dana Isabelle Zarojanu
foto Virgil Oprina

Renașterea unui templu

Dar s-o luăm pe rând. Sala Radio, numită și Studioul de concert „Mihail Jora” al Radiodifuziunii, era neatinsă din 1961, anul inaugurării. Sală frumoasă, totuși, aproape o jumătate de veac fără renovare și-a spus cuvântul. Nu că nu s-a încercat, dar nu s-a reușit. Motivele – cele clasice: financiare, tehnice, administrative, legislative, birocratice.

După cum ne povestește **Oltea Șerban Pârâu**, redactor-șef Radio România Cultural și director artistic al Orchestrelor și Corurilor Radio, cel mai greu a fost, ca de obicei,

Reparația sălii a costat 275.000 de euro plus TVA, sursa fiind bugetul pe 2009. Conducerea SRR a reușit să transforme fondurile pentru investiții (care puteau rămâne „virtuale”, așa cum s-a mai întâmplat) într-o lucrare concretă.

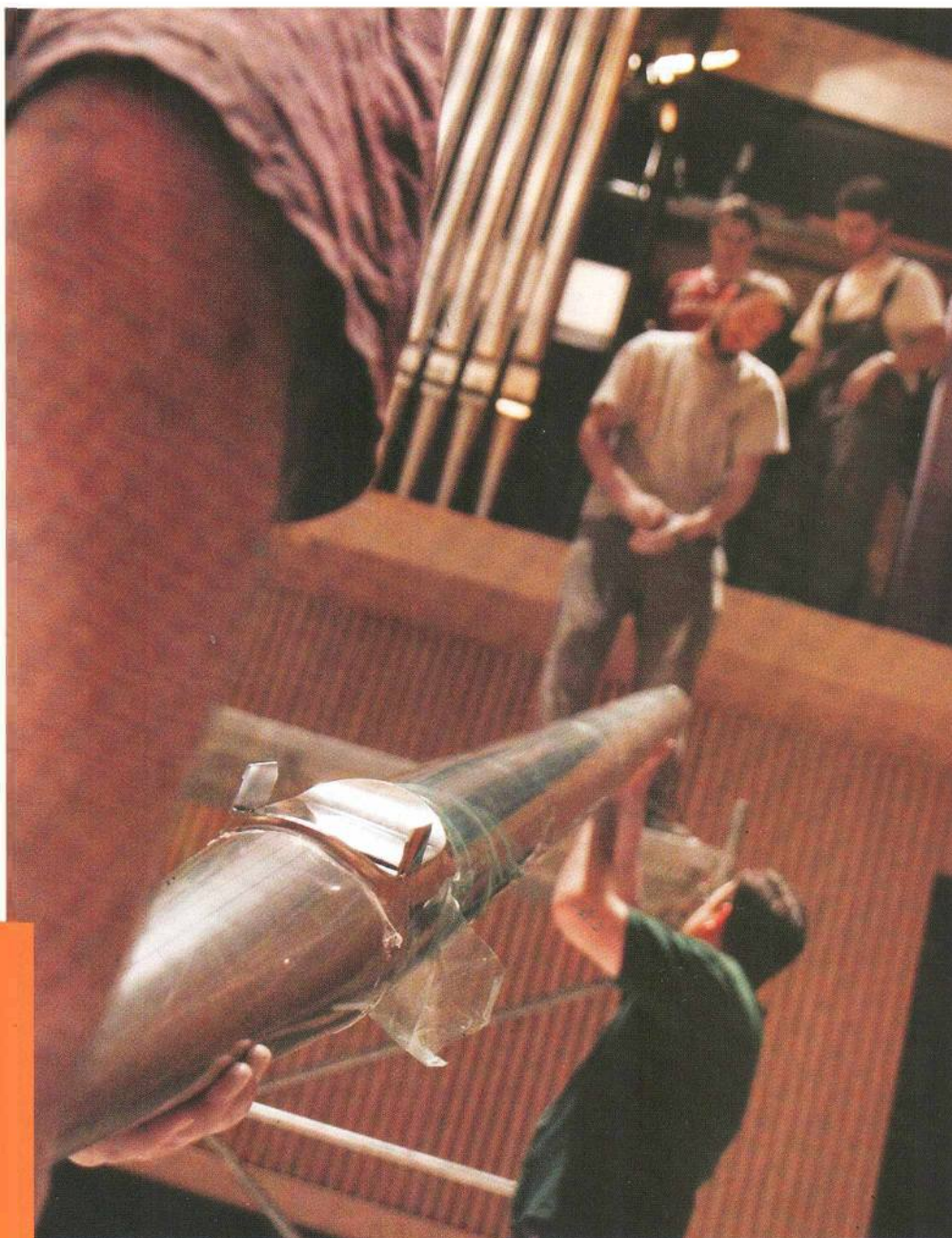
începutul. Totul părea să se amâne la nesfârșit, dar într-un final realitatea a depășit cele mai optimiste așteptări. Important a fost ca managementul SRR să reușească să urnească toată mașinăria tehnico-birocrațică responsabilă de instaurarea „zilei 1”. N-au lipsit vocile „optimiste” care susțineau, de pildă, că demontarea scaunelor va fi un calvar de câteva săptămâni. Realitatea: o zi și jumătate. Atât de repede încât a trebuit întreruptă lucrarea, să apuce oamenii să facă fotografii, ar fi fost păcat să piardă faza de lucru, o dată la o jumătate de secol!

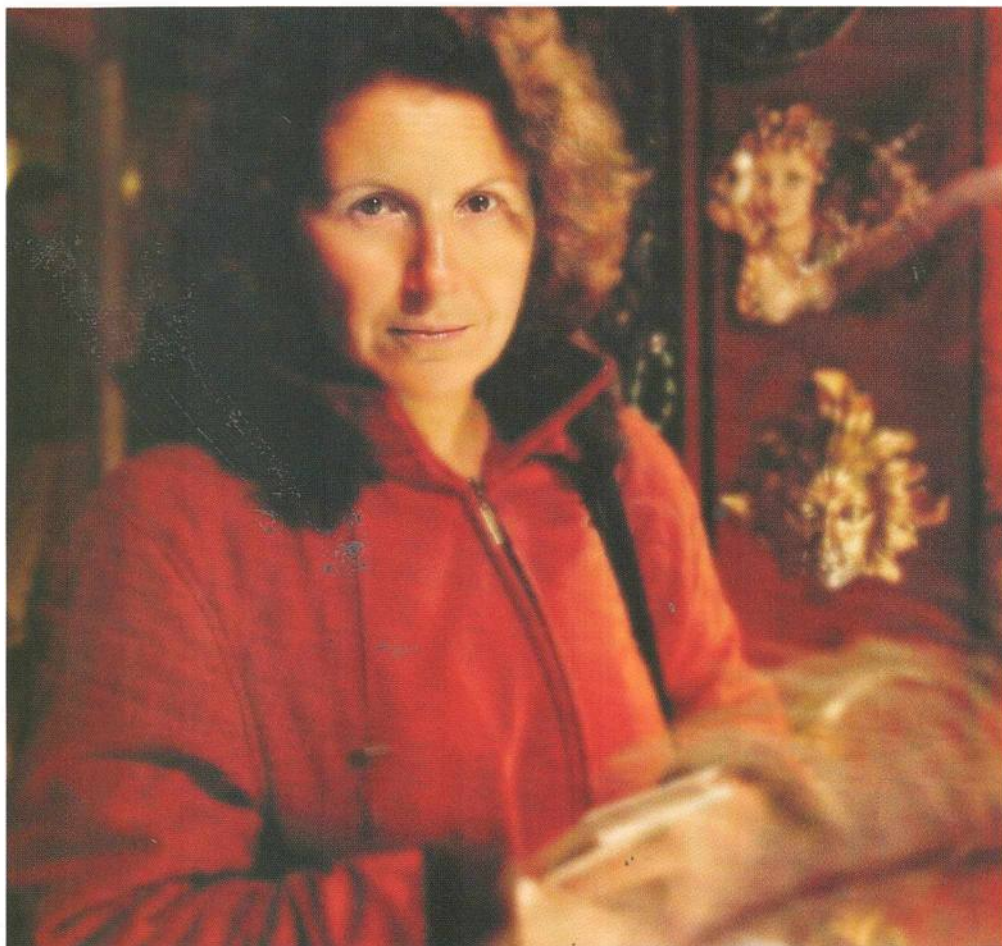
Dar demontarea a fost parfum față de ce-a urmat. Avem 900 de scaune, cum procedăm? Erau vechi, dar foarte solide. Nu puteai să le arunci la gunoi (lasă că nici nu aveai unde). Soluția a venit de la *Centrul județean pentru conservarea și promovarea culturii tradiționale Ilfov*, care le-a preluat și le-a transportat, repartizându-le ulterior la câteva zeci de destinații din Ilfov și județele învecinate, ajungând la centre sociale, aziluri, centre culturale etc. Nici nu s-ar fi putut mai frumos.

„Văzând în această vară sala goală, fără scaune, nu îmi venea să cred că totul se poate termina în 60 de zile, astfel încât în toamnă să putem primi publicul în sală!”, mărturisește Oltea Șerban Pârâu.

Uriașa orgă a fost demontată în mai 2009 și trimisă în Cehia la fabrica Rieger – Kloss Varhany S.R.O., de unde s-a întors în toamnă. Tuburile s-au încărcat și descărcat noaptea, când este permis accesul unor astfel de mașini în București, cu plata taxei aferente de acces în zona A a Capitalei.

Durata lucrărilor a fost incredibil de scurtă, depășind cu puțin vacanța dintre stagioni. Și asta în condițiile în care, chiar dacă nu a fost vorba decât despre o „reabilitare funcțională” și nu s-au dărâmat efectiv pereții, a fost totuși o renovare de proporții. Cu excepția a două concerte la final de stagione 2008-2009 și alte două din 2009-2010, n-a fost nevoie să se mute nici un concert. „Pentru cele patru excepții am beneficiat de

Oltea Șerban-Pârâu este muzicolog și critic muzical, cu o consistentă experiență în radio, presa scrisă, TV, presa culturală *on line*. Peste 2.000 de articole, majoritatea pe teme muzicale, sute de emisiuni și programe de radio, numeroase apariții TV. Este semnatara traducerii și articolelor privind compozitorii români pentru *Larousse – Dicționar de mari muzicieni* și responsabilă cu secțiunea muzicală a *Micului dicționar enciclopedic* și a *Dicționarului enciclopedic*. Intensă activitate de consultanță în domeniul muzical, artistic și de presă, participări în jurii ale unor importante concursuri muzicale naționale și internaționale. Absolventă a Universității Naționale de Muzică din București, secția Muzicologie, doctorand în muzicologie, membră a Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România, a Uniunii Criticilor Muzicali "Mihail Jora" și a Asociației Române a Femeilor în Artă. Distinsă cu mai multe premii, printre care Premiul pentru originalitatea profilului radiofonic al Consiliului Național al Audiovizualului (2002) și Premiul pentru publicistică al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România în 2006. A condus timp de șapte ani *Radio Romantic*, iar din iunie 2005 conduce *Radio România Cultural*. Din iunie 2009 deține și funcția de director artistic al Orchestrelor și Corurilor Radio.

generozitatea colegilor de la Ateneul Român, Universitatea Națională de Muzică, Muzeul Național de Artă și Arhiepiscopia Romano-Catolică". Pentru comparație, Opera din Iași este închisă de câțiva ani și încă nu se întrevede momentul final al renovării. „Sunt convinsă că este vorba și despre aspecte legale, birocratice, tehnice și de finanțare, care pot îngreuna toate aceste desfășurări, dar în același timp este nevoie și de un anumit tip

de «încăpățănare», de dorința de a mișca lucrurile cu orice preț, propunându-ți termene foarte clare, atitudine în care m-a susținut foarte mult doamna Maria Țoghină, președinte director general al SRK", spune Oltea Șerban Pârâu.

Dincolo de performanța renovării și de estetica rezultatului, noul aspect al Sălii Radio poate marca începutul unei alte epoci pentru tradiționala activitate de concerte

Lucrările și amenajările interioare au constat în refacerea pardoselii, înlocuirea celor 900 de scaune, crearea de locuri pentru cărucioarele persoanelor cu dizabilități, refacerea și redimensionarea podiumului pentru orchestră.

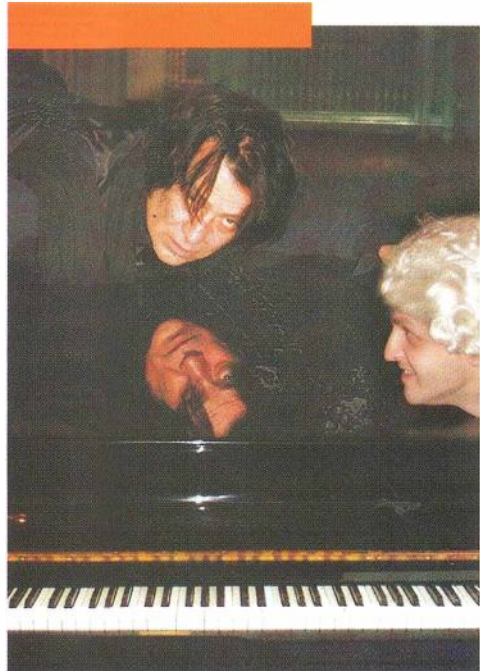

simfonice. Poate o extindere a sălii, important fiind că vorbim despre investiții care vor dura mult timp de acum înainte. Investițiile în orgă și în Sala Radio pot fi valorificate la nivel național, dar și internațional, prin toate concertele pe care Radio România le oferă spre retransmisie prin EBU în țările partener. Așa cum toată lumea culturală s-a bucurat când s-au găsit resursele pentru consolidarea și renovarea Ateneului Român (care a durat mult mai mult, însă), la fel aceste două acțiuni au toate șansele să se bucure de un răsunet similar, relansând și dimensiunile culturale ale postului public de radio. „În plus, renovarea poate fi premisa dezvoltării unui centru cultural puternic în jurul Radio România și în jurul acestei săli, profitând și de deschiderea media unică pe care o putem oferi și de multidisciplinaritatea culturală (muzică, teatru, literatură etc.) care există deja prin colaborarea dintre Orchestrele și Corurile Radio, Teatrul Național Radiofonic, Radio România Cultural și Radio România Muzical”.

Să recapitulăm. O sală cu o acustică excepțională, dar nerenovată de la inaugurare, în urmă cu jumătate de secol. Prăfuită, obosită, îmbătrânită. Un an de criză. „Cultura în colaps”, titrează ziarele. Dar în Radio România există o echipă managerială tânără și încăpățănată: se poate. Se poate – spun unii – dar va dura foarte mult. Precedentele par să le dea dreptate. Și totuși se face. Repede și bine. Nu este doar o performanță, e mult mai mult: renașterea unui templu de cultură.

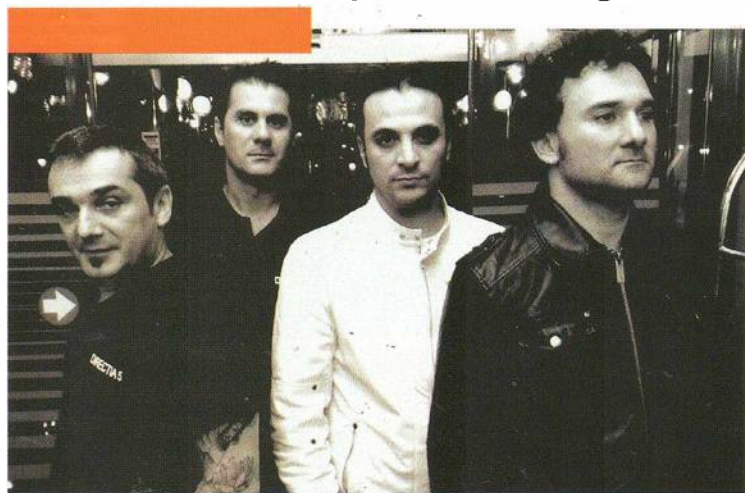
Amadeus și Salieri, confruntare la Operă

Studioul Experimental de Operă și Ballet „Ludovic Spiess” și tânărul regizor Marcel Țop propun o întâlnire extraordinară cu muzica lui Mozart, cu textul piesei de teatru *Amadeus* de Peter Schaffer și cu scrisorile compozitorului, în spectacolul *Amadeus* programat pe 16 februarie, în Foaierul Galben al Operei Naționale București. Actorii Marius Bodochi și Răzvan Oprea vor interpreta rolurile lui Salieri, respectiv Mozart, iar partiturile muzicale vor fi susținute de Simoni-

da Luțescu, Mihaela Ișpan, Lucian Corchiș, Liviu Indricău, Vasile Chișiu și Marius Boloș, acompaniați de pianista Lidia Butnariu, și cu participarea cvartetului de coarde „Resonance” al ONB. O abordare inedită care construiește, din muzică și rostire, atmosfera întâlnirii celor două mari destine. [C.A.]

DIRECȚIA 5 face declarații de dragoste

Duminică, 14 februarie, de *Valentine's Day*, începând cu orele 19.30, Direcția 5 invită toți îndrăgostiții la Sala Palatului pentru un concert vibrant. Trupa majoră a muzicii românești va interpreta cele mai romantice cântece compuse pe parcursul carierei, într-o emoționantă atmosferă special creată pentru această ocazie. Evenimentul coincide cu lansarea albumului „Declarație de dragoste” ce conține hit-urile formației. În timpul concertului, 60 de perechi norocoase vor avea ocazia de a simți fiecare sunet direct de pe scenă, unde vor urca, alături de membrii trupei. [C.A.]

Paris – Mon Amour, la Operetă

Începutul primăverii aduce la Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian” Parisul boem al cabaretului și cafenelelor, respirând și iubind alături de micii săi vagabonzi, de artiștii și de frumoasele sale curtezane, într-un spectacol eveniment, semnat de Răzvan Ioan Dincă.

Paris – Mon Amour ne invită într-o cafenea de pe o stradă pariziană, la un pahar de șampanie, unde vom asculta cele mai frumoase șansone francezești, martori ai poveștilor de iubire ce stă ascunsă sub felinare și în pahare de absint, în timp ce patima lucește în ochi și în foșnetul mățăsurilor. Spectacolul *Paris – Mon Amour* continuă seria de spectacole-colaj a Teatrului de Operetă, după *Broadway – București*, o călătorie muzicală pe continentul american, cu cele mai cunoscute musicaluri ale sale. [C.A.]

Bătălia Viorii, în Cruciada Culturii

Sarah Chang, unul dintre cei mai mari violoniști ai lumii, va susține un concert la Ateneu, pe 14 februarie, în cadrul proiectului Cruciada Culturii, demers prin care Agenția de Vise își propune să lupte pentru reînvierea frumosului, cu cea mai puternică armă: cultura, fie că este vorba despre muzică clasică, pictură sau teatru. Alături de pianistul Andrew von Oeyen, Sarah Chang va interpreta lucrări de Franck, Theofanidis și Brahms.

La numai 8 ani, violonista de origine coreeană Sarah Chang, deja cânta cu Filarmonica din New York. O carieră fulminantă o aduce în primele locuri ale

topului *Billboard* din America, cu albumul *Vivaldi Four Seasons*, lansat în 2007, poziție pe care o deține și azi. *Newsweek* o plasează în topul primelor 20 de femei în poziții de leadership. În primăvara lui 2009, Forumul Economic Mondial i-a acordat titlul de *Young Global Leader for 2008* ca recunoaștere a realizărilor sale profesionale și a impactului pozitiv pe care acțiunile ei le-au avut la nivel mondial. În iunie 2004, Sarah Chang a purtat torța olimpică, reprezentând orașul New York. În același timp a devenit cea mai tânără persoană din istorie căreia i-a fost decernat premiul *Hollywood Bowl's Hall of Fame*. [C.A.]

Pietroasa

Singurul vin... universitar din România!

Aromă de tezaur

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE
ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ - BUCUREȘTI

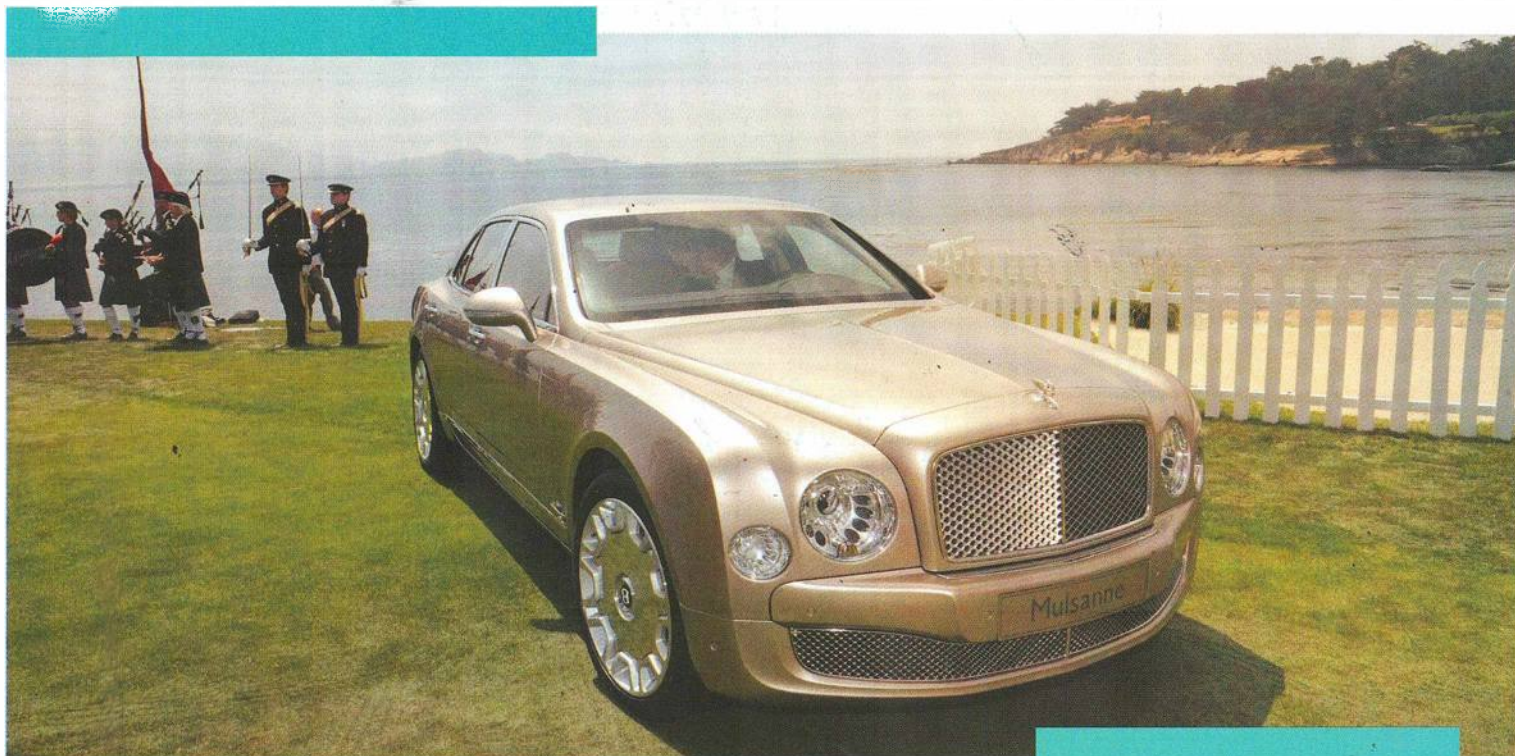
S.C.D.V.V. Pietroasa
Pietroasele - 127470, jud. Buzău
telefon +40(238)512317 fax +40(238)512318

www.usamv.ro

Cu o etichetă de 250.000 de euro și înțesat cu materiale confortabile și luxoase, noul *Bentley Mulsanne* nu-și face nici o grijă în privința clienților. 700 de multimilionari pe an nu sunt o problemă nici chiar în zilele noastre!

text Mugurel Mărgărit-Enescu

Criza îi ocolește pe posesorii de Bentley

Bentley Motors a dezvăluit mai multe detalii cu privire la noua navă amiral *Mulsanne*, în urma debutului spectaculos desfășurat în august la Pebble Beach Concours d'Elegance și în septembrie la Salonul Auto de la Frankfurt. La fabrica *Bentley* din Crewe, Anglia, au fost organizate peste 1.000 de vizionări private pentru *Mulsanne*. Numeroase astfel de evenimente au avut loc la diferite reprezentanțe din Marea Britanie, Europa continentală și Statele Unite.

Artizanii și inginerii *Bentley* au proiectat și realizat noul *Mulsanne* într-o manieră impecabilă

astfel încât să îmbine performanțele, eleganța, luxul și rafinamentul pentru care marca a devenit celebră.

În acest context Stuart McCullough, director al departamentului de marketing și vânzări al *Bentley Motors*, nu ezită să se laude: „Interesul manifestat până acum depășește obiectivele de producție fixate pentru 2010. *Mulsanne* este expresia pură a designului și măiestriei artistice specifice mărcii *Bentley*, fapt care a atins latura sensibilă a entuziaștilor *Bentley* din lumea întreagă și a unui număr mare dintre potențialii clienți care au vizitat Crewe în acest an. Am fost încurajați de comentariile pozitive privind modelul *Mulsanne*, venite îndeosebi din partea clienților

Bentley este singurul producător din insulă care a păstrat designul clasic britanic. Atât *Jaguar*, cât și *Rolls-Royce* au preferat să adopte un look nou, modern. Cei care au avut șansa să vadă *Mulsanne* „pe viu” susțin că acesta arată mult mai bine decât în poze.

noștri din America.”

Producția modelului *Mulsanne* va demara în al doilea trimestru al anului 2010 la sediul *Bentley* din Crewe. Special pentru *Mulsanne* a fost construită o nouă linie de producție a caroseriei, unde tehnologia de vârf în domeniul asamblării caroseriilor, aripile frontale din aluminiu și sudarea manuală a îmbinărilor de oțel reușesc să confere un aspect unic unei mașini cu pretenții.

Noul *Bentley* va sosi pe piețele europene în vara anului 2010. Toate sortimentele de piele disponibile sunt tăbăcite în cadrul unui proces utilizat de mai multe decenii pentru ca acest automobil clasic să nu își piardă niciodată aroma caracteristică. Mai mult decât atât, grație

departamentului de design personalizat al *Bentley*, clientul își poate alege propria culoare, perfect adaptată viziunii și gusturilor sale. În varianta de echipare standard, *Bentley Mulsanne* este modelul *Bentley* din epoca modernă cu cea mai mare cantitate de piele și furnir de lemn, el fiind construit integral în nouă săptămâni.

Habitacul luxos al modelului *Mulsanne* este echipat cu cea mai avansată tehnologie. În spatele cadranelor inspirate din modelele de epocă și al noilor butoane cu efect de sticlă se află tehnici de ultimă oră, printre care se numără conexiunile iPod și mp3, Bluetooth și un cititor de cartele SIM, precum și un sistem 3G MMI. Cei care vor opta pentru dotarea cu

sistemul audio de înaltă calitate NAIM se vor delecta cu cel mai puternic sistem audio din lume montat pe un automobil de serie – 2.200 wați pe 20 de canale.

Sub capotă se regăsește o ediție puternic revizuită a motorului V8 de 6,75 litri disponibil și pe modelul *Arnage L*. Istoria motorului poate fi urmărită pe o linie cronologică începută în

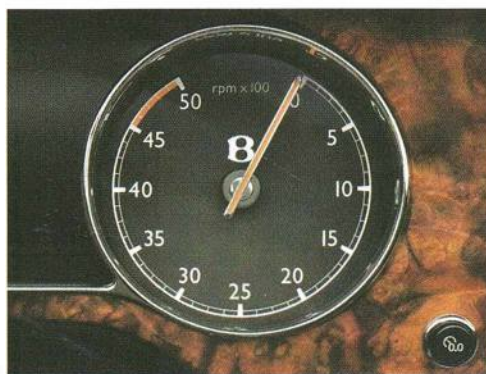
Performanțele mașinii nu au fost făcute publice, dar surse din interiorul companiei au declarat că noul *Mulsanne* se va apropia de limita de 300 km/h.

1959. Asta nu înseamnă că nu avem de-a face cu un motor absolut modern. Dotat cu două turbocompresoare acesta produce 512 CP și un cuplu fenomenal de 1.020 Nm. Forța este transmisă către trenul de rulare prin intermediul unei cutii de viteze automată cu opt trepte. Tot ansamblul a fost optimizat pentru a oferi putere indiferent de durată și pentru a îndeplini actualele norme de poluare. Diverse componente, de la pompa de apă și până la supape sunt realizate din aliaje mai ușoare și optimizate pentru un consum cu 15% mai mic.

Suspensia pneumatică trebuie să fie atât confortabilă cât și sportivă, în funcție de situație, iar mașina va rula pe cauciucuri 265/40 Pirelli P Zeros montate pe roți din aliaj de 20 sau 21 de inch.

Noul sistem de control al dinamicii automobilului „Drive Dynamics Control” permite selectarea a trei moduri de conducere: *Bentley*, *Sport* și *Comfort*. Sistemul de acces și pornire fără cheie identifică șoferul și permite memorarea unui număr impresionant de parametri: poziția scaunului și oglinzilor, poziția centurii de siguranță, a volanului și postul preferat de radio.

Cu producția pentru următoarea perioadă deja susținută din avansurile clienților nerăbdători, *Bentley Motors*, parte din grupul VW, nu-și face griji pentru viitor. Liniile lor clasice sunt încă la mare căutare, iar tehnologia modernă este cu atât mai apreciată cu cât este aplicată cu discreție.

Mulsanne prezintă o paletă variată de 114 culori pentru caroserie, 21 de culori pentru mochetă, nouă finisaje de furnir din lemn natural și 24 de culori pentru pielea de la interior.

Principalul concurent al noului Bentley este modelul Ghost lansat de puțin timp de Rolls-Royce. Acesta are un preț asemănător cu cel anunțat pentru Mulsanne și este motorizat de un V12 de 6,6 litri ce dezvoltă 570 CP. Limuzina de 2,5 tone ajunge la 100 km/h în doar 4,9 secunde.

Bagheta magică a fost înlocuită cu telecomanda. Cât mai ușoară și mai performantă dacă te gândești la minunile pe care poți să le faci cu o simplă atingere. Magia merge mai departe și acum puteți avea propriul tron de împărat intergalactic, de unde puteți conduce propriul univers în voie. Șoricel optic și telefon cu Windows ați luat?

text Andrei Ioan Dimulescu

Windows Phone, smarter than you?

Samsung Omnia II (I8000), noul Windows phone bazat pe sistemul de operare Windows Mobile® 6.5, a fost prezentat oficial în România în cadrul *Noptii Internetics*, eveniment dedicat discuțiilor despre industria de MARCOM, publicității online și networking-ului. Telefonul este disponibil pentru utilizatorii autohtoni de la sfârșitul anului trecut, poate fi comandat și pe site-ul *Germanos* la prețul de 1.999 lei. *Omnia II* urmează să fie comercializat de toate canalele de distribuție telecom și este special creat pentru utilizatorii de smartphone-uri care doresc o experiență

multimedia eficientă prin intermediul Windows Mobile® 6.5. Încorporând cel mai mare ecran AMOLED de 3.7 inchi, cu rezoluție WVGA, *Omnia II* oferă o calitate imbatabilă a imaginii chiar și la lumina zilei. Dotat cu icon-uri mai mari și o structură mai simplă, *Omnia II* pune la dispoziția utilizatorului o interfață optimizată de tipul touch. De asemenea, interfața TouchWiz 2.0 și efectele 3D îi permit acestuia să se bucure de funcțiile multimedia și multi-tasking într-o manieră eficientă și amuzantă. Mai mult, tehnologia avansată permite un răspuns mult mai rapid și precis al touch screen-ului. Ecranul integrat și interfața cu utilizatorul sporesc plăcerea de a te bucura de funcțiile multimedia ale telefonului *Omnia II*, care includ: redare și înregistrare la calitate DVD (480p), navigare intuitivă pe internet și jocuri 3D interactive. Utilizatorii pot de asemenea să acceseze și să descarce conținut online, cu o viteză semnificativă, în timpul navigării (HSUPA 5.76Mbps, HSDPA 7.2Mbps și Wi-Fi). În plus, memoria generoasă, extensibilă până la 48 GB, permite utilizatorilor să stocheze mai mult conținut. Dotat cu tehnologii de top, printre care se regăsește și un procesor pentru aplicații extrem de rapid de 800 MHz, *Omnia II* duce mai departe reputația pe care *Samsung* a câștigat-o pe piața smartphone-urilor. *Omnia II* este disponibil pe piața autohtonă prin intermediul *HAT Group Co. România*. Prezența hologramei HAT pe telefon și baterie, dar și autocolantul galben aplicat pe cutia telefonului garantează achiziționarea unui produs *Samsung* original, importat oficial pe piața românească.

Scaunul de împărat intergalactic

Emperor 200 este alegerea ideală dacă vă credeți un fel de Captain Picard atunci când munciți. Monitoare panoramice, masaj, conectivitate, toate vă sunt oferite de *NovelQUEST Enterprises Inc.* Din Statele Unite, bineînțeles. Prețul acestei „stații de lucru” este de 39.950 de dolari, plus taxele de transport. Între timp, a mai ieșit un model, care se numește *Emperor 1510*. Mult mai accesibil ca preț, este foarte asemănător însă ca stil cu fratele său, *Emperor 200*, iar producătorii estimează un succes absolut pe piață. Prețul acestuia face diferența, fiind doar de 4.950 de dolari. Puteți comanda aceste scaune – birouri – stații de lucru și în România, adăugându-se taxele de transport, bineînțeles. Mai multe pe www.novelquest.com

Bagheta magică

Bang & Olufsen Beo Time reprezintă cel mai bun prieten neînsuflăit din dormitor. Ceasul cu alarmă a fost transformat de cei de la *Bang & Olufsen* în modul subtil cunoscut, designul minimalist ascunzând de fapt o telecomandă universală pentru orice obiect B&O. Vă veți impresiona toți oaspeții cu această telecomandă universală cu un design absolut futurist. Preț: 317 euro, cu TVA inclus.

Șoricelul care ajunge peste tot

Logitech Anywhere Mouse MX se deplasează acolo unde nici un mouse n-a ajuns încă – pe sticlă. Cu ajutorul tehnologiei *Logitech® Darkfield Laser Tracking™*, poți să îți folosești mouse-ul aproape oriunde îți imaginezi, inclusiv pe suprafețe de sticlă sau pe unele extrem de lucioase, o provocare pentru capabilitățile mașurilor standard. *Anywhere Mouse MX* utilizează un microscop care detectează pe aceste suprafețe particule și zgârieturi microscopice. Datorită dimensiunilor compacte, *Logitech Anywhere Mouse MX* funcționează în orice condiții și are o formă care se mulează perfect în majoritatea palmelor, iar butoanele așezate la nivelul degetului arătător ajută la navigarea online eficientă.

Robotul din casă

După ani de cercetare și nenumărate inovații în tehnologia mișcării și a curățeniei, *Samsung* a lansat aspiratorul-robot *FURROT II*. Acest mic dispozitiv de curățare șterge fără efort toate tipurile de suprafețe precum podelele din lemn sau carpetele, înlăturând praful și alergenii. Dotat cu tehnologia unică *Visionary Mapping System*, *FURROT II* poate vedea, calcula și memora. Integrând o cameră video, *FURROT II* își poate stabili poziția, putând naviga în orice colț al casei. Dispozitivul poate gândi, creând o hartă virtuală a casei înainte de a calcula cea mai eficientă rută. Știind în orice clipă unde se află, *FURROT II* este capabil să se întoarcă la suportul de încărcare atunci când

rămâne fără energie. Se încarcă în aproximativ două ore și apoi continuă să curețe exact din locul în care a rămas. Spre deosebire de alte dispozitive de menaj, *FURROT II* dispune de o telecomandă cu ajutorul căreia utilizatorul poate schimba programul printr-o simplă atingere. Dispunând de o înălțime de 10 cm și funcționând fără nici un fir, *FURROT II* poate accesa acele locuri greu de pătruns precum spațiile de sub pat sau mesele de cafea și este perfect pentru menajul de fiecare zi. Compact, agil și rapid, aspiratorul-robot *FURROT II* revoluționează curățenia domestică.

Touch Me, Tease Me... in Harmony

Spune adio listelor complicate și lungilor tutoriale despre folosirea sistemului home-entertainment. În cadrul Consumer Electronic Show, *Logitech* a prezentat telecomanda universală avansată *Logitech® Harmony® 1100*, care îți controlează sistemul home-entertainment de acasă printr-un touch screen color personalizabil de 3,5 inch. Noua telecomandă *Logitech*

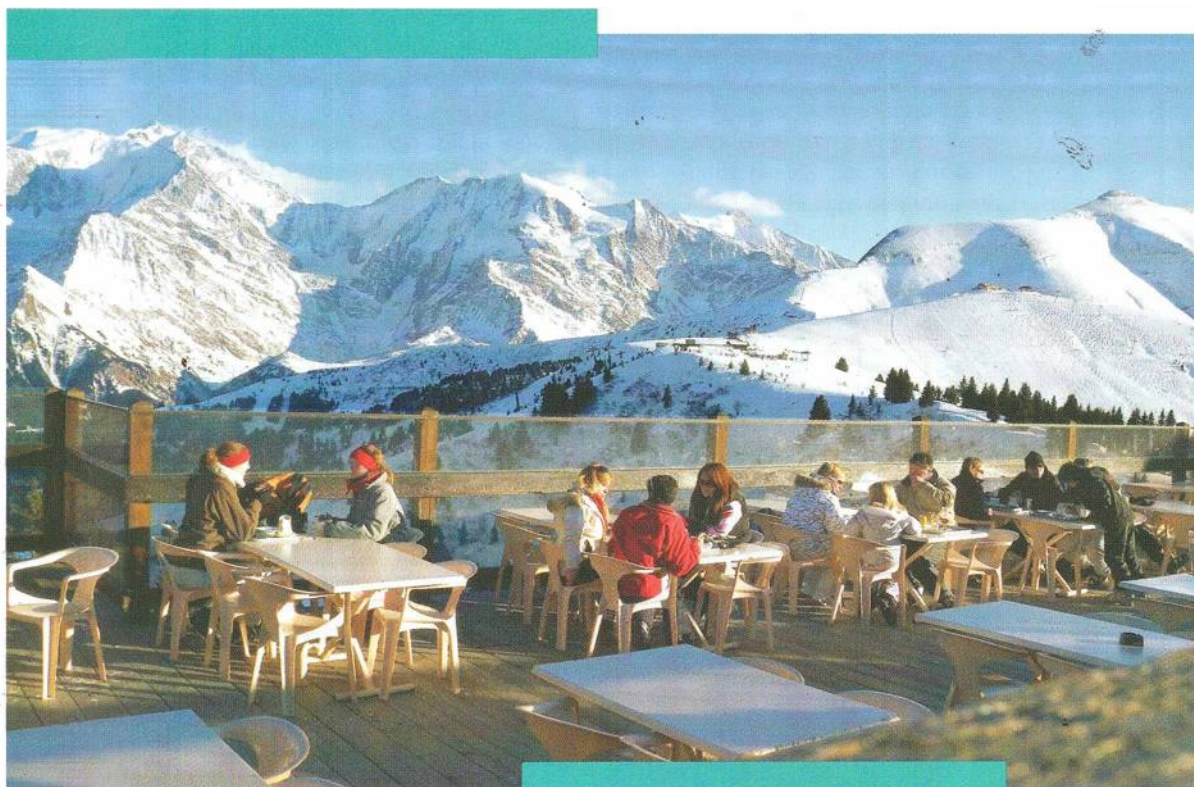
oferă o interfață touch-screen care îți permite să așezi comenzile preferate exact unde le dorești. Telecomanda *Harmony 1100* a primit premiul inovației la categoria Home-Entertainment Accessories în cadrul CES. *Harmony 1100* va fi disponibilă în Europa începând cu luna februarie la un preț recomandat de 499 de euro.

Cu⁺ o simplă atingere, telecomanda *Harmony 1100*, ce se așază perfect în palmă, asigură controlul total al dispozitivelor din casă. Software-ul este total reconfigurat, iar ecranul de 3,5 inch touch-screen, cu rezoluție QVGA, îți oferă o bază luminoasă de unde să controlezi sistemul. Cu ajutorul noului software *Harmony*, poți selecta comenzile cel mai des folosite și le poți așeza pe ecran. Dacă îți place să urmărești filme și folosești tastele Play și Pause, poți seta ca *Harmony 1100* să dispună acele comenzi pe ecran, imediat ce filmul a început.

Ziua ești la înălțime pe pârtii, iar seara te relaxezi la spa-uri cu arome îmbietoare. Spectacolele de pe pârtie și savoirea ciocolatei definesc un magic țărâm elvețian – Saint Moritz!

text Steluța Năstase
www.besttourism.ro

Fashion? Nu! Schi... la Saint Moritz

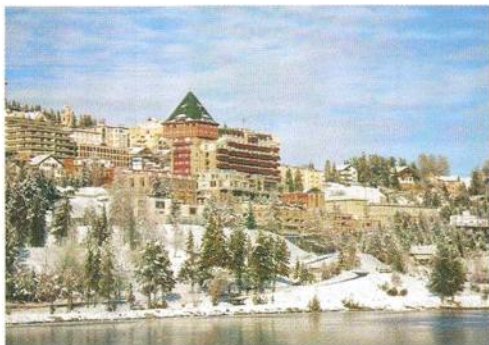
Restaurantele îți oferă priveliști montane, muzica este mereu în surdină, parcă ruptă din povești și în tonuri relaxante. Te delectezi cu: *Bündner – Platte*, platou cu carne afumată, specific elvețian și savuros, mușchiuleț de căprioară pe piatră fierbinte și fondue de ciocolată.

După schi, relaxează-te la terasele în aer liber, în timp ce savurezi o ciocolată caldă sau o cafea. Vei admira Alpii și-ți vei aminti aventurile de pe pârtie.

St. Moritz este cea mai veche și una dintre cele mai faimoase stațiuni de schi din lume. Eleganță, șic și exclusivistă, stațiunea este situată la altitudinea de 1.856 m și se bucură de 322 zile însorite pe an, acesta fiind un record în Elveția. Te vor încanta priveliștile din stațiune, pitorescul clădirilor, contrastul dintre cerul albastru și zăpada albă. Acest oraș fermecător

este un loc perfect pentru cumpărături (achiziționează echipamente de schi, create de designeri celebri), sporturi de iarnă, peisaje montane și relaxare.

St. Moritz oferă 80 km de piste de schi pentru toate nivelurile, 40 de pârtii fiind amenajate special pentru avansați. În plus, poți avea acces și la cei 270 km de pârtii de schi din două zone care sunt legate de stațiunea St. Moritz. Pârțiile cu grade diferite de dificultate sunt conectate prin 56 schi lifturi și, în plus, la baza pârtiei este

Saint Moritz, stațiunea celebră la capitolul schi și sporturi de iarnă, este destinația preferată de actorii de la Hollywood, dar și de milionari din întreaga lume.

amenajată o zonă de agrement. Traseele eco și parcul de snowboard fac parte din atracțiile acestei zone pline de farmec.

După fiecare zi de schi savurează o ciocolată caldă și o bucată de prăjitură, ornată cu multă frișcă, la *Café Hanselmann*.

Dacă ți-ai rezervat și câteva zile pentru plimbare, Saint Moritz te va cuceri cu alte frumuseți. Pentru câteva ore, poți explora stațiunea în căutare de locuri și evenimente inedite:

Pârția de bob L'Olympia Bob Run de la St. Moritz-Celerina – o pârtie naturală de bob, în gheață naturală, unică în lume; inaugurată oficial în 1904, este cea mai veche pârtie din lume.

Dacă mergi în februarie, trebuie neapărat să vezi magia spectacolului pe gheață, urmată de celebra cină în cortul uriaș amenajat lângă

patinoar, numit *Art-on-ice*. Tot în februarie, pentru pofticioși, gurmanzi și curioși ai bucătăriei, se desfășoară *St. Moritz Gourmet Festival*, o încântare culinară la care merită să participi.

Muzeul Segantini – construit în 1908 în memoria lui Giovanni Segantini, pictor ce și-a petrecut ultimii cinci ani din viață în această regiune. Atracția principală este trilogia *Viață, Natură și Moarte*, care înfățișează cele trei cicluri ale vieții.

Ghețarul Morteratsch – În primăvară, în funcție de condițiile climatice, o pistă de schi cu lungimea de 10 km este marcată pe ghețar, fiind recomandată schiorilor experimentați.

Nu rata spectacolul *White Turf – Curse de cai pe zăpadă!* Încă din 1907 exclusivista stațiune montană St. Moritz găzduiește celebrele curse de cai pe zăpadă. Rasele cele mai nobile de cai, cei mai buni jockey din lume,

Oferte turistice

Schi Elveția, Saint Moritz

*Hotel All in One 3** – 512 de euro/pers., 7 nopți, mic dejun. Bilet avion: de la 190 de euro/pers. Prestige Tours, www.prestige.ro, 0747.010.153

*Hotel Laudinella 3** – 637 de euro/pers., 7 nopți, demipensiune. Bilet avion: de la 160 de euro/pers. Cocktail Holidays, www.cocktailholidays.ro, 021.210.84.85

decorul magnific, personalitățile și jetsetterii prezenți, spectacolele muzicale precum și proverbiul *champagne climate* al St. Moritz-ului îți vor oferi o experiență unică!

Alege o călătorie cu *Glacier Express* – cel mai încet tren expres din lume, dar și cel care oferă cea mai spectaculoasă priveliște. Trenul leagă două stațiuni importante din Alpii elvețieni, St. Moritz și Zermatt. Călătoria durează 7 ore și jumătate, trenul trece peste 291 de poduri, 91 de tuneluri și prin trecătoarea Oberalp, punctul cel mai înalt fiind la 2.033 m altitudine.

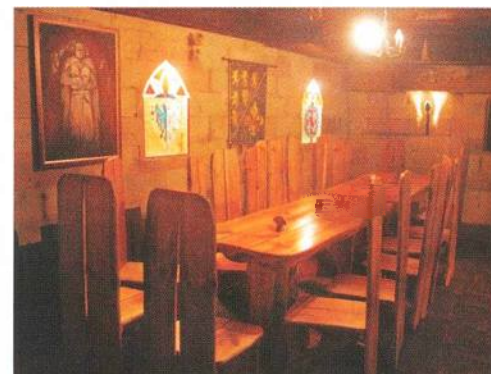
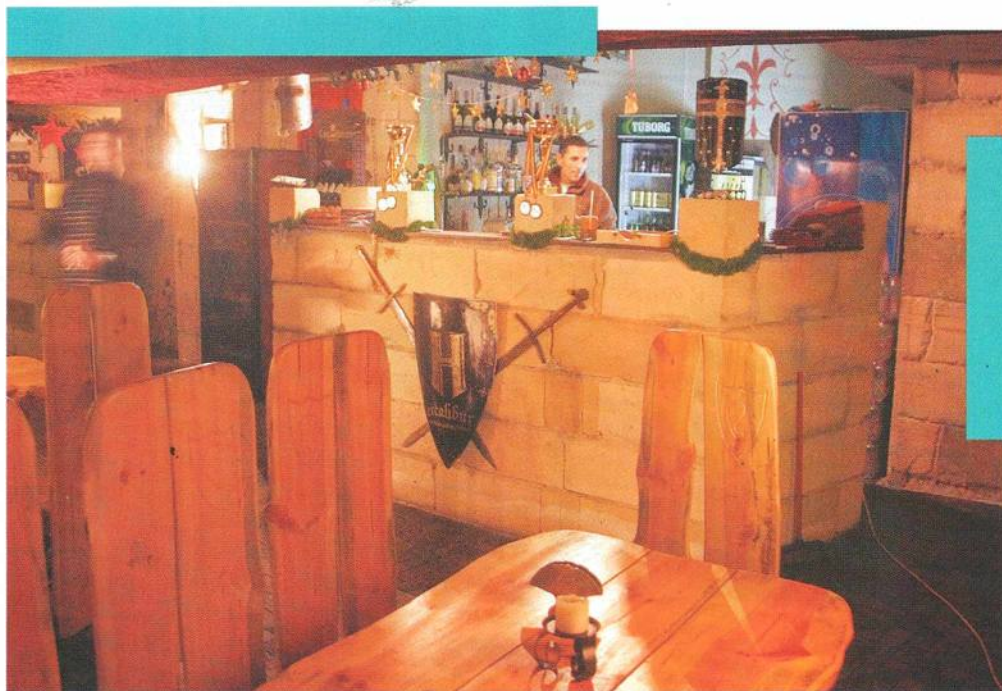
Spa-ul *Kempinski Grand Hotel Des Bains* îți va capta tot timpul și toată atenția. Aici e locul răsfățului absolut: saună umedă sau uscată, tratamente prin ultraviolete, ultrasunete sau ape termale, masaje și o mulțime de proceduri fie exotice, fie tradiționale.

Poți alege atmosfera *glam* din resort. Oamenii vin aici ca să fie văzuți și totul e o combinație între șic și vibrant. La restaurantele *Jöhri's Talvo* și *Bumanns Chesa Pirani* savurezi specialități culinare rafinate într-un decor elegant și stilat. Cele mai vizitate cluburi de noapte sunt *Vivai* și *King's*, care îți cer să îmbraci sacou și cravată.

Întoarceți-vă în timp. Luați masa precum regele Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde. Nu trebuie să mergeți în Camelot ci doar în str. Academiei, la *Excalibur*.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

Excalibur, restaurantul cavalerilor

Dacă vreți să luați masa la *Excalibur* în week-end trebuie neapărat să vă faceți rezervare. Restaurantul are patru saloane totalizând 250 de locuri și este deschis între orele 12.00 și 24.00.

Legenda regelui Arthur și a sabiei sale magice – *Excalibur* – au inspirat patronul a două restaurante bucureștene al căror nume este *Excalibur – Taverna* respectiv *Excalibur – Castelul*. Ambele localuri au meniu cu specific medieval. Cel mai impresionant dintre ele este *Excalibur – Castelul*. Intrând pe poarta sa te trezești deodată în vremea cavalerilor în zale de oțel. Faimoasa sabie *Excalibur* stă înfiptă în piatră chiar la intrarea în restaurant, steaguri, blazoane medievale, săbii, halebarde, mese și scaune din bârne, ospătari îmbrăcați în stil medieval, pelerine medievale pentru oaspeți, muzică și dansuri medievale te ajută să faci sal-

tul în timp. La *Excalibur* se servește masa cu mâna, dar se poate plăti consumația cu cardul. Se utilizează babeți și un bol cu apă cu lămâie pentru ca domnițele și cavalerii să-și poată clăti mâinile după ce au mâncat. Vasele sunt de lut și, doar la cerere, se dau tacâmuri.

Meniul este unul internațional medieval, adică inspirat din rețetele folosite în acea epocă în țările Europei. Cea mai cerută este o specialitate cu mac denumită *Din partea bucătarului regatului*, costă 29 de lei/porția și conține: aripi de pui picante, ficat de pui, cartofi regali aurii cu brânză, mix de legume, măsline, portocale, varză și mac. De asemenea, puteți afla ce gust au *Cina Regelui Arthur* (cârnați subțiri, ciolan afumat fiert, cartofi regali aurii cu brânză, mix de legume, măsline, portocale, cocktail de fructe) – 28 lei sau *Cina lui Sir Lancelot* (ceafă prăjită,

cotlet de porc, cașcaval, cartofi aurii, măsline, roșii, castraveți, porumb, mazăre, salată verde) – 29,5 lei. *Cina pentru Milady* costă 22 de lei și este compusă din cartofi regali aurii cu brânză, broccoli, conopidă, morcovi, varză, mix de legume, măsline, ananas, roșii, castraveți și portocale, în timp ce *Ospățul din ajunul bătăliei* are aripi picante, pulpe de pui, mix de legume, mere, roșii și castraveți și costă 47 de lei/2 persoane.

Tot la *Excalibur – Castelul* puteți descoperi cum arată și ce gust au: *Salata vrăjitorului Merlin* – 19 lei/1 persoană, *Sabia Excalibur* – 36 de lei/1 persoană, *Tava pentru regi* – 49 lei/2 persoane; iar dacă sunteți un grup de prieteni de șase persoane atunci e clar! Sunteți invitați *La masa regelui* contra sumei de 197 lei, adică mâncați pe săturate: doi pui grill, ficat de pui în bacon, cotlet, ceafă, cârnați, ciolan afumat, coaste prăjite, aripi de pui, cartofi regali aurii, mix de legume și alte bunătăți. Stropiți totul cu vin la carafă sau cu *Vinul Cavalerului* – 39 de lei/sticlă. Nu uitați, înainte, musai, degustați din *Otrava lui Merlin* (palincă 5 lei/50 ml)! Restul rămâne să descoperiți. Noi vă urăm de pe acum: *Bun venit la Excalibur, Bun venit în regatul Camelot!*

www.

besttourism.ro

pentru vacanțele tale

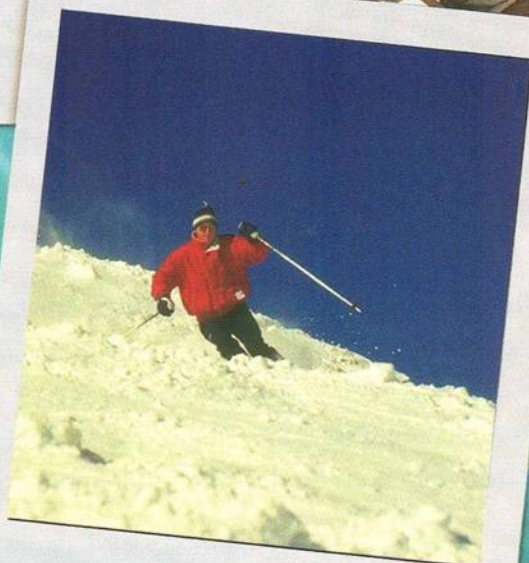
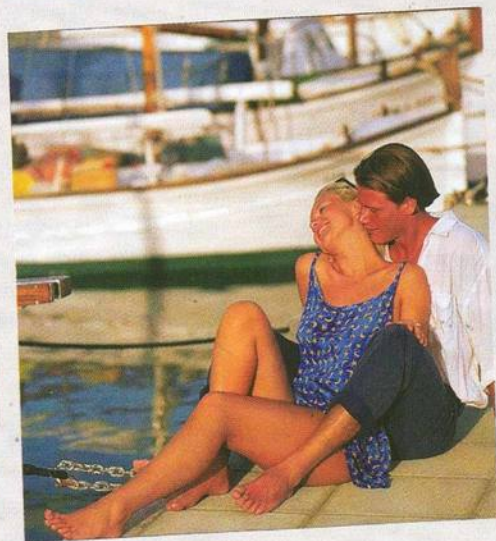
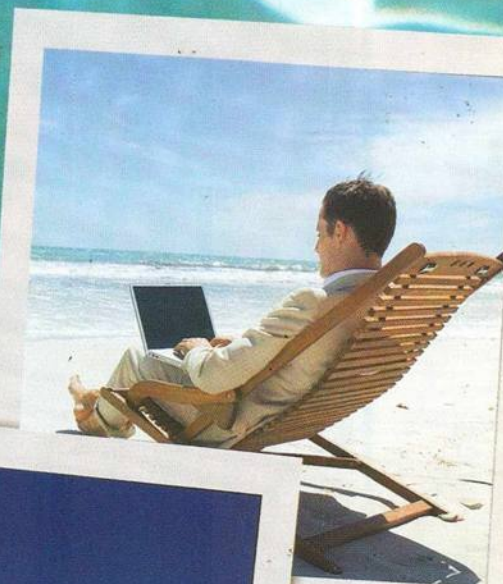
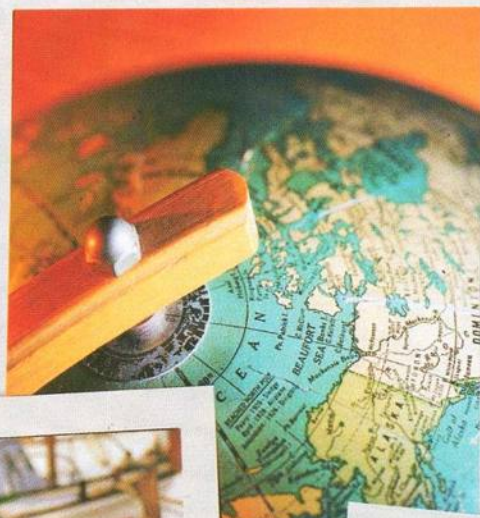
Tot ce vrei!!!

- vacanțe de iarnă

- schi

- exotice

- bilete
de avion

BEST
Tourism

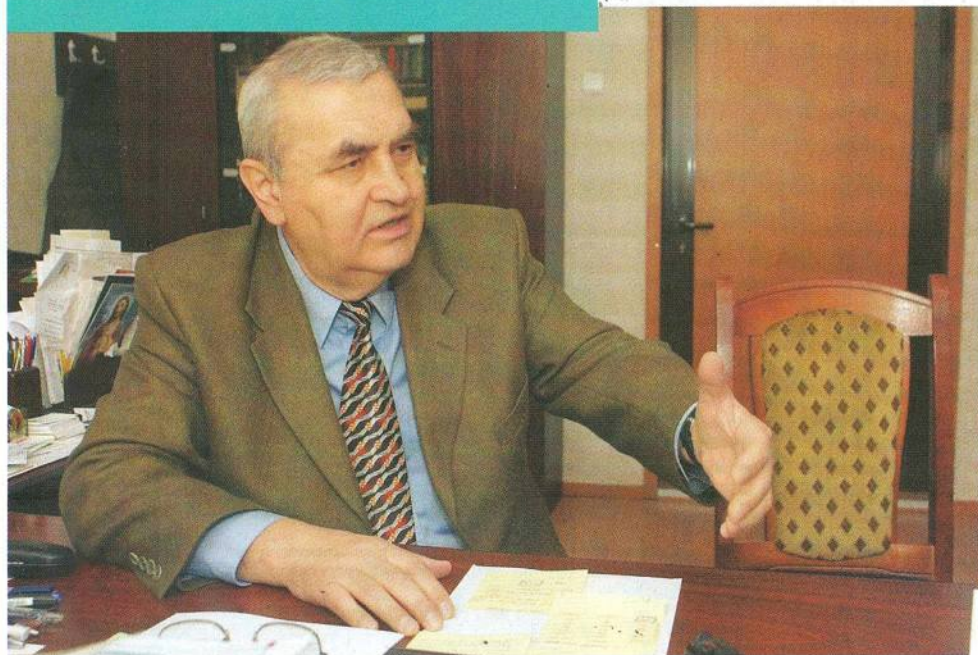
cel mai actualizat portal
de turism din Romania

Înainte de '89 România nu a avut învățământ la distanță. Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București a fost prima instituție de învățământ superior care a introdus acest sistem la noi.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

Prof. univ. dr. Ioan Nicolae Alecu: „Poți să ajungi academician învățând la distanță”

„România are potențial agroturistic, dar nu are personal calificat.

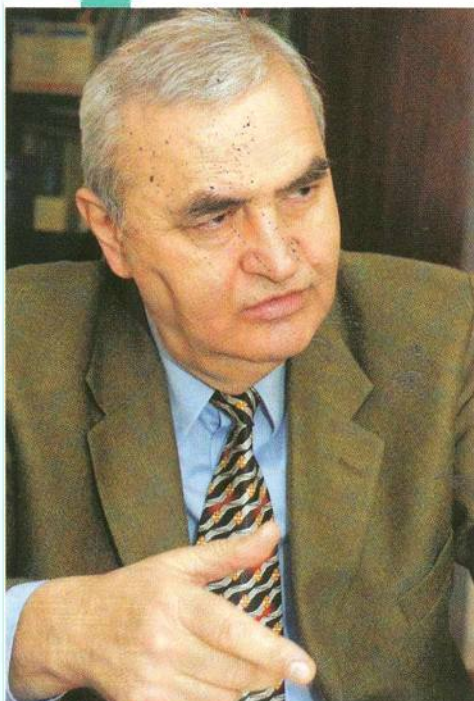
Dacă ne referim la studenții înscriși la învățământul la distanță, din totalul de 3.985, la agroturism sunt 2.112 și 1.873 la secția economică, oricum e un număr foarte mare. Sunt universități de stat în România care nu au 4.000 de studenți cu toate specializările.”

Cât de importantă este existența învățământului la distanță în sistemul educațional românesc?

Ar trebui să ne uităm mai întâi la ce se întâmplă în țările europene. În Marea Britanie și în Germania acest sistem de învățământ la distanță are peste 100 de ani vechime. În Anglia sunt universități cu peste 100.000 de studenți la distanță de pe toate continentele, iar absolvenții acestei forme de învățământ sunt superperformanți. La ora actuală în Marea Britanie se pregătesc prin învățământ la distanță 60% dintre studenți și doar 40% învață la zi. Și procentul este într-o continuă creștere. M-am gândit că ar fi imposibil ca în România să nu își găsească locul și acest gen de învățământ. Necesitatea unei astfel de forme de educație la noi a plecat de la situația din 1990 când România a ocupat ultimul loc în Europa în ceea ce privește numărul de studenți la mie de locuitori. Foarte mulți comentatori ai sistemului de învățământ l-au privit cu foarte multă neîncredere. Noi am fost prima universitate din România care a înființat, în 1999, un Departament de Învățământ la Distanță. Noua formă de studii universitare este acreditată. Durata studiilor a fluctuat în funcție de Legea învățământului, acum e de patru ani, ca de altfel la tot învățământul tehnic, și este egală cu cea de la cursurile de zi. Am considerat o oportunitate această formă de învățământ fiindcă s-a creat astfel posibilitatea de a pregăti specialiști în unele domenii în care este nevoie de ei, fără ca statul să investească nici un leu. Toate resursele alocate învățământului la distanță sunt realizate din fondurile departamentului ca atare. Acest învățământ a fost organizat într-un departament distinct, în structura universității, folosind facilitățile educaționale ale Facultății de Management, Inginerie Economică și Dezvoltare Rurală.

Cum a fost începutul?

Debutul nu a fost foarte încurajator privind numărul celor interesați de această formă de învățământ. Timp de un an ne-am pus problema dacă vom ajunge într-adevăr la o situație care să se susțină financiar. La ora actuală, însă, avem 5.670 absolvenți, din care 90% sunt absorbiți de piață. Un lucru extraordinar: dacă pe cei de la zi cam jumătate îi absoarbe piața, pe cei la distanță îi absoarbe în totalitate. Dintre acești 5.670 de

„Învățământul la distanță e un învățământ mai aplicat. Studenții noștri ne obligă să fim mai apropiați de realitate și de nevoile lor. Astfel ei își găsesc mai ușor locuri de muncă în sistemul concurențial.“

absolvenți: 4.298 au terminat inginerie economică și 1.319 agroturism. Exact acele domenii în care piața cere. În agricultură nimeni nu mai este dispus să angajeze și un inginer și un economist pentru o exploatare mică. Angajează unul care are ambele abilități. Mulți consideră că învățământul la distanță e un fel de învățământ fără frecvență, cum era pe vremuri. Și noi, la început, am avut rezerve foarte mari, ne-am gândit dacă absolvenții noștri vor fi în stare să performeze. Fals. La examenul de licență, unde eu sunt președinte și la zi și la distanță, am constatat că sunt mult mai bine pregătiți cei la distanță decât cei de la zi.

Cum funcționează sistemul de studii la distanță?

Programul de învățământ este identic cu cel de la zi. Poți să ajungi academician studiind la distanță. Activitățile desfășurate de studenți presupun: activitatea individuală, unde nu e necesară o întâlnire între profesor și cursant; videoconferințe în care susținem cursurile și la care participarea e opțională, seminarii, dar într-un număr mai redus de ore decât la zi, prilej cu care studenții se întâlnesc cu tutorii. Cursurile pot fi accesate pe internet. Conform unei tematici pe care o transmitem la începutul anului, ei elaborează niște referate. Le transmit profesorilor pentru evaluare și corectare. Evaluarea în cursul anului are o pondere de cel puțin 60% din nota finală. Lucrările practice, proiectele și analizele de laborator se desfășoară pe module la centrele teritoriale. Evaluarea finală se face de două ori pe an, în cele două semestre, cu o perioadă de circa o săptămână în care studenții sunt programați la sediul teritorial-central unde se realizează o evaluare de ansamblu a activității, studentul primindu-și nota finală.

Aveți fonduri din interior, din ce anume?

Numai din taxa pentru acest învățământ și din gestionarea perfectă a acestor fonduri. Am realizat din aceasta o construcție care a totalizat circa cinci milioane de euro strânși cu mare greutate și ne-am construit un spațiu de învățământ care este considerat cel mai modern din România: Management, Inginerie Economică și Dezvoltare Rurală. Acolo

funcționează și sala de videoconferințe și amfiteatre cu stații multimedia cu traducere simultană.

Care sunt oportunitățile acestui tip de învățământ?

Cea mai mare oportunitate este cea legată de faptul că fiecare student poate să aibă un job și să învețe în același timp. De asemenea, ne-am orientat către acele domenii în care ei pot să opteze pentru foarte multe direcții. Astfel absolvenții noștri pot găsi locuri de muncă foarte atractive în cadrul exploatațiilor agricole, în rețeaua de consultanță pentru agricultură și dezvoltare rurală de la nivel național și până la nivel de comună, în Agenția de Plăți și Intervenții în Agricultură, în cadrul Agenției de Plăți pentru Dezvoltare rurală și pescuit, în unitățile de procesare a produselor agricole, în societățile de distribuție a semințelor, îngrășămintelor, a pesticidelor, în unități de cercetare științifică, în unitățile de învățământ preuniversitar și universitar, în societățile bancare și de asigurări etc. În structura planului de învățământ pentru specializarea inginerie economică ne-am orientat către posibilitatea pregătirii tuturor absolvenților într-un domeniu al managementului general astfel încât să meargă în foarte multe direcții.

Unde aveți centre teritoriale?

Avem la Sibiu, Târgu Secuiesc, Slatina și Călărași, iar baza materială e excepțională și în teritoriu. Zone importante de recrutare a studenților sunt Sibiu și Târgu Secuiesc, unde 80% dintre studenții noștri sunt maghiari. Maghiarii, care în primul an de-abia se înțeleg cu noi, la sfârșitul studiilor vorbesc limba română și sunt buni profesioniști.

Proiecte pentru 2010?

Vrem să dezvoltăm în continuare încă două săli de videoconferințe locale pentru a acoperi șansa de acces la informații în timp real pentru mult mai mulți clienți de ai noștri. O noutate este înființarea masteratului de agribusiness care cu siguranță îi va interesa pe cei care au terminat la noi facultatea și pe cei din domeniul economic.

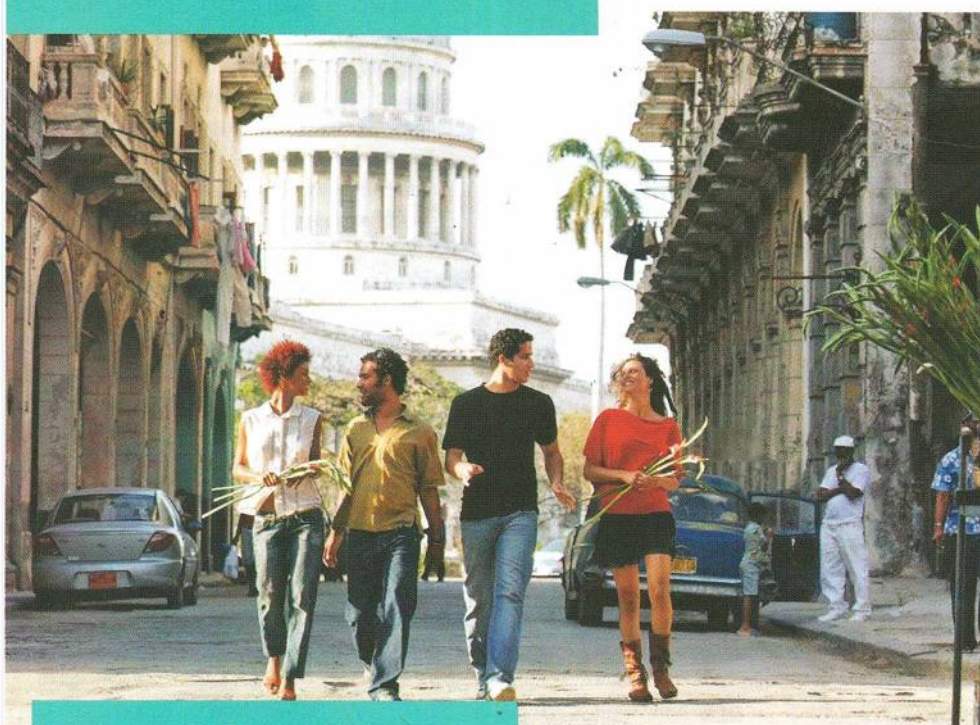
„În 2009 în anul I au intrat 1.020 de studenți, iar total studenți pe care îi școlarizăm sunt 3.985. Categorie că au crescut de la an la an. Am avut și un vârf când durata studiilor era de șase ani când aveam 6.000 de studenți.“

Oricine își poate dori să bea un rom la Havana. Dacă acesta nu este unul oarecare, ci *Havana Club*, savurat pe plaja însorită, senzația este de neuitat.

text Raluca Spătăreanu

Havana Club, plăcerea romului cubanez

Havana impresionează prin propria Latino culture. Atmosfera romantică, energia ritmurilor de salsa și mambo, culorile tari, Cohiba și romul *Havana Club*.

Când spui Havana, probabil că prima dată te gândești la trabucuri. Însă nu despre asta aș dori să vă vorbesc, ci despre *Havana Club*, o băutură devenită emblematică pentru Cuba, dar mai ales pentru capitala sa. Poate că la auzul acestor cuvinte vă veți gândi la Hemingway. Scriitorul intra adesea în *La Bodeguita del Medio* din Havana ca să se răsfete cu băutura sa preferată *Mojito*, care avea în compoziție 3 părți rom alb, 12 frunze de mentă, 1/2 lămâie verde, 2 picături de Angostura, sirop de zahăr normal și gheață pisată.

Povestea spune că originile *Mojito*-ului datează din secolul al XVI-lea, părintele său fiind un cocktail numit *El Draque*, în cinstea lui Sir Francis Drake, care avea, însă, la bază nu rom, ci pe strămoșul acestuia, *tafia* sau, în versiune spaniolă, *aguardiente*. Tehnica producerii acestuia a fost desăvârșită după apariția recipientelor de distilare din aramă și a conceptului de maturare. Această idee genială a avut-o Pedro Diego, considerat părintele romului cubanez, care s-a gândit să îngroape în pământ cazanele.

Havana Club este unul dintre romurile cele mai cunoscute în lume. Când spui rom, spui Cuba, patria trestiei de zahăr, adusă aici de spanioli încă din sec. XVI. Introducerea tehnicilor de distilare moderne permit apariția romului așa cum îl cunoaștem azi. *Havana Club* se obține prin distilarea unor melase de înaltă calitate, mai puțin vâscoase.

Cuba este de secole cel mai mare producător de rom grație combinației rezultate din trestia de zahăr de foarte bună calitate, climă și solul fertil pe de o parte, iar, pe de altă parte, din știința extraordinară a celor pe care englezii îi numesc *Master Blenders*, dar care pe plan local sunt cunoscuți drept *Cuban Maestro Roneros*. *Havana Club* a intrat în cultura locului și de aceea oamenii sunt foarte mândri de ceea ce ei cred că este un simbol

HAVANA CLUB

Când vine vorba de denumirea **Mojito**-ului, părerile sunt împărțite. Unii spun că numele vine de la o familie de sosuri picante caraibiene, denumite generic *mojo*, alții susțin că denumirea derivă din *mojadido* tradus prin adjectivul *umed*.

național. Mai mult chiar, o consideră cel mai bun ambasador al lor în întreaga lume. Numele băuturii a fost ales astfel încât alături tradiția producerii acestei băuturi în Cuba și atmosfera unică din capitala țării, Havana, cu care împarte și emblema *Giraldilla*.

Înainte de a gusta, trebuie să știți că există mai multe sortimente. *Havana Club Añejo Blanco* este varianta de bază. Perfect pentru mixuri, ușor de băut

și amestecat, dar și aromatic, acest rom are o tentă proaspătă, cu note de vanilie și cireșe coapte. Gustul este fructat și este o bază perfectă pentru *Mojito* sau *Cuba Libre*. Petrecerile anilor '70-'80 de la mare sau din discoteci din România erau de neconceput fără acest cocktail. Cu o nuanță aurie și făcând parte din categoria premium, *Havana Club Añejo Especial* este un amestec de romuri vechi și noi, dar nu mai puțin de cinci ani, maturate în bu-

toaie de stejar. Are o aromă reminiscentă de zahăr de trestie, cu accente de miere, vanilie și scorțișoară. De culoarea mahonului, după minimum șapte ani de învechire, romul capătă un buchet intens și voluptuos, o căldură plăcută și aromată, cu note de cedru și tabac și *finish* de fructe caramelizate. *Havana Club 7yo* este esența romului cubanez, iar calitățile sale au fost recompensate cu medalii de aur la competițiile la care a participat.

Toate sortimentele *Havana Club* sunt învechite în butoaie de stejar, în cel mai pur stil cubanez, apoi atent selectate de *Master Blender* pentru a produce un rom de o excepțională calitate și aromă. Și ce plăcere pentru simțuri atunci când gustăm dintr-un pahar în care s-a turnat din licoarea aceasta la vreun *party*, mai ales în serile de vară. Te simți bine și parcă ai face câțiva pași pe ringul de dans.

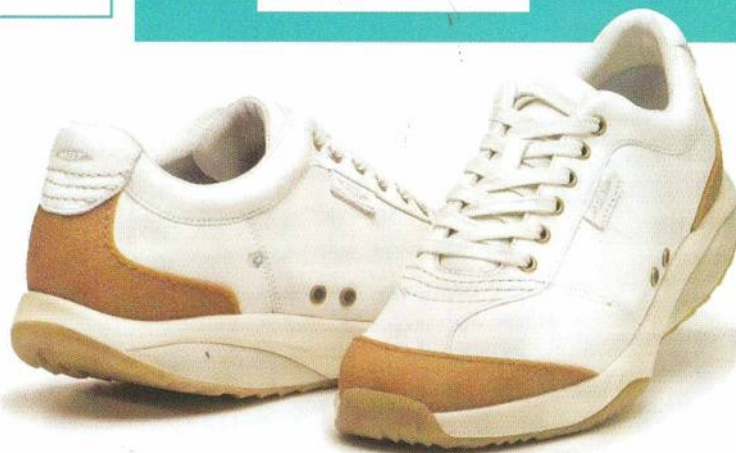
HAVANA CLUB

MBT

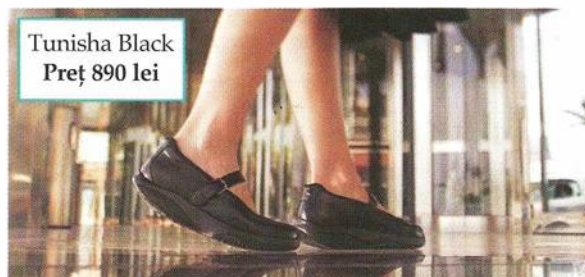

Changa Birch
Preț întreg 850 lei,
Preț redus 520 lei

Tembea Birch
Preț întreg 850 lei,
Preț redus 520 lei

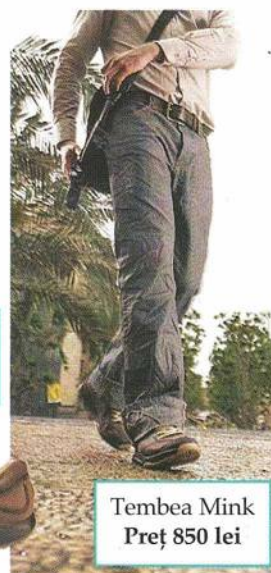
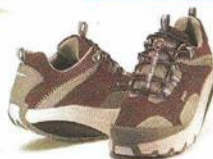
Tunisha Black
Preț 890 lei

Chapa Cofee
Preț 890 lei

Tembea Tabaco
Preț 850 lei

Fanaka GTX
Preț 1020 lei

Tembea Mink
Preț 850 lei

Koa Kodiak
Preț întreg 800 lei,
Preț redus 520 lei

Câștigătorii
concursurilor
din Flacăra
nr. 12/2009

Schiffa

Hamaș Nicoleta
– Brașov
Cicaș Corneliu
– Craiova, jud. Dolj
Sașca-Libich Mihail
Gabriel
– București

La tușica Veta

Losonczi
Livia-Viola
– Tg. Mureș

Valki Art

Gaman Despina
– București

CONCURS

Laropharm
INDUSTRIE FARMACEUTICA

PREMII

Două premii constând în
suplimente nutritive care nu au
nevoie de prescripție medicală

Larogrip® – benefic în răceală și gripă. Indicații: Întărește și stimulează sistemul imunitar, anti-infecțios, tonifiant, acțiune antireumatică, antitermică.

Calciu+Vitamina D Forte – calciu pentru fiecare. Indicații: perioada de creștere, carențe de calciu și vitamina D, întreține mineralizarea țesutului osos și a dinților, asigură o mai bună funcționare a inimii.

Glucosan® – glucoză pentru sănătate. Glucoză 10 g / 20 ml, soluție orală, flacon unidoză. Indicații: stări hipoglicemice.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 19.02.2010

FASHION HOUSE OUTLET CENTER

BENVENUTI

Posetă
Preț 170 lei,
Preț outlet 119 lei

Cizme
Preț
159 lei,
Preț redus
119 lei

Geantă
Preț 149 lei,
Preț redus 99 lei

Pantofi
Preț 199 lei,
Preț redus 119 lei

Cizme
Preț 219 lei,
Preț outlet 174 lei

Cizme piele întoarsă
Preț 369 lei,
Preț redus 229 lei

IPEKYOL

Trenci
100% bumbac
Preț
769,99 lei,
Preț outlet
231 lei

Rochie
Preț
369,99 lei,
Preț outlet
259 lei

Rochie
100% vâscoză
Preț
289,99 lei,
Preț outlet
203 lei

Bluză 100%
vâscoză
Preț 120 lei,
Preț outlet
69,99 lei

Pantaloni
96% bumbac,
4% elastan
Preț 310 lei,
Preț outlet
93 lei

CONCURS

La tușica Veta

PREMIU

un costum *baby doll* și un colier

Tușica Veta te invită la concurs! Magazinul Cadouri de la... tușica Veta se află în Casa Presei, Piața Presei Libere nr.1, Corp C, etajul II (intrarea de la România liberă). Produse din bumbac, în sau lână: bluzițe, rochii, pulovere; accesorii: curele, poșete, mărgel, brățări; lenjerii de pat, cuverturi, pilote, fețe de pernă; flori artificiale, produse pentru aromoterapie etc., toate Made in India, toate se găsesc la tușica Veta. Și fiindcă tușica este darnică, ea vă invită să participați la un concurs cu premiu. Trebuie să răspundeți la următoarea întrebare:

Care este adresa magazinului Cadouri de la... tușica Veta?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 19.02.2010

BSB

Rochie
100% mătase
Preț 526 lei,
Preț outlet
100 lei

Pantofi
100% piele
naturală
Preț 372 lei,
Preț outlet
60 lei

Sacou
65% poliester,
35% elastan
Preț 475 lei,
Preț outlet
110 lei

Cămașă
97% bumbac,
3% elastan
Preț 251 lei,
Preț outlet
60 lei

Pantaloni
65% poliester,
35% elastan
Preț 266 lei,
Preț outlet
80 lei

Jachetă raiată
97% bumbac,
3% elastan
Preț 528 lei,
Preț outlet
180 lei

Blues jeans
100% bumbac
Preț 338 lei,
Preț outlet
80 lei

Cizme lac
100% piele
ecologică
Preț 428 lei,
Preț outlet
200 lei

NOI ȘTIM CĂ: sunteți mai mult decât un cititor de presă, vă doriți mai mult decât o relaxare pasivă.

DE ACEEA, mai mult decât lectură, mai mult decât divertisment, vă oferim:

- plăcerea jocului
- bucuria de a vă confirma inteligența și bagajul de cunoștințe

REBUS

de 79 de ani, cea mai citită
revistă de jocuri din România

REBUS BIS

un mini-almanah cu jocuri ale minții
și genuri literare de divertisment

REBUS & SUDOKU

careuri
de cuvinte
încrucișate
și grile sudoku

REBUSACHE

rebus
pentru tineri și începători

SUDOKU!

grile cu cifre pentru toți împătimiții
acestui joc al minții

REBUS de BUS uzunar

58 de careuri de definiții

INTEGRAME & SUDOKU

Cifre și litere, jocuri logice
și cuvinte cu dezlegări pe loc

Câte o revistă pentru fiecare!

Revistele de divertisment editate de trustul *Flacăra*
se „devorează”, nu doar se citesc.

calitate garantată de

PUBLICATIILE
FLACĂRA

VARA 2010

ÎN CURÂND

MALTA

Vă așteptăm cu drag!

Vă dorim un An Nou cu liniste, pace
si Vacante placute!

www.malta.ro

10 ani
MALTA TRAVEL

MALTA TRAVEL • str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23, sect.1, București
(în spatele Cinematografului Patria) tel./fax: 318.59.92 • tel: 318.59.93,
0722.626.903 • maltaltd@malta.ro • www.malta.ro

Barcelona Room

90 locuri

Frankfurt Room

90 locuri

Monte Carlo Room

90 locuri

90 locuri

Marseille Room

250 locuri

Paris Room

160 locuri

Bruxelles Room

RIN Grand Hotel

Centru de Conferințe

42 săli de conferințe

2900 locuri

peste 5000 mp de spațiu de conferințe

Totul într-un hotel de 1500 camere

Atât de mare încât ai nevoie de o hartă

Room

Madrid Room

160 locuri

London Room

300 locuri

Geneva Room

390 locuri

90 locuri

Strasbourg Room

1100 locuri

București Room

Amsterdam Room

160 locuri

RIN GRAND HOTEL

★★★★
BUCHAREST

Șoseaua Vitan Bârzești nr. 7D, Tel: +40 31 106 1111

www.ringrandhotel.ro

Fă-ți cumpărăturile inteligente cu cardul de credit American Express®!

- Reduceri la cumpărături de până la 30%
- 0% comision la plata cu cardul
- 55 de zile perioadă de grație fără dobândă, la cumpărături
- Ofertă specială: 1% din valoarea cumpărăturilor se returnează pe card (promoție valabilă între iulie - decembrie 2009)

Solicită acum cardul de credit American Express!

Membră a Grupului

www.americanexpress.ro
Infoline: 0800 800 228

